James BOND

Ian Fleming

Ay Harekâtı

TAY YAYINLARI

JAMES BOND: 4

Tay Yayınları, Klodfarer Cad. 16 Kat 3
Türbe-İstanbul (1984)Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Ay Harekâtı

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: MOONRAKER

Türkçesi:
Gülay ÖZBATI

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Alner Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

BİRİNCİ KISIM: PAZARTESİ

I. BÖLÜM

GİZLİ RAPORLAR

İki 38'lik aynı anda patladı.

Silah sesleri yeraltındaki atış galerisinin duvarları arasında boğuldu ve giderek söndü. Kısa bir süre sonra odada yine sessizlik hakimdi. James Bond, duvarlardaki vantilatörler tarafından bir anda emilen barut dumanını izledi. Biraz önce yaptığı atışı hatırlatan tek şey, şimdi sağ elindeki silahtı. Özel dedektif Colt'unun topunu yana doğru açıp namlusunu yere çevirdi ve atış eğitmenini bekledi.

Eğitmen gülümseyerek geliyordu.

— Olamaz, bu defa seni vurdum, dedi Bond.

— Ben yaralandım, oysa siz öldünüz, sir! diye cevap verdi eğitmen.

Bir elinde insan vücudu şeklinde bir hedef tahtası, diğerinde kartpostal büyüklüğünde polaroid bir fotoğraf vardı. Fotoğrafı Bond'a verdi ve birlikte arkalarındaki masaya geçtiler. Yeşil ışıkla aydınlanan masanın üzerinde büyük bir büyüteç dikkati çekiyordu.

Bond büyüteci eline aldı ve fotoğrafı incelemeye koyuldu. Bu, kendisinin tam ateş ettiği anı belirleyen bir fotoğraftı. Fotoğrafta sağ elinin çevresinde parlak bir alev görülüyordu. Büyüteci siyah ceketinin sol tarafına kaydırdı. Kalbinin tam ortasında toplu iğne başı büyüklüğünde bir ışık noktası vardı...

Eğitmen insan vücudu şeklindeki büyük beyaz hedefi hiçbir şey söylemeden masa lambasının altına koydu. Kalp, hedef tahtası üzerinde yedi santimetre büyüklüğünde, siyah bir leke olarak belirtilmişti. Kalbin tam altında bir santimetre sağda, Bond'un mermisinin izi görülüyordu.

— Midenin sol tarafını parçalayıp sırttan çıkmış, dedi eğitmen. Sonra eline bir kalem alıp hedef tahtasının

kenarına bazı hesaplar karalamaya başladı ve sakin bir şekilde başını kaldırıp:

— 20 atış. Bana 7 sterlin 6 şilin borçlusunuz sir, dedi.

Bond gülerek parayı saydı.

— Gelecek pazartesi bahsi iki katına çıkarıyoruz, tamam mı?

— Bana göre hava hoş! Fakat makineyi yenemezsiniz, sir. Eğer Dewar Kupası'na katılmak istiyorsanız, 38'liği biraz dinlendirip, Remington üzerinde çalışmalıyız. Yeni gelen şu 22 kalibreliklerle kazanmak için 8 binde 7 bin 900 isabet kaydetmek zorundasınız. Mermilerinizin çoğunun "X" halkası içinde olması gerekiyor. Burnunuzun ucundayken bile ancak şilin büyüklüğünde olan ve yüz metreden bırakın vurmayı, zor görülen bir hedef...

— Dewar Kupası'nın canı cehenneme! Ben senin paranı istiyorum, dedi Bond. Silahındaki mermileri avucuna boşalttı ve silahla birlikte masaya bıraktı.

— Pazartesi aynı saatte, oldu mu?

— On uygundur, dedi eğitmen.

Sonra, dik merdivenlerde kaybolan Bond'un ardından gülümsedi. Atıştan çok memnun kalmıştı, fakat bunu ona söyleyemezdi. Gizli Servis'teki en iyi nişancı oydu. Bu bilgileri sadece M. ve yardımcısı bilebilirdi. Bugünkü atışın sonucu da kuşkusuz Bond'un gizli siciline işlenecekti.

Bond zemin katının yeşil çuha kaplı kapısını iterek açtı ve 8. kata çıkmak üzere asansöre yürüdü. Regents Park yakınındaki bu gri yüksek bina Gizli Servis'in merkeziydi. Bond'un bugünkü atışından fazla gurur duyduğu söylenemezdi. O harika makineyi haklamak için biraz daha hız kazanmalı, diye düşünürken işaret parmağı da cebinde tetik çeker gibi oynuyordu.

Mükemmel bir makineydi bu. Üç saniye içinde hedefi ortaya çıkarıp geri çekiyor, aynı anda belirli yerde duran kişiye 38'lik boş mermiyle ateş ediyor ve fotoğrafını çekiyordu. Böyle bir rakiple başa çıkmak gerçekten çok

zordu!

Asansörün kapısı açıldı ve Bond içeri girdi. Asansörcü çocuk üzerine sinen barut kokusunu farkedecekti herhalde. Atış galerisinden çıkan herkes böyle kokardı. Bond kendisine orduyu hatırlatan bu kokuyu severdi. Sekizinci katın düğmesine bastı ve kumanda koluna yaslandı.

"Ah, keşke ışık biraz daha iyi olsaydı..." diye düşündü. Ama M. bütün atışların genellikle kötü koşullarda yapılması konusunda kararlıydı.

Atış çalışmalarını loş ışıkta ve ateşe ateşle karşılık veren bir hedef kullanarak yapmakla, gerçek hayatta karşılaşacakları duruma mümkün olduğu kadar hazırlıklı oluyorlardı. M. hazırladığı "Küçük Silahlarla Savunma Kılavuzu" adlı el kitabının daha girişinde hareketsiz bir karton parçasına nişan almanın hiçbir şey ifade etmediğini belirtiyordu.

Asansör yavaşladı ve durdu. Sekizinci katın yeşil koridoruna adım attığı andan itibaren Bond yeni bir dünyaya girmişti. Burası, ellerinde dosya yığınlarıyla oradan oraya koşuşan sekreter kızların, hızla açılıp kapanan kapıların ve durmadan çalan telefonların hareketlendirdiği son derece canlı bir dünyaydı. Sabahki atışla ilgili bütün düşünceleri kafasından attı ve Gizli Servis'te olağan bir iş gününe başlamak üzere kendini hazırladı.

Koridorun sağındaki son kapıya yürüdü. Koridor boyunca dizilen bütün odalar birbirinin aynıydı. Kapılarda numara ya da herhangi ayırıcı bir özellik yoktu. Eğer sekizinci katta bir işiniz varsa ve bu katta çalışmıyorsanız, aradığınız odayı ve kişiyi bulmanız için mutlaka birinin size yardım etmesi gerekirdi. İşinizi bitirdikten sonra yine yolunuzu kaybeder ve asansörü kendi başınıza bulamazdınız.

Bond kapıyı, çaldı ve bekledi. Saatine baktı. On biri gösteriyordu. Pazartesileri bir felaket olurdu. İki günlük raporlar, gündemler masanın üzerine yığılır, sizi beklerdi. Hafta sonlarında da dışarda yapacak bir sürü

iş olurdu. Boş daireler soyulur, bir yığın olay çıkar, Washington, İstanbul ve Tokyo'dan gelen haftalık kurye çantalarını düzenlemek gerekirdi.

Kapı açıldı ve Bond çalışma gününe güzel bir sekreterle yüz yüze gelerek başlamanın zevkini bir kez daha tattı.

— Günaydın Lil!

Loelia ölçülü bir sıcaklıkla onu selamladı.

— Paltonu ver, asayım. Yine barut kokuyor. Ve lütfen bana da Lil deme. Böyle çağrılmaktan nefret ettiğimi biliyorsun.

Bond paltosunu çıkardı ve verdi:

— Ne yapayım? Loelia Ponsonby gibi acayip adı olan herkese böyle kısa bir ad lazım.

Loelia esmer, uzun boyluydu. Gizli Servis'te geçen beş uzun yılın oldukça sertleştirdiği ama asla bozamadığı bir güzelliğe sahipti. Bond belki yüzüncü defa aynı şeyi düşündü, "Bu kız bir an önce evlenmez ya da bir sevgili bulmazsa bu otoriter hava daha da yerleşecek ve evde kalacaktı.

Bond ile 00 Servisi'nden iki arkadaşı sekreterin bu katı ve ahlakçı tutumunu birçok kez eleştirmişler, hatta flört etmeye kalkmışlardı. O ise bütün bu girişimleri sakin ve anaç bir havayla karşılamış, ama duygusal bir ilişkiye yanaşmamıştı. Sonunda üç arkadaş onun frijit olduğuna karar vermişler ve böylece incinen erkeklik gururlarını kurtarmışlardı.

Aslında bilemedikleri şuydu: Loelia bir Gizli Servis ajanıyla duygusal bir ilişkiye girmekten özellikle sakınıyor, kendini buna zorluyordu. Her an tehlike içinde yaşayan ve her an ölebilecek bir insanı sevmek doğru olur muydu? Yine de güzel sekreter 00 Servisi'nin üç ajanını birbirinden hiç ayırmaksızın aynı derecede sever ve hepsi için ölesiye endişelenirdi. Gizli Servis'te çalışmak, bir çeşit kölelik demekti. Eğer kadınsanız iş dışında ilişkilere girmeniz hemen hemen imkansızdı. Bu erkekler için daha kolaydı. Evlenmek, çoluk çocuk sahibi olmak söz konusu olamazdı, ama geçici gönül

ilişkilerine hoşgörü gösterilirdi. Kadınlar içinse, servis dışında herhangi biriyle ilişkiye girmek, otomatik olarak güvenliği tehlikeye atmak demekti. Yani sonuç olarak kadınlara yalnızca iki yol kalıyordu: Ya istifa edip normal bir hayat yaşamak, ya da ülkenin sadık bir kölesi olarak yaşamayı kabullenip Servis'te kalmak...

Loelia Ponsonby hayatı hakkında bir karar vermenin zamanı geldiğini biliyordu. Bütün dostları istifa etmesini salık veriyorlardı. Ama onu bu şövalyeler dünyasının romantizmine, heyecan ve trajedisine bağlayan kuvvetli bağları nasıl koparıp atacaktı? İşine her gün biraz daha bağlandığını ve istifa etmenin her gün biraz daha güçleştiğini görüyor, ama elinden de bir şey gelmiyordu.

Genç kız pencereden uzaklaştı. Pembe üzerine beyaz çizgili bluz ve koyu mavi etek giymişti. Bond gri gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

— Sana sadece pazartesi günleri Lil diyeceğim. Haftanın diğer günlerinde Bayan Ponsonby derim. Ama Loelia dememi hiç bekleme, olmaz mı? Bana bırakılmış not var mı?

— Hayır, dedi kız. Ama masanın üzerinde koca bir dosya yığını seni bekliyor. Hiçbiri acil değil. Ah, az daha unutuyordum, 008 nihayet ortaya çıktı. Berlin'de dinleniyormuş. Harika değil mi?

— Ne zaman duydun?

— Yarım saat önce.

Bond iç kapıyı açıp bürosuna girdi ve kapıyı ardından kapattı. Pencereye gitti ve Regents Park'ı seyretmeye koyuldu. İlkbaharın son günleriydi, ağaçlar yemyeşildi. "Demek Bill sonunda başardı" diye düşündü. "Peenemunde'ye gitti ve döndü". Berlin'de dinlenme lafı midesini bulandırmıştı. "Oldukça kötü durumda olmalı" diye geçti kafasından, "Herneyse, yakında yeni haberler de gelir". Personelle ilgili bütün haber ve dedikoduların ilk duyulduğu yer kızlar tuvaleti olurdu. Yakında bu haberin ayrıntılarını da oradan öğrenirlerdi...

Masasına oturup, üzerinde kırmızı yıldız bulunan "Çok Gizli" dosyaları önüne çekti. "0011 nasıl acaba?" diye düşündü. İki ay önce Singapur'a gitmiş ve o zamandan beri haber gelmemişti. "Tanrı kahretsin, adamlarım dünyanın dört bir yanında olmadık belalarla uğraşırken, çift sıfırlı ajan James Bond ve bölüm şefi olmuş ben burada rahat koltuğumda rapor okuyor ve onların sekreterleriyle flört ederek vakit geçiriyorum" diye hayıflandı.

Omuzlarını silkti ve en üstteki dosyayı açtı. Dosyada Güneydoğu Polonya ve Kuzeydoğu Almanya'nın ayrıntılı bir haritası vardı. Harita üzerinde Varşova ile Berlin kırmızı bir çizgi ile birleştirilmişti. Ayrıca "Konu: Doğu'dan Batı'ya Kaçış İçin Güvenli Bir Yol" başlıklı bir yazı vardı.

Bond siyah metal sigara kutusunu ve Ronson çakmağını çıkarıp masaya koydu. Makedonya tütünüyle harmanlanmış, ucu üç sıra yaldızlı sigaralardan birini yaktı ve döner sandalyesinde öne doğru abanıp okumaya koyuldu.

Bond için tipik bir iş günü başlamıştı. Özel yetenekleriyle ilgili özel bir göreve gönderilmesi yılda en çok iki, üç kez olurdu. Yılın geri kalan kısmında yaptığı şey, herhangi bir devlet memurunun masa başı çalışmasından farklı değildi. Günde altı ile on saat arasında değişen, oldukça esnek bir çalışma programı vardı Öğle yemeklerini genellikle kantinde yer, akşamları da ya birkaç yakın dostuyla Crockford'da kâğıt oynar, ya da her an emrinde olan evli üç sevgilisinden biriyle sevişirdi. Hafta sonları ise, Londra yakınlarındaki bir kulüpte oldukça yüksek bahisle golf oynardı.

Yıllık izin kullanmazdı. Genellikle her görevden sonra on beş gün dinlenir, ya da ancak hastalandığı zaman izin yapardı. Yıllık kazancı 1500 sterlindi. Yüksek dereceli bir memur maaşına eşit olan bu kazancın yanı sıra, yılda bin sterlin de vergiden muaf bir geliri vardı. Bu da oldukça rahat bir hayat sürmesine

yetiyordu. King Caddesi'nde küçük fakat rahat bir katı, May adında yaşlı İskoçyalı bir hizmetçisi ve 1930 model olmasına rağmen 4,5 litrelik motoru istendiği zaman 100 mil yapacak şekilde takviye edilmiş Bentley marka bir arabası vardı. İşte bütün parasını sahip olduğu bu şeylere harcamıştı.

Öldürüldüğünde geride mümkün olduğu kadar az parası kalsın istediğinden banka hesabında hep çok az para tutardı. Ayrıca ve özellikle karamsar olduğu zamanlar depreşen bir inancına göre, 45'ine varmadan öldürülecekti.

Numaralarının başında "00" rakamları taşıyan ajanlar listesinden çıkarılıp Merkez'de idari bir göreve verilmesine daha sekiz yıl vardı. Bu sekiz yıl, en azından sekiz çetin görev demekti. Belki de sekiz değil, on altı ya da yirmi dört. Kısacası, kırk beşinden sonra hayatta kalma ihtimali oldukça zayıf görünüyordu.

Önündeki dosyanın ayrıntılarını hafızasına yerleştirdiğinde önündeki sigara tablasında beş izmarit birikmişti. Eline kırmızı bir kalem aldı ve kapaktaki dağıtım listesini taramaya başladı. Liste "M" ile başlıyor, ardından "CoS" geliyor, daha sonra düzinelerle harf ve numara sıralanıyor ve "00" rumuzu ile bitiyordu . "00" rumuzunun karşısına "7" rakamı koyup imzaladı ve dosyayı "giden evrak" sepetine attı.

Saat 12'ye gelmişti. Bir başka dosyayı önüne çekti ve açtı. İçinde NATO'nun Telsiz Haberalma Bölümü'nden "Bilgi İçin" gönderilen raporlar vardı. Önce raporların başlıklarını okudu:

"Enspektoskop: Kaçakçıları ortaya çıkarmaya yarayana bir araç."

"Filopon: Ani tesirli bir Japon zehiri"

"Trenlerdeki muhtemel eşya gizleme noktaları. No: II. Almanya".

"Smersh'in Yöntemleri: No: 6. Adam kaçırma."

"Pekin'e Giden Beşinci Yol."

"Vladivostok. Amerikan jetleri tarafından keşif uçuşunda çekilen fotoğraflar"

Raporlarda ele alınan konuların çeşitliliği Bond'u hiç şaşırmadı.

Bu raporlardan hiçbiri "00" bölümünü doğrudan ilgilendirmiyordu. Gizli Servis'in "00" bölümü diğer bölümlerin günlük işleriyle ilgilenmezdi. Ama "00" bölümündeki adam öldürme dahil büyük yetkilere sahip her üç ajanın da bu raporları bilgi sahibi olmak için okumaları gerekiyordu. Şu anda Merkez'de bulunmayanlar yuvaya döndüklerinde ilk iş olarak bu raporları okuyacak ve imzalayacaklardı. Bu yığın ancak ondan sonra arşive gidebilirdi.

Tekrar NATO raporlarına döndü:

"Her telsizcinin telsiz mesajlarını yazış tarzı bir diğerinden farklıdır" diye başlıyordu rapor ve şöyle devam ediyordu:

"Telsizci ne kadar uğraşırsa uğraşsın mesajı geçiş tarzı kendi karakter özelliklerini yansıtacaktır. Bu özellikleri yok etmek mümkün değildir. Telsiz mesajı almakta uzmanlaşanlar hangi mesajın kimin elinden çıktığını rahatlıkla anlayabilirler. Ayrıca bu iş son derece hassas aletlerle de yapılabilir. Örneğin 1943'te ABD Telsiz Haberalma Bürosu, korsan yayın yapan bir radyo istasyonunun operatörünü bu metodla yakalamıştı. Önce korsan yayınının Şili'den yapıldığı saptanmış ve istasyon Şili polisi tarafından kapatılmıştı. Fakat "Pedro" takma adını kullanan Alman telsizci kaçmayı başarmıştı. Bir yıl sonra telsiz dinleme uzmanları bir başka kaynakta, mesajların veriliş tarzından vericiyi kullananın yine "Pedro" olduğunu anlamışlar ve onu yakalamışlardır. "Pedro" teşhis edilmemek için sol elini kullanmasına rağmen, stilinin karakteristik özelliklerini değiştirememiştir... NATO telsiz araştırmaları son zamanlarda telsizcinin koluna takılan bir cihaz yardımıyla stili kamufle etme yöntemleri üzerinde yoğunlaşmıştır. Bu cihaz telsizcinin bilek kaslarıyla, bu kaslara komuta eden sinir merkezleri arasındaki bağlantıyı bozmakta ve böylece kişisel stili yok etmektedir. Ancak..."

Bond'un masasında üç telefon vardı. Siyahla harici, yeşille dahili görüşmeler yapılırdı. Kırmızı telefon ise sadece M. ve yardımcısına bağlıydı. Kırmızı telefonun çalışı odanın sessizliğini bozdu.

Arayan M.nin yardımcısıydı.

— Yukarı gelebilir misin? diye sordu nazik bir sesle.

— M. mi istiyor?

— Evet

— Herhangi bir ipucu?

— Sadece seni görmek istediğini söyledi.

— Pekâlâ, dedi Bond ve telefonu kapattı.

Paltosunu aldı, sekreterine M.nin yanında olacağını ve kendisini beklememesini söyledikten sonra bürosundan çıkıp asansöre doğru yürüdü.

Asansör beklerken, sıkıntılı günlerde aniden çalıveren kırmızı telefonun onu odasından alıp bambaşka dünyalara savurduğu eski günleri düşündü. Omuzlarını silkti. ''Pazartesi ya! Belalı bir gün olacağını bilmeliydim'' diye geçirdi aklından.

Asansör geldi. ''Dokuzuncu kat'' dedi Bond ve içeri girdi.

II. BÖLÜM

KOLUMBİT KRALI

Dokuzuncu kat binanın son katıydı. Katın büyük bir kısmı Gizli Servis'in Haberleşme Bölümü tarafından kullanılıyordu. Burada çalışan operatörlerin mikro dalgalardan, güneş lekelerinden ve iyonosferden oluşan bir dünyaları vardı.

Binanın terasında İngiltere'nin en güçlü vericilerinden biri bulunuyordu. Binanın giriş holündeki bronz plaket üzerinde görülen "Radyo Denemeleri Ltd. Şirketi" kelimeleri, çatı katındaki güçlü vericinin orada bulunuş nedenini açıklıyor ve Gizli Servis'i kamufle ediyordu. Holdaki diğer plaketler ise binanın diğer sakinleri gibi görünen "Uluslararası İhracat Şirketi", "Delaney Brothers Ltd" , "The Omnium Corporation" ve "Enquiries (Bayan E.Twining,OBE)" adlı firmaları tanıtıyordu.

Bayan Twining gerçek bir kişiydi. Kırk yıl önce o da bir başka Loelia Ponsonby idi. Şimdi emekliydi ve vaktini zemin kattaki küçük ofisinde günlük sirküleri yırtmak, hayali kiracılarının vergilerini ödemek ve arasıra gelen ve bir şey ihraç etmek istediğini söyleyen müşterileri kibarca geri çevirmekle geçirirdi.

Dokuzuncu kat hep sessiz olurdu. Bond asansörden inip sola döndü. M. nin yeşil çuha kaplı kapısına doğru uzanan halı serilmiş koridor boyunca yürürken katta duyulan tek ses, tiz ve son derece zayıf bir radyo ıslığıydı. Ancak dikkatle dinlenirse duyulabiliyordu.

Yeşil kapıyı vurmadan açtı ve karşısına çıkan koridordaki son odaya girdi.

M. nin özel sekreteri Bayan Moneypenny Bond'a daktilosunun üzerinden gülümsedi. Birbirlerini severlerdi. Bayan Moneypenny Bond'un kendisine hayran olduğunun farkındaydı. Üzerinde Bond'un sekreterinin

giydiği bluzun aynısı vardı. Bununki sadece mavi çizgiliydi.

— Yeni üniforma mı? dedi Bond.

Kız güldü.

— Loelia ile aynı butikten giyiniriz. Bluzlar iki taneydi. Yazı tura attık, bana mavi çizgilisi düştü.

M.nin yardımcısı zoraki bir gülümsemeyle yanlarına geldi. Aşağı yukarı Bond'un yaşlarında biriydi. Aşırı çalışmaktan sürekli yorgundu.

Çeneyi bırakın, dedi. M. seni bekliyor. Konuşmanız bittikten sonra öğle yemeği yiyelim mi?

— İyi fikir, dedi Bond.

Bayan Moneypenny'nin yanındaki kapıdan içeri girdi. Kapının üzerindeki yeşil ışık yandı.

Bayan Moneypenny Bond'un ardından endişeli bir ifadeyle baktıktan sonra bakışlarını M.nin yardımcısına çevirdi. Adam "endişelenme" gibilerden başını salladı ve odasına döndü.

Bond odaya girdiğinde M. geniş masasında oturmuş piposunu yakmakla meşguldü. Elindeki yanan kibritle Bond'a oturmasını işaret ederek, pipo dumanının arasından onu dikkatle süzdü. Piposunu acele etmeksizin bıraktıktan sonra kafasını kaldırıp birdenbire sordu:

— Tatilin iyi geçti mi?

— Evet. Teşekkür ederim, sir!

— Bakıyorum, iyi yanmışsın, diye devam etti M. alaycı bir sesle.

Bu tatili ona çok görüyor değildi. Ses tonundaki eleştirici hava, pervasız yaşamaya karşı olan bütün liderlerde bir parça varolan tutuculuktan ileri geliyordu.

— Evet sir, Ekvator Bölgesi çok sıcak oluyor, bilirsiniz.

— Her neyse, iyi dinlenmişsin. Yalnız, umarım bu rengin çabuk açılır. İngiltere'de yanık tenli insanlara hep biraz şüpheyle bakılır. Ya işsiz güçsüz biri olduğu düşünülür, ya da güneş lambası ile yandığı.

Piposunu tekrar ağzına götürdüğünde sönmüş olduğunu farketti. Tekrar kibrite uzandı ve yeniden

yakmak için bir parça daha oyalandı.

— Ele geçirdiğimiz o altınları sonunda biz kazanacağa benzeriz, dedi. Davanın La Haye Adalet Divanı'na götürüleceği söyleniyor, ama Ashenheim iyi avukattır, sonunda kazanacaktır.

— Memnun oldum, dedi Bond kısaca.

Bir an bir sessizlik oldu. M. piposunu süzüyor ve düşünüyordu. Açık pencereden Londra'nın trafiğinin uğultusu duyuluyordu.

Bond çok iyi tanıdığı bu yüze dikkatle baktı ve bir şeyler okumaya çalıştı. Fakat başaramadı. Karşısındaki adamın gri gözleri her zamanki gibi donuktu. Sağ şakağındaki hafif seyirmenin dışında hiçbir hayat belirtisi yoktu bu yüzde...

Birdenbire Bond adamın utandığını düşündü. Nereden başlayacağını bilemez gibi bir hali vardı. Ona yardımcı olmak için sandalyesinde kıpırdadı, gözlerini ondan ayırıp ellerine bakmaya başladı.

M. sonunda gözlerini piposundan ayırıp boğazını temizledi:

— Şu anda üzerinde çalıştığın bir iş var mı James?

"James" demişti. M. nin birine ilk adıyla hitap etmesine pek ender raslanırdı.

— Sadece rapor incelemeleri ve normal kurslar, sir. Yapmamı istediğiniz bir şey mi var?

— Aslını sorarsan var. Fakat Servis ile ilgili değil pek. Daha çok özel bir mesele. Senin yardımcı olabileceğini düşündüm.

— Tabii, diye cevap verdi Bond.

Başlangıçtaki o gergin havanın dağılmış ve söze başlanmış olmasından dolayı M. adına memnundu. Ne isteyecekti acaba? Belki de eski bir arkadaşı zor durumdaydı ve M. Scotland Yard'ın yardımını istemiyordu. Ya da konu bir karaborsa meselesiydi, veya uyuşturucu maddeyle ilgili bir şey. Her neyse, Bond M. nin kendisini seçişine sevinmişti. Elbette yardım edecekti. M. özel işleriyle Servis işlerini birbirine karıştırmamak konusunda son derece hassastı.

Şimdi özel bir işi için Bond'dan yardım istemekle hükümetin parasını çaldığını hissettiği ve bu yüzden çok rahatsız olduğu kesindi.

— Yardım edeceğini biliyordum, dedi. Çok zamanını alacağını sanmıyorum, bir gece ayırsan yeter.

Bir an durdu. Sonra:

— Sir Hugo Drax'in adını herhalde işitmişsindir, diye sordu.

— Elbette, dedi Bond. Onun adına rastlamadan gazete okumak mümkün değil. Şimdi Sunday Express'te hayatı tefrika ediliyor. Olağanüstü bir hayat hikâyesi.

— Biliyorum dedi M. Onunla ilgili olarak bildiklerini anlat bana. Benimkilerle karşılaştırmak istiyorum.

Bond düşüncelerini toparlamak için bir an pencereden dışarısını seyretti. M. rasgele konuşmayı sevmezdi. Önyargılara ya da yorumlara yer vermeyen ayrıntılı bilgi isterdi.

— Evet, sir. Bir kere adam her şeyden önce milli kahraman. Kamuoyunun desteğine sahip. Halk onu bir ilah gibi görüyor. Bir çeşit Süpermen. Savaşta aldığı bütün o yaralardan sonra bu doğal elbette. Biraz ağzı kalabalık ve gösterişi seven bir adam. Fakat halk onun bu yanını da seviyor. Kendine yakın hissediyor. Arkadaşlarının ona "Hugger" demesi de sempati yaratıyor, özellikle de kadınlar arasında... Hele, ülkesi için kendi parasıyla yaptıkları herhangi bir hükümetin yapabilecekleriyle kıyaslandığında insan "neden bu adamı başbakan yapmak için ısrar etmiyorlar?" diye şaşıyor.

Karşısındaki adamın donuk gözlerinden geçen ürpertiyi farketti. Fakat Drax'e hayranlığının bu olumsuz bakışın etkisiyle sönmesine izin vermemeye kararlıydı.

— Sonuç olarak sir, diye devam etti, bu adam yıllardır İngiltere'nin savaş dışı kalmasında büyük payı olan bir kişidir ve henüz kırkının üstünde de değil. Çoğunluğun onun hakkında beslediği iyi duyguları ben

de paylaşıyorum. Ama her şeye rağmen, kişiliği etrafında bir esrar perdesi var. Birçok insan ona biraz da acıyor. Bütün o göz kamaştıran servete ve şöhrete rağmen oldukça yalnız bir adam.

M. soğuk soğuk güldü:

— Anlattıkların daha çok Express'te çıkacak bir hikâyeye benziyor. Adamın olağanüstü bir kişi olduğu kesin. Fakat ben saydığın bütün bu olguları senin nasıl yorumladığını öğrenmek istiyorum. Hayatıyla ilgili ayrıntıları senin kadar bilmiyorum, çünkü gazeteleri pek dikkatli okumam. Savaş Bakanlığı dışında hiçbir yerde de onunla ilgili herhangi bir dosya yok. O dosya da hiç aydınlatıcı değil. Bu durumda, Express'teki hikâyenin esası nedir?

— Özür dilerim sir. Fakat olgular ve gerçekler oldukça basit ve açık.

Tekrar pencereden dışarı baktı ve fikirlerini toparlamaya çalıştı:

— 1944 kışında Almanlar Arden Cephesi'ni yarıp müttefiklere saldırdıklarında çok sayıda gerilla ve sabotajcı kullandılar. Onlara "Kurtlar" diyorlardı. Bunlar çok zarar verdiler. Çok iyi gizleniyor ve kolay kolay tuzağa düşmüyorlardı. Birçoğu Arden düştükten ve biz Ren Nehri'ni geçtikten sonra da faaliyetlerini sürdürdüler. Fakat işler kötüye gitmeye başlayınca fazla dayanamadılar.

Bir an düşündükten sonra, devam etti:

— En iyi eylemlerinden biri, Amerikan ve İngiliz orduları arasındaki bir irtibat birliğini imha etmeleriydi. Bu karışık bir birlikti. "Kurtlar" nasıl başardılarsa başardılar, birliğin yemekhanesini havaya uçurdular. Yüzün üzerinde insan öldü. Parça parça olmuş o cesetleri teşhis etmeye çalışmak feci bir şeydi. Yaralı İngilizlerden biri de Drax'di. Yüzünün yarısı yokolmuştu. Bir yıl komada kaldı. Bir süre boyunca arayan soran, ya da kim olduğunu bilen biri çıkmadı. Onun gibi teşhis edilemeyen 25 kişi daha vardı. Sonunda onu Savaş Dairesi'nin "Kayıp Kişiler" bürosuna götürdüler.

Bizimki önüne konan dosyaları karıştırmaya başladı ve savaştan önce Liverpool doklarında çalışmış Hugo Drax adlı bir yetimin dosyasını görünce ilgilendi. Çocuğun fotoğrafları bizimkinin eski resimlerine az da olsa benziyordu. Bu tarihten sonra Hugo iyileşmeye başladı. Ufak tefek şeyler hatırlamaya ve biraz konuşmaya başladı. Doktorlar onu çok beğeniyorlardı. Savaş Dairesi, Hugo ile aynı birlikte bulunmuş birini buldu. Adam hastaneye gelip Hugo'yu gördü ve teşhis ettiğini söyledi. Böylece mesele kapandı. Nihayet 1945'in sonunda bu isimle terhis edildi ve kendisine maluliyet aylığı bağlandı.

— Fakat Drax hâlâ kim olduğunu bilmediğini söylüyor, dedi M. Blades Kulübü'ne o da üye. Sık sık kâğıt oynarız. Bazen de yemekten sonra sohbet ederiz. Gittiği bazı yerlerde daha önce orada bulunduğu hissine kapıldığını, geçmişini hatırlamak için sık sık Liverpool'a kaçtığını söyler. Her neyse, devam et...

Bond konuşmasını sürdürdü:

— Savaştan sonra üç yıl kadar ortadan kayboldu. Sonra, dünyanın çeşitli yerlerinden haberler gelmeye başladı. Bunları ilk duyan Maden Borsası oldu. Meğer Kolumbit denen çok değerli bir madenin piyasasını ele geçirmiş. Ergime noktası son derece yüksek olan bu maden, özellikle jet motorları yapımında kullanılır ve yıllık üretimi birkaç bin tonu zor bulur. Genellikle Nijerya'daki manganez madenlerinde yan ürün olarak elde ediliyordu. Drax jet çağını iyi değerlendirmiş ve akıllı bir yatırım yapmıştı. Ortadan kaybolduğu üç yıl içinde bir yerlerden 10 bin sterlin bulmuş olması gerekir. Çünkü Express'te yazılanlara bakılırsa, tonu 3 bin sterlinden üç ton Kolumbit satın almış. Malı sıkışık durumda olan Amerikan uçak firmasına satmış. Fazladan 5 bin sterlin ödemişler. Ondan sonra da Drax Kolumbit üreten çeşitli maden şirketlerinden hisseler satın almaya başlamış ve üç yıl içinde tam bir tekel kurmuş. Kolumbit ihtiyacı olan herkes onun kapısına gitmeye başlamış...

M. nin gözleri Bond'un üstünde kilitlenmiş gibiydi. Piposundan bir nefes daha çekti.

— Şüphesiz bu yükselişinde aklının olduğu kadar şansının da büyük rolü oldu, diye sürdürdü Bond. Kazandığı bütün kârı tekrar tekrar yatırıma dönüştürdü. Mesela Drax, Güney Afrika'daki eski maden kuyularını satın almayı akıl eden ilk adamdır. Şimdi o kuyular yeniden açılıyor ve uranyum çıkartılıyor.Oradan da büyük bir servet yaptığı biliniyor. Tabii bütün bu olup bitenler iş çevrelerini endişelendirmeye başladı. Maden komisyoncuları attıkları her adımda Drax'in adıyla yüz yüze geliyorlar, ne arasalar Drax'ten almak zorunda kalıyorlar ve tahminlerinden yüksek fiyatlarla karşılaşıyorlardı. Bu arada Drax, Tanca'ya yerleşiyor ve serbest liman, vergi muafiyeti, döviz serbestisi gibi çeşitli kolaylıklardan yararlanarak gittikçe güçleniyordu. Artık milyoner olmuştu. O zaman İngiltere'ye geldi ve kazandığını harcamaya başladı. Parayı su gibi harcıyordu. En iyi evler, en iyi arabalar, en güzel kadınlar, Operada localar, ödül kazanmış Jersey atları, Albert Hall'de hemşireler yararına balo vb... Gazete manşetlerine çıkmadığı hafta yoktu ve bütün bu süre içinde zenginleştikçe zenginleşti. Halk onu sevmişti. Binbirgece Masalları'na benzeyen bu hayat, onların renksiz yaşamını bir parça olsun renklendiriyor ve onlara yeni hayal kapıları açıyordu. Öyle ya, Liverpool limanlarından gelme yaralı bir asker, beş yıl içinde bu noktaya gelebildiyse, onlar da pekâlâ gelebilirlerdi.

Bond hafızasını yeniden dikkatle yokladı ve güvenle devam etti:

— Ve sonra Kraliçe'ye o şaşırtıcı mektubu yazdığı günler geldi. "Majesteleri cüretimi mazur görürlerse..." Ve ertesi günün Express Gazetesi'nde manşette "CÜRETKÂR DRAX" başlığı altında Drax'in Kraliçe'ye yaptığı teklif yer alıyordu. Drax İngiltere hükümetine elindeki bütün Kolumbit holdingini devretmeyi ve Avrupa'nın bütün başkentlerini etki alanına alacak süper bir atom roketi inşa etmeyi teklif ediyordu.

Londra'yı bombalamaya kalkacaklara anında karşılık verecek bir silah olacaktı bu! Ülke savunmasına bundan büyük bir katkı olabilir miydi? Bu yatırım için kendi cebinden 10 milyon sterlin koyabileceğini belirtiyor, projenin hazır olduğunu ve inşa için gerekli malzemeyi sağlayabileceğini ekliyordu. Hükümetten aylarca ses çıkmadı. Halkın sabrını taşıran bir sessizlik dönemiydi bu. Muhalefet, hükümeti neredeyse güvenoyu istemeye zorlayacaktı. Derken, Başbakan bir açıklama yaparak teklifin ilgili bakanlık uzmanları tarafından incelenerek kabul edildiğini ve Kraliçe'nin de İngiltere halkı adına Bay Drax'i şövalyelik ünvanıyla taltif ettiğini belirtti...

— Doğru, dedi M. "Çağımız Barış Çağı Olacak" diye manşet atmıştı gazeteler, ben de hatırlıyorum. Bir yıl önceydi... Roket hemen hemen hazır galiba. Adı da, Ay Harekâtı.

M. masasının ardından Bond'a baktı ve:

— Hepsi bu kadar, dedi yavaşça. Ben de senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum. Muhteşem bir hikâye. Gerçekten olağanüstü bir adam.

Bir an durdu, sonra:

— Yalnız bir şey var, dedi.

— Nedir sir? diye sordu Bond.

M. düşüncelerini berraklaştırmaya çalışır gibiydi. Bond'a döndü ve sakin bir tavırla:

— Sir Hugo Drax kâğıt oyununda hile yapıyor, dedi.

III. BÖLÜM
İSKAMBİL HİLELERİ

— Oyunda hile mi yapıyor?

— Evet. Milyoner bir adamın kâğıt oyununda hile yapması sana da çok garip geldi, değil mi?

Bond özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi:

— Fal bakarken bile kendi kendilerine hile yapan nice zengin insan bilirim. Fakat söylediklerinizi Drax'e yakıştıramadım. Kafamdaki Drax hayaline çok ters düştü, onun için şaşırdım.

— Mesele de zaten bu. Neden yapıyor bunu? Unutma ki, oyunda hile yapmak bir insanı mahvetmeye yetebilir. Drax o kadar ustaca yapıyor ki bu işi, henüz hiç kimseye yakalanmadı. Hatta şüphelenen bile yok. Basildon hariç. Basildon kulüp başkanıdır. Geçenlerde bana geldi. Haberalma Örgütü'yle bir ilişkim olduğunu tahmin ediyor. Geçmişte de birkaç kez ufak tefek sorunlarına yardım etmiştim. Her neyse, gelip bana akıl danıştı. Kulüpte tatsızlık çıkmasını ve Drax'in kendisini rezil etmesini istemiyor. O da herkes gibi Drax'e hayran. Hile yaptığı anlaşılırsa tam bir skandal olur. Kulüpte bir sürü milletvekili var. Olay hemen Avam Kamarası kulislerine konu olur. Sonra da dedikodu yazarlarının kalemleri işlemeye başlar. O zaman Drax kulüpten istifa eder. Arkadaşlarından biri dostuma hakaret edildi diye kulübe dava açar. O zaman çık işin içinden... İşte, Basildon bütün bu dertlere bulaşmak istemediği için kalkıp bana gelmiş. Doğrusu ben de endişelerini haklı buluyorum. Neyse, ona yardım etmeye söz verdim. Seni de bunun için çağırdım. Sen elimizdeki en iyi kâğıt oyuncususun. Daha doğrusu kumarhanelerde yaptığın bunca işten sonra öyle olman gerekiyor. Yanlış hatırlamıyorsam, kâğıt oyununda ustalaşman için seni kurslara yollamış ve epey para dökmüştük. Sonra

da o Romenlerin peşine yollamıştık.

Bond gülümsedi.

— Evet, öğretmenim Steffi Esposito adlı bir Amerikalıydı. Bir hafta boyunca beni her gün on saat çalıştırmış ve "deste" dediği hileler öğretmişti. Alttan kâğıt verme, alttan ikinci kâğıdı verme, deste içinden istenilen kâğıtları farkettirmeden çekme yöntemlerini öğretmişti. Esposito'nun bilmediği hile yoktu. Destenin istediği kâğıttan açılabilmesi için dilediği kâğıdın altına gizlice mum sürerdi. Yüksek kâğıtların arkalarına jiletle çentik atar, kâğıt kenarlarını işaretlerdi. Kol basınçlı özel cihazları vardı. Koltuk altına yerleştirilen o aletler, dirseğinizi kımıldattınız mı kolunuzun içinden elinize kâğıt verirdi. Sonra striptizciler dediği bir numarası vardı. Kâğıt destesinin yan tarafını yarım milimetre kadar tıraş eder, asları olduğu gibi bırakırdı. Yüzük içine veya pipo altına minicik aynalar yerleştirirdi. Gerçeği kabul etmek gerek, o Romen kardeşlerle başedebildimse, bu onun bana öğrettikleri sayesindedir. Herneyse, Steffi olağanüstü bir adamdı. Bir sihirbazdı...

— Anlattıkların bizim Drax için çok profesyonelce, dedi M. Onun hilesi böyle profesyonelce değil. Hatta, başarıları şans eseri bile olabilir. Fakat gerçekten çok acayip. Drax iyi bir oyuncu değildir. Briçte acemi sayılmaz. Ama öyle hamleler yapıyor, öylesine oynuyor ki, insanın aklı duruyor. En kötü şartlarda bile ürkmüyor. Beklenmedik çıkışlar yapıyor. Fakat her seferinde de başarıyor. Ve kucakla para kazanıyor. Bir yıldır, kulübe üye olduğundan bu yana bir kere bile kaybetmedi. Kulüpteki briç oyuncularından bazıları dünyanın en iyi oyuncularıdır. Onlar bile son bir yıl içinde masadan birkaç defa yenik kalktılar. Drax'in sürekli kazanması kulüpte espri konusu haline geldi. Basildon, "bu duruma bir çözüm bulmak gerekir" derken haklı. Sence Drax nasıl bir yöntem uyguluyor?

Bond'un karnı acıkmıştı. Bir an önce yemeğe çıkmaktan başka bir şey düşünemiyordu. M. ye kalsa, daha saatlerce briç hileleri üzerinde konuşabilirlerdi

ama, Bond'un karnı müthiş acıkmıştı.

— Drax'in profesyonel bir kumarbaz olmadığını ve oyuna gizlice kâğıt karıştırmadığını kabullenirsek, sürekli kazanmasını iki şekilde açıklayabiliriz sir, dedi. Ya diğerlerinin kâğıdına bakıyor, ya da gizlice işaretleştiği bir suç ortağı var. Sık sık aynı kişiyle oynar mı?

— Her roberden sonra eşleşmek için kâğıt çekeriz. Tabii iddialı parti olursa durum değişir. Pazartesi ve perşembe geceleri isteyen konuk getirebilir ve onunla oynar. Drax hep Meyer adlı birini getirir. Maden borsasındaki adamı. Tatlı bir adam. Yahudi ve çok iyi bir oyuncu.

Bond:

— Oyunlarını seyredersem, belki bir şeyler söyleyebilirim, dedi.

— Ben de aynı şeyi teklif edecektim, dedi M. Bu akşam benimle birlikte kulübe gelir misin? Hiç olmazsa nefis bir akşam yemeği yersin. Saat 6'da orada buluşalım. Biraz briç seyrederiz. Yemekten sonra da Drax ve arkadaşlarıyla bir, iki el oynarız. Mutlaka orada olacaklardır. Tamam mı? Seni işinden alıkoymadığıma eminsin, değil mi?

— Meraklanmayın sir. Oraya gelmeyi ben de isterim. Benim için de bir değişiklik olur. Eğer Drax'in hilesini yakalarsam, bunu ona sezdireceğim. Sanırım bu uyarı ona yeter. Onun rezil olmasını ben de istemem. Bütün söyleyecekleriniz bu kadar mı sir?

— Evet James. Yardımın için teşekkürler. Drax gereksiz yere çılgınlık yapıyor. Hatta biraz kaçık olduğunu da söyleyebiliriz. Ama beni asıl ilgilendiren Drax'in kendisi değil, şu roket işi. Böyle bir skandalın roket işine zarar vermesinden endişe ediyorum. Biliyorsun, roket demek, Drax demek bir anlamda. Her neyse, 6'da görüşürüz...

Bond gülerek kalktı. Gece oldukça renkli geçeceğe benziyordu. Kapıdan çıkarken, ilk defa M. nin odasından endişesiz bir şekilde ayrıldığını düşünüyordu.

Kantinde sadece birkaç kişi kalmıştı. Bond boş bir masaya oturdu ve bir porsiyon kızarmış dilbalığı, karışık salata, biraz peynir ile kızarmış iki dilim ekmek yedi. Arkasından iki fincan kahve yuvarladı. Saat üçte bürosuna dönmüştü. Aklının yarısı M. nin anlattığı hikâyeyle meşgul bir halde önündeki NATO dosyalarının geri kalanlarını karıştırdı. Saat dört buçukta, sekreterine akşam nerede olacağını söyleyip çıktı, binanın arka tarafındaki garaja inip arabasını çıkardı.

Eski Kraliyet Hava Kuvvetleri makinisti olan ve Bond'un arabasına gözü gibi bakan tamirci:

— Takviyeli motor biraz ses yapıyor sir, dedi. Yarın öğle saatlerinde size lazım değilse söküp bir bakayım.

— Teşekkür ederim, iyi olur, dedi Bond.

Arabasını sessizce garajdan çıkardı ve Baker Caddesi'ne çıktı. On beş dakika sonra evindeydi. Kitap raflarının birinden Scarne'in "İskambil Hileleri" adlı kitabını aldı, geniş pencerenin önündeki masaya fırlattı.

Sonra, yatak odasına girdi, soyunup elbiselerini iki kişilik yatağın üzerine attı. Banyoya girip acele bir duş aldı. Banyo aynasında yüzünü inceledi. Aynadaki gri mavi gözler kendisine ışıl ışıl bakıyordu. Kafası bir sorunla meşgul olduğu zaman gözleri böyle parlardı. İnce, sert hatlı yüzü, gözlerdeki parlaklığı daha da ortaya koyuyordu. Sinirli bir hareketle yüzünü sıvazladı ve sağ kaşının üstüne düşen saçı geriye itti. Yüzünü dikkatle süzerken, aklı sağ yanağından dikine çenesine kadar inen yara izine gitti. Teninin rengi açıldıkça yara izi de daha az görünecekti. Sonra çıplak vücuduna baktı. Mayosunun altında kalan ve yanmayan bölge birkaç gün önceki kadar belirgin değildi. Rengi açılıyordu.

On dakika sonra,beyaz ipek bir gömlek, koyu mavi bir pantolon, aynı renk çorap ve pırıl pırıl siyah bir makosen pabuç giymiş halde masasının başına geçmişti. Bir elinde bir deste kâğıt, öbüründe Scarne'in "İskambil Hileleri" adlı o harika kitabı olduğu halde çalışmaya başladı.

Yarım saat içinde "Yöntem" bölümünü hızla taradı ve önemli bütün hareketleri bir kere tekrarladı: Tutuş Tekniği, Desteyi Avuçlama, Kesilmiş Desteyi Sezdirmeden Tekrar Kesme Tekniği vs... Gözleriyle satırları hızla tararken elleri de mekanik bir şekilde tarif edilen numaraları yapıyordu. Parmaklarının hâlâ eski ustalığını koruduğunu ve en güç numaraları bile ustaca yaptığını gorunce neşesi yerine geldi. Saat 5.30'da iskambil destesini masanın üzerine fırlattı ve kitabı kapadı.

Yatak odasına döndü. Sigara tabakasını doldurup pantolonunun arka cebine koydu, Boynuna siyah bir kravat bağladı, ceketini giydi, sonra çek defterinin yerinde olup olmadığını kontrol etti.

Bir sigara yaktı, tekrar oturma odasına döndü ve masasına oturup gevşemeye çalıştı. Bir yandan pencereden görünen boş meydana bakıyor bir yandan da önünde uzanan geceyi ve dünyanın en ünlü oyun kulübü olan Blades'i düşünüyordu.

Blades Kulübü açıldığı günden itibaren büyük ilgi görmüştü. 1782'de Würtemberg Dükü ülkesindeki genç kardeşine kulüple ilgili şu satırları yazıyordu:

"Bu kulüp gerçekten de kulüplerin ası. Aynı odada aynı zamanda dört, beş masada birden poker oynanıyor. Onların yanıbaşında da biriç ve yirmi bir. Sonra da barbut oynanıyor. Aynı anda iki yerde birden barbut oynandığını gördüm. Masaların yanındaki koca sandıklar fiş doluydu ve bir gecelik oyuna ancak yetiyordu bunlar. Tehlikeli fakat çok tutulan barbut oyununun oynanmasına herhalde kulübün yönetim kurulu karar vermiş olmalı. Ancak bu kararın kulüp tüzüğüne aykırı olduğu da biliniyor. Çünkü tüzükte, kulüp dahilinde satranç, briç, yirmi bir, poker, maça kızından başka oyun oynanması yasaktır diye bir madde var..." Her neyse, kulüp gün geçtikçe gelişip şöhret yapmış ve dünyanın en ünlü kumarhanelerinden biri olarak bugünlere kadar gelmişti. Artık, eskisi gibi sadece aristokratların üye olabildiği bir yer değildi, ama yine de

Londra'nın üye olunması en zor kulübüydü. Üye sayısı 200'de dondurulmuştu ve her üyeden şu iki şart aranıyordu: Gerçek bir centilmen olması ve nakit ya da tahvil olarak 100 bin sterlin gösterebilmesi...

Kulüp kumar dışında da son derece ciddi bir yer olduğu için yönetim kurulu, her üyenin kulüp içinde yılda 500 sterlin kazanması ya da kaybetmesi koşulunu koymuştu. Bunu gerçekleştirmeyen üye kulübe yılda 250 sterlin ceza ödemek zorundaydı. Burada Londra'nın en güzel yemeklerini yiyebilir, en kaliteli içkilerini içebilirdiniz ve kimse sizden hesap istemezdi. Yemek ve içkilerin parası, o haftanın kazançlı müşterilerinden kesilirdi. Kumarda her hafta 5 bin sterlin paranın döndüğünü düşünürseniz, yemek ve içki masrafı olarak kârdan düşülen paranın önemli bir yekün tutmadığı kendiliğinden anlaşılır. Böylece, kumarda kaybedenler de bedava yemek ve içkiyle avutulmuş oluyordu.

Kısacası, Blades Kulübü'ne üye olmak için insana 100 sterlinlik giriş aidatı ve 50 sterlinlik yıllık aidat karşılığında Victoria döneminin lüksünü ve yılda 20 bin sterlin kazanmak ya da kaybetmek olanağını sağlıyordu''.

''Bu gece zevkli bir gece olacak'' diye düşündü Bond.

Ayrıca şu Drax işini de unutmamak gerekirdi. O iş de bu geceye ayrı bir heyecan katacaktı.

Bond, kafasının yarısı trafikte, yarısı önünde uzanan gecenin getirebileceklerinde, arabasını King Sokağı'ndan Sloane Meydanı'na sürdü.

Saat 6'ya birkaç dakika vardı. Gökyüzü kararmaya başladı ve gök gürültüleri duyuldu. Yağmur geliyordu. Meydanın karşı tarafında bir neon ışığı yanıp sönmeye başladı. Işık bu şekilde gece boyunca otomatik bir şekilde yanıp sönecek ve sabah 6'ya doğru gün ışımaya başlayınca devre kendiliğinden kapanıp yanıp sönme duracaktı.

IV. BÖLÜM

HİLEBAZ

Bond arabasını Brooks'un önünde bıraktı ve köşeyi dönerek Park Caddesi'ne geldi.

Blades Kulübü'nün cephesi yanındaki binalardan bir iki metre içerlekti. Alacakaranlıkta çok zarif bir görünüşü vardı.

Döner kapıyı iterek içeri girdi. Kapıcı Brevett'e doğru yürüdü. Brevett bu kulübün hem kapıcısı, hem danışmanı, hem de kulüp üyelerinin büyük çoğunluğunun aile dostuydu.

— İyi akşamlar Brevett. Amiral içerde mi?

Bond'u kulübe seyrek gelen bir konuk olarak tanıyan Brevett:

— İyi akşamlar bayım, diye cevap verdi. Amiral sizi oyun odasında bekliyor.

M. Bond'u görünce ayağa kalktı, Bond da onu izledi.

Bond M. nin ardında yürürken yeşil çuha örtülerle kaplı masaları, ellerinde içki dolu tepsilerle dolaşan garsonları seyrediyordu. Salonda kadehlerin şıngırtısından ve mırıltılı konuşmalardan başka ses yoktu, hafif mırıltı, zaman zaman bir sevinç çığlığı ya da bir kahkaha ile kesiliyor, masalardan yükselen mavi puro dumanları koyu kırmızı avizeye doğru yükseliyordu. Şimdi Bond'un nabzı daha hızlı atmaya, burun delikleri açılıp kapanmaya başlamıştı...

M. ile birlikte masaları dolaşıp tanıdıkları ile selamlaşarak şöminenin önündeki nefis Brummel tablosunun hizasındaki sonuncu masaya ulaştılar.

— Arkadaşım Binbaşı Bond'u hatırlıyorsun, değil mi Basil? dedi M. Bu akşam gelip biraz briç oynayalım dedik.

Basildon Bond'a dönerek güldü ve "İyi akşamlar"

dedi. Sonra eliyle masadakileri tanıştırdı: "Meyer, Dangerfield ve Drax." Tanıştırılan üç adam da isimleri söylenirken başlarını kaldırıp Bond'u kısaca selamladılar. Bond da bütün masayı birden selamladı.

— Hepiniz amirali tanırsınız, diye ekledi Basildon kâğıtları dağıtmaya başlarken.

Bond Drax'i seyrederek bir ipucu yakaladığını düşündü: Adam elindeki kağıtları çoğu oyuncunun aksine renklerine göre grupluyor ve her grubu kendi içinde değerlerine göre diziyordu. Bu durumda, yanında oturanlar kaçamak bir şekilde kâğıdına baksalar bile kısa sürede değerlendirmeleri hemen hemen imkânsızdı. "Ancak çok dikkatli oyuncular kâğıtlarını böyle dizer" diye düşündü Bond. Gidip şöminenin önünde durdu. Bulunduğu yerden hem Meyer'in hem de Basildon'un elini görebiliyordu. Bu arada Drax'i de sürekli göz hapsinde tutuyordu.

Bond adamın müthiş terlediğini farketti. Hava oldukça serin olmasına rağmen, Drax ikide bir kocaman damalı bir mendille yüzünü ve boynunu siliyordu. Aralıksız sigara içiyor ve yaktığı sigaradan sekiz on nefes çektikten sonra sert hareketle söndürüp ceketinin iç cebinden çıkardığı sigaralığından bir yenisini yakıyordu.

Kıllı elleri sürekli hareket halinde idi. Ya iskambil kâğıtlarıyla, ya önünde masanın üzerinde duran gümüş sigara tabakasının yanındaki çakmakla oynuyor, ya da önüne düşen bir saç tutamını çekiştiriyor, mendille terini siliyordu. Arada bir de parmağını ağzına götürüyor ve tırnağını kemirmeye başlıyordu. Bond uzaktan adamın bütün tırnaklarının ete kadar yenmiş olduklarını tahmin etti.

Bu eller güçlü bir insanın elleriydi. Fakat başparmaklarda bu ellere yakışmayan bir taraf vardı. Bond bu garipliğin ne olduğunu anlamak için bir, iki dakika düşünmek zorunda kaldı. Nihayet bu başparmakların normal derecede uzun olduğunu ve uçlarının işaret parmağının ikinci boğumuna kadar geldiğini farketti.

Yarım saat sonra kâğıtları dağıtma sırası yine Drax'e gelmişti. Drax yukarıdan bakan bir ses tonuyla,

— Sıra bende, dedi. Oyun hayli yüksek oynanıyor. Normal bir oyun için hiçbir engelimiz yok. Haydi bakalım Meyer, birkaç as alabilecek misin? Oyunun bütün yükünü taşımaktan yoruldum doğrusu.

Bay M. ye döndü:

— Sizi bu kadar beklettiğim için üzgünüm. Yemekten sonra kozlarımızı paylaşırız oldu mu? Max Meyer ile ben ortak oluruz, siz de binbaşı ile oynarsınız. İsmi neydi dostunuzun? İyi oyuncu mudur bari?

— Bond, dedi M. James Bond. Evet, karşılıklı oynamaktan biz de memnun oluruz. Ne dersin James?

Bond'un gözleri Drax'in öne eğik başına ve ağır ağır kâğıt dağıtan eline dikilmişti. Birden bir şimşek çaktı kafasında. Evet, tamam. Anlamıştı! "Numaranı çaktım, hergele seni! Dalaveracı herif!" diye düşündü. Profesyonel oyuncular arasında foyası beş dakikada ortaya çıkardı, ama burada idare ediyordu işte. Gözleri ile M. yi aradı. Bir an sora gözleri buluştu ve Bond ona ışıl ışıl bakan gözleriyle beklenen haberi verdi.

Sonra neşeyle:

— Çok iyi bir fikir, bundan iyisi can sağlığı, dedi.

Başıyla belli belirsiz bir işaret yaptı M. ye:

— Yemekten önce bana şu kulübün oyun kayıt defterini gösterebilir misiniz? Kayıtların çok ilginç olduklarını söyler durursunuz hep.

M. başıyla olumlu bir işaret yaptı.

— Tabii, gel göstereyim. Kayıtlar, kulüp genel sekreterinin odasında durur. Basildon da oyundan sonra gelir. Hem bize birer kokteyl ısmarlar, hem de bu ölüm kalım mücadelesinin sonucunu haber verir.

M. nin arkasından masadan uzaklaşan Bond, Basildon'un bu sözlere verdiği cevabı duymadı. Hiç konuşmadan merdivenleri indiler. Kulüp genel sekreterinin odasına yürüdüler. Oda karanlıktı. M. ışığı yaktı ve gidip üstü oldukça yığılı bir masanın arkasındaki döner koltuğa oturdu. Koltuğu boş şömineye doğru

çevirdi. Bond da şömineye doğru yürümüş, tabakasından bir sigara çıkarıyordu.

M. başını kaldırıp Bond'a soran gözlerle baktı:

— Eee?

— Tamam, adam hile yapıyor.

M "bunu biliyoruz" gibilerden bir ifadeyle:

— Yaa, dedi, peki bunu nasıl yapıyor?

— Yalnız kâğıtları dağıtırken yapıyor, dedi Bond. Önünde duran gümüş sigara tabakasından bir kerecik olsun sigara almadı. Çünkü üzerinin parmak lekeleriyle kirlenmesini istemiyor. Tabaka saf gümüşten. Yüzü ayna gibi parlıyor. Kâğıtları dağıtırken elleri ve iskambil kâğıtlarıyla tabakayı gözlerden gizliyor. Kâğıtları dağıtırken ellerini tabakadan bir santim bile uzaklaştırmıyor. Kâğıtları kendisine çok yakın bir şekilde dağıtıyor ve atarken tabakanın parlak yüzeyinden görüyor. İlk bakışta gayet masum görünen sigara tabakası mükemmel bir hile aracı oluyor. Bir ayna kadar net görüntü veriyor. Sonra bütün iş, gördüğü kâğıtları aklında tutmaya kalıyor ki, bu da onun için zor bir şey değil. Çok iyi bir işadamı olduğunu ve bütün iyi işadamlarının çok iyi bellekleri olduğunu unutmayın. İşte insanı şaşkına düşüren empasların sırrı burada. Bir kere, ortağında hangi kâğıtların bulunduğunu biliyor. Oyunun geri kalan zamanlarında sıradan bir oyun çıkartıyor. Fakat her dört elde bir bütün kâğıtları görmesi ona büyük bir üstünlük sağlıyor.

— Ama doğrusu hiç dikkati çekmeden yapıyor bu işi, diye itiraz etti M.

— İnsanın kâğıt dağıtırken önüne bakmasından daha doğal bir şey olamaz. Herkes önüne bakar. Hem bu arada sürekli konuşup şaklabanlıklar yaparak dikkati dağıtıyor. Kendisi kâğıt dağıtırken her zamankinden çok daha fazla konuşuyor. Sonra anladığım kadarıyla gözleri de çok keskin. Bizde de Gizli Servis'e adam alınırken gözlerinin çok keskin olması şartı aranmaz mı?

O sırada kapı açıldı. Basildon içeri girdi. Çok

sinirliydi. Kapıyı kapadı ve söylenmeye başladı:

— O Tanrının belası Drax yok mu! dedi. Tommy ile bir artırma fırsatı bulabilseydik, dört kupa yapabilirdik. Onların ellerinde doğru dürüst kâğıt yoktu. Buna rağmen üst üste dokuz oyun aldılar. Ne yüzle oyunu elimde hiç kozum yok, diyerek açabildi, aklım almıyor.

Biraz sakinleştikten sonra sordu:

— Herneyse, bari arkadaşınız bir şey bulabildi mi?

Bond az önce M.ye anlattıklarını Basildon'a da tekrarladı. O anlattıkça Basildon öfkeden renkten renge giriyordu. Bond sözlerini bitirdiğinde:

— Tanrının cezası bu herif! diye patladı. Neden böyle bir şey yapıyor? Para içinde yüzüyor. Ne biçim bir skandal patlak verecek şimdi. Konuyu yönetim kuruluna açmaktan başka çarem yok. Bu kulüpte Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana bir tek hile olayına rastlanmadı.

Sinirli sinirli odada volta atmaya başladı. Drax'in ulusal planda taşıdığı önemi hatırlayınca kulübünü unuttu:

— İnşa ettirdiği roketin de yakında denemesinin yapılacağı söyleniyor. Buraya haftada bir, iki dinlenmeye gelir. Neden? Adam halkın gözünde tam bir kahraman. Korkunç bir şey bu.

Bu can sıkıcı olayda kendi payına düşen sorumluluğu düşününce kızgınlığı bir parça geçer gibi oldu ve yardım ister gibi M'ye döndü:

— Şimdi ne halt edeyim ben, söylesene Miles? Drax bu kulüpte hileyle binlerce sterlin kazandı. Bu parayı kaybedenler de bu kulübün üyeleri ya da onların konukları. Bu geceyi ele alalım. Benim kaybettiklerim bir yana, Dangerfield'in kaybı ne olacak? Son dönemde işlerinin iyi gitmediği söyleniyor. Bu işi yönetim kurulundan gizleyebileceğimi hiç sanmıyorum. Drax istediği kadar önemli bir kişi olsun, gizleyemem. Yönetim kurulu öğrendiği zaman da neler olacağını kestirmek güç değil. Yönetim kurulunda on üye var. Birinden biri mutlaka haberi dışarı sızdırır. Ondan sonra

seyreyle gümbürtüyü... Drax olmazsa "Ay Harekâtı" projesinin suya düşeceği söyleniyor. Gazeteler ulusal güvenliğimizin bu projeye bağlı olduğunu yazıyorlar. Başımız fena halde belada kısacası.

Bir an durdu, M. ye ve Bond'a yardım isteyen bakışlarla baktı:

— Yapabileceğim başka bir şey var mı sizce?

— Hile yapması önlenebilir, dedi. Tabii onu aynı silahlarla yenmeme bir itirazınız yoksa, dedi, Bond

— Nasıl isterseniz öyle hareket edin, dedi. Ne yapmayı düşünüyorsunuz? dedi, Basildon

— Şöyle, dedi Bond. Oyunda hem hilesini anlamış olduğumu sezdireceğim, hem de hile yaparak onun derisini yüzeceğim. Tabii bu arada Meyer'e yazık olacak. Ortağı olduğu için o da bu arada epeyce para kaybedebilir. Bir itirazınız var mı?

— O da bunu çoktan hak etti. Uzun zamandır Drax ile birlikte o da kazanıyor. Acaba sizce...

Bond kulüp başkanının aklına takılan soruyu hemen anlayıp sözünü kesti:

— Hayır sanmam. Meyer, Drax'in hile yaptığını bilmiyor. Onun bazı beklenmedik numaraları Meyer'i de diğer oyuncular kadar şaşırtıyor.

Sonra M. ye döndü:

— Bu plana sizin bir itirazınız var mı?

M. kısa bir süre düşündü. Basildon'a baktı. Sonra gözlerini Bond'a çevirdi:

— Hayır, dedi. Gereken yapılmalıdır. Benim de aklıma gelen başka bir çare yok. Ancak bu çözümün pek hoşuma gitmediğini de itiraf etmeliyim. Bir başka deyişle, bu işi kendi başına yaptığın ve benden ortağın olarak hile yapmamı istemediğin sürece itirazım yok. Ben böyle şeyleri kesinlikle beceremem.

Bond:

— Hiç merak etmeyin, dedi. Sanırım yöntemimiz başarılı sonuç verecek. Şimdi bütün istediğim, iki deste kullanılmış iskambil kâğıdı ve burada on dakika yalnız kalabilmek. Destelerin biri kırmızı, biri mavi olsun lütfen.

V. BÖLÜM

SOLUK KESEN BİR OYUN

Drax ile Meyer onları bekliyordu. Koltuklarına rahatça yerleşmiş, Havana purolarını yakmışlardı.

Yanıbaşlarındaki küçük masaların üzerinde kahveyle konyak hazır bekliyordu. M. ile Bond masaya yaklaştıkları sırada, Drax yeni bir iskambil destesinin ambalajını açmakla meşguldü. İkinci bir yeni deste de masanın üzerinde yelpaze biçiminde açılmıştı.

— Nihayet geldiniz, dedi Drax.

Kâğıt kesti. Hepsi aynı şeyi tekrarladılar. Destenin kesişini Drax kazanmıştı. Oturacağı yeri seçti ve kırmızı desteyi aldı.

Bond, Drax'in soluna oturdu.

M. yanlarından geçmekte olan garsonu bir baş işareti ile çağırdı:

— Kahve ve konyak getirin, dedi.

Sonra cebinden bir yaprak sigarası çıkardı, bir tane de Bond'a verdi. Bond sigarayı aldı ve kırmızı desteyi karıştırmaya başladı.

Drax, M. ye baktı:

— Ne kadarına oynuyoruz? İki yüz sterline mi, yoksa daha yükseğine mi? Kendi adıma ben, bin sterlin kadar yükselmekten memnun olurum.

— İki yüz sterlin benim için uygun, dedi M. Sen ne dersin James?

Drax Bond'un cevabını beklemeden araya girdi ve küstah bir ifadeyle:

— Konuğumuz ne şekilde oynadığımızı biliyor sanırım, değil mi? dedi.

M. nin yerine Bond cevap verdi:

— Evet. Üstelik, bu gece canım biraz hovardalık etmek istiyor. Ne kadar paramı almak istersiniz?

— Tabii ki, son meteliğinize kadar her şeyinizi. Peki

siz ne kadar kaybedebilirsiniz?

— Param bittiğinde haber veririm. Bin sterlinden yukarı oynamadığınızı söylediler. Haydi, bin sterlinine oynayalım.

Bond, M. nin yüzüne bir anda kan hücum ettiğini gördü. Şefin kâğıtları karıştıran elleri bir an durdu, sonra devam etti. Başını kaldırıp baktı. Yaprak sigarasını sakin bir şekilde eline aldı ve buz gibi bir sesle:

— Benim cevabımı bekliyorsanız, kabul ediyorum, dedi.

Sol eliyle kâğıtları keserek Drax'e verdi. Drax gözünü kısarak yan yan M. ye baktı ve sonra telaşla:

— Öyleyse başlıyoruz, dedi. Başlangıç bin sterlin. (Ortağına döndü.) Sen ne dersin Meyer? İstersen daha fazlayla da başlayabiliriz.

— Bu kadarı bana yeter, dedi Meyer özür dileyen bir sesle. Ama sen daha yüksek oynamamı istersen...

Drax:

— Hayır, dedi. Ben yüksek oyundan hoşlanırım. Ve genellikle istediğim kadar yüksek oynayacak bir rakiple karşılaşmam. Bu imkânı iyi değerlendirmeliyim. Neyse.

Kâğıtları dağıtmaya başladı. Bond oyunda neler kaybedebileceğini artık unutmuştu. Şimdi, karşısındaki bu kıllı maymuna hayatının en korkunç dersini vermekten başka bir şey düşünemiyordu. Ona öyle bir ders verecekti ki, Bond'u, M. yi, Blades'i ve bu gecenin bütün ayrıntılarını ömrünün sonuna kadar hatırlayacaktı. Roket projesini, projenin taşıdığı hayati önemi, hepsini unutmuştu. Artık bu tamamen Drax ile kendi arasında kişisel bir hesaplaşmaydı.

Drax, ellerinin arasında duran sigara tabakasına zaman zaman doğal bir şekilde göz atıyordu. Tabakanın üzerinden geçirerek dağıttığı her kâğıdı belleğine yerleştiriyordu. Onun bu hareketini gözleyen Bond'un içinde hiçbir pişmanlık duygusu kalmadı. Az sonra olacak olaylardan ötürü kimse kendisini suçlayamazdı. Koltuğuna biraz daha yerleşti ve bütün dikkatini oyuna

verdi. Önündeki kâğıtları aldı. Önemli bir el sayılmazdı. En fazla iki buçuk puan. Yaprak sigarasına uzandı, son bir nefes çekti ve söndürdü.

Drax:

— Üç trefl, dedi.

Bond pas geçti.

M. pas geçti.

Meyer:

— Dört trefl, dedi.

Bond düşündü: Demek Drax'in elinde empas yapacak kâğıt yoktu. Baraj deklarasyonu... Ortağının elindeki kâğıtların da pek parlak olmadığı belliydi. M. pekâlâ artırabilirdi. Meseľa bütün körleri ikisinin toplamış olması mümkündü. Fakat M. artırmadı. Büyük olasılıkla dört trefl yapacaklardı.

Ve yaptılar da. Bond'un bir empasının yardımıyla. M. nin elinde kör değil, bir seri karo vardı, yalnız rua eksikti. O da Meyer'in elindeydi ve yakalanacaktı. Drax'in eli bir üçlü deklarasyon için zayıftı. Trefllerin diğerleri Meyer' deydi.

Bunu izleyen eli dağıtırken Bond, "Bu eli bir oyun deklarasyonu olmadan atlattığımıza göre, şansımız varmış" diye düşündü.

Şansları iyi gidiyordu. Bond bir sanzatu açtı, M.ninkiyle üç sanzatuya çıktı, sonra bir löve fazla yaptılar.

Kâğıtları Meyer dağıttığı zaman beş karoda bir indiler, fakat ertesi elde M. dört pik açtı. Bond'un üç ufak kozu ve dışardan bir rua ile dam, M.nin kontratı yapması için yeterli kâğıtlardı.

İlk roberi M. ile Bond almıştı. Drax bu işe sinirlenmiş görünüyordu. Roberde 900 sterlin kaybetmişti. Ellerine pek kâğıt gelmiyordu.

— Aynı şekilde devam ediyor muyuz? diye sordu. Kesmenin anlamı yok.

M. ve Bond birbirlerine bakarak gülümsediler. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu: Drax oyuna aynı şekilde devam etmek istiyordu. Bond omuzlarını silkti.

— Benim bir itirazım yok, dedi M. Bu koltuklar bize uğurlu geldi galiba.

Drax yeniden neşelendi:

— Şu ana kadar öyle, bundan sonrasını Tanrı bilir!

Bunu boşuna söylemiyordu. Ondan sonraki elde Drax ile Meyer pas geçtiler. Oldukça heyecanlı iki empas gerektiren ellerde Drax her iki empası da mükemmel şekilde başardı ve açılmaya başlayan şansından bol bol söz etti durdu.

Meyer hayran hayran bakarak:

— Hugo gerçekten harikasın, bu empasları nasıl becerdiğine bir türlü akıl erdiremiyorum, dedi.

Bond artık rakibinin kafasına küçük bir şüphe tohumu ekmenin zamanını geldiğine karar verdi.

— Belleği sayesinde! dedi aniden.

Drax:

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu. Bir empas almakla belleğin ne ilgisi var?

Bond oralı olmadı.

— Cümlemi bitirmeme izin vermediniz. Sözümü "Ve kâğıtları hissetmek sayesinde" diye tamamlayacaktım. Büyük bir oyuncu olmak için bu ikisi de şarttır.

Drax biraz rahatlamış göründü.

— Haa, diye içini çekti. Evet, anlaşıldı.

Bond'un uzattığı desteyi kesti. Bond kâğıtları dağıtırken, Drax tarafından dikkatle izlendiğinin farkındaydı.

Oyun normal bir tempoda sürüyordu. Kimseye doğru dürüst kâğıt gelmediği için oyun kızışmıyordu. Hiç kimse de oyunu şansa bırakmaya niyetli görünmüyordu. M. tedbirsiz bir dört pik deklarasyonuyla Meyer'i zonda iki içeri attı. Drax diğer eli, ne şekilde oynarsa oynasın batmayacak bir oyunla bitirdi. Bond'un ilk roberde kazandıkları ile bir miktar para da cebinden gitmişti.

M. üçüncü rober için desteyi keserken Drax, Bond'a döndü:

— Bu oyunun biraz harekete ihtiyacı var, dedi. Bu

elde bir yüz kazanmış durumdayız.

Kâğıtları tamamladı; şimdi iskambiller masanın ortasında bir yığın halinde duruyordu. Bond adamın kafasından geçenleri anladı. Drax, hile yaptığından şüphelenip şüphelenmediğini anlamak için onun açık bir tarafını arıyordu. Adamı şüphe içinde bırakmaya karar verdi. Yüz sterlin kaybetmişti, fakat bu, oyunu ilerde çok daha yükseltmesi için iyi bir bahane olacaktı. Gülümseyerek:

— Deminki teklifiniz üzerine mi oynayalım? diye sordu.

Birtakım hesaplar yapıyormuş gibi bir tavır takındı. Aklına bir fikir gelmişti:

— Peki, kabul, bundan sonraki elde de aynı şekilde oynayalım. Tabii kabul ederseniz, diye devam etti Bond.

Drax sabırsızlanıyordu.

— Sizin bileceğiniz iş, ille de kaybetmek istiyorsanız bana göre hava hoş, dedi.

Bond kâğıtlarını alırken kayıtsız bir sesle:

— Bu eli kazanacağınızdan emin gibisiniz, dedi.

Sonra kâğıtlarını aldı. Kötü bir el gelmişti. Drax'in sanzatu açısına kontradan başka verilecek cevap yoktu. Blöfü Drax'in ortağını zerre kadar etkilememişti.

Meyer:

— İki santazu, dedi.

M. "pas" dediği zaman Bond rahatladı. Drax oyunu sanzatuda bıraktı, kontratı yaptı. Sonra rahatlayıp kazandığı paraları sayarak:

— Teşekkür ederim, dedi. Bakalım bu paraları bir daha geri alabilecek misin?

Bond o sayıları geri alamadı ve buna çok öfkelendi. Hâlâ Meyer ile Drax'e sürekli kâğıt geliyordu. Uç kör yaptı ve oyunu kazandı.

Drax ise çıkardığı oyundan çok memnundu. Viski sodasından büyük bir yudum aldı, sonra damalı mendiliyle yüzünün terini sildi. Gayet keyifli bir sesle:

— Tanrı daima büyük orduların safındadır, dedi. Yalnız oyun bilmek yetmez, insana kâğıt da gelmesi

gerek. Bu kadar ders yeter mi, yoksa yeni yeni dersler istiyor musunuz?

Bond'un şampanyası gelmişti. Bond kadehi aldı ve büyük bir kapışma öncesinde gerekli cesareti toplamak istermişçesine bir nefeste içti. Sonra kadehini bir kere daha doldurdu ve boğuk bir sesle:

— Haydi bakalım, dedi. Bundan sonraki el yüz sterline.

Kaşla göz arasında iki eli de, roberi de kaybetti. Kaybı birdenbire 1500 sterline yükselmişti. Bir kadeh daha şampanya yuvarladı ve yırtıcı bir sesle:

— Bu roberde iki kat yükseğine oynarsak hiç olmazsa oyunu kısaltmış oluruz, ne dersiniz? dedi.

O eli Drax dağıtmıştı. Bond'un teklifini duyunca yüzü heyecandan kasıldı. Bond'a baktı, genç adamın sigarasını yakmakta bile güçlük çekiyor gibi bir hali vardı. Çabucak:

— Uygundur, dedi. Yüz sayı yüz sterlin. Rober de bin. (Sonra sportmence bir jest yapmaya karar verdi.) Yalnız belirtmeliyim ki, elimde gayet iyi kâğıtlar var. Hâlâ bir az önceki teklifinizde israr ediyor musunuz?

Bond kâğıtlarını kasıtlı bir beceriksizlikle açarak,

— Tabii, tabii, dedi. Arttırmayı ben istedim, öyle değil mi?

— Pekâlâ öyleyse, dedi Drax. (Durumdan son derece hoşnuttu.) Elimde üç sanzatu var.

Dört yaptı.

Kâğıtlar açıldı. Bond birdenbire ferahladı. Bond "pas" dedi ve körlerle şlem yaptı. Ondan sonr'lki elde de M. üç sanzatu yaptı.

Bond karşısındaki terleyen çehreye sırıtarak baktı. Drax sinirli sinirli tırnaklarını yemeye başlamıştı. Bond onu daha da sinirlendirmek için "Karşı tarafta büyük ordu oldu mu, böyledir" diye bir laf attı.

Drax anlaşılmaz bir seyler mırıldandı.

M. ve Bond göz göze geldiler. Şefi oyunun gidişinden son derece memnun görünüyordu. Gecenin şerefine ikinci yaprak sigarasını yaktı. M. nin

bir gecede iki yaprak sigarası içmesi görülmüş şey değildi.

Bond:

— Korkarım bu benim son roberim olacak. Yarın sabah erken kalkmam lazım, kusura bakmazsınız değil mi? dedi.

M. saatine baktı:

— Vakit geceyarısını geçmiş, sen ne dersin Meyer?

— Benim için uygun Amiral. Sen ne dersin Hugo? Yatma vakti gelmedi mi?

— Şu ana kadarki hesaplar hiç de parlak değil, dedi Drax. Topu topu iki yüz sterlin kadar bir şey kârdasınız. Tabii ille de bitirmek istiyorsanız bir diyeceğim yok. Sizi tutmaya kalkışacak değilim. Ama oyunu gerçekten heyecanlı bir partiyle bitirmeye ne dersiniz? Son roberde üç misline oynayalım. Tarihi bir oyun olur. Kabul mü?

Bond başını kaldırıp ona baktı. Cevap vermeden önce bir süre kararsız kalmış gibi göründü. Drax'in bu son roberi en küçük detaylarına, konuşulan her kelimeye, yapılan her harekete kadar ömrü boyunca hatırlamasını istiyordu.

Drax sabırsızlanıyordu:

— Ee, Ne diyorsunuz?

Bond onun heyecandan kızarmış yüzüne baktı.

— Yüz sayı yüz elli sterlin, roberde de 1500, dedi.

VI. BÖLÜM

EL ÇABUKLUĞU

Masada bir saniye süren derin bir sessizlik oldu. Sessizliği Meyer'in heyecanlı sesi bozdu. Endişeyle:

— Bir dakika izin verin, dedi. Beni bu oyuna katmayın Hugo.

Şu anda oynanan oyunun Bond ile Drax arasında kişisel bir hesaplaşma olduğunun farkındaydı. Ancak yine de çok tedirgindi. Yapacağı bir hatanın ortağına büyük paralar kaybettirmesinden korkuyor, böyle bir sorumluluğu almak istemiyordu.

Drax haşin bir sesle:

— Saçmalama Meyer, dedi. Sen kendi elini oynamaya bak. Bunun seninle ilgisi yok. Ben sadece bu dikbaşlı dostumuzla ufak bir parti çevireceğim. Haydi, gelin katılın. El bende, amiralim.

M. desteyi kesti ve oyun başladı.

Bond koltuğunda arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. Sigarayı yakan elleri birdenbire bütün gerginliğini kaybetmiş, titremez olmuştu. Beyni son derece berraktı şimdi. Ne zaman, ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Karar anının gelmiş olmasından memnundu.

Kâğıtları aldı, gözleri ışıldadı. Drax ilk kez iyi bir kâğıt dağıtmıştı. Yedi pik, yüz onör, kör ası, karo ası ve ruası. Drax'e baktı. Trefller onunla Meyer'de miydi acaba? Öyle olsa bile Bond hamle yapabilirdi. Acaba Drax kendini zorlayıp oyunu yükselterek bir kontr tehlikesini göze alacak mıydı? Bond bekledi.

Drax "pas" dedi.

Bond'un elindeki kâğıtlardan duyduğu memnuniyeti sesinden belli etmemek için büyük güçlük çekiyordu. Bond:

— Dört pik, dedi.

Meyer "pas" dedi. M. de "pas" dedi. Drax istemeye

istemeye pas geçti.

M. Bond'a biraz yardım etti, beş pik yaptılar.

— Çizginin altında yüz elli. Yüz onör de yukarı.

Bond'un yanında bir ses "hıh" dedi. Bond başını kaldırıp baktı. Basildon'du. Masadaki savaşı seyretmeye gelmişti. Bond'un sayılarının yazılı olduğu kâğıdı alıp baktı. Memnun bir sesle:

— Mücadele bir hayli çetin olmuş. Şampiyonları neredeyse haklamışsınız. Ne kadara oynuyorsunuz? dedi.

Bond bu sorunun cevabını Drax'e bıraktı. Rakibinin dikkatini dağıtacak bir bahane çıkmış olmasına memnundu. Bundan daha uygun bir zamanda gelemezdi Basildon. Drax kendisine mavi desteyi kesmişti. Bond desteyi yeniden biraraya getirdi, sonra tam önüne, masanın kenarına koydu.

Drax:

— Çok yüksek, dedi.

Basildon heyecanla soludu.

M. masanın karşı tarafından bakınca Bond'un sağ elinde beyaz bir mendilin belirdiğini gördü. M. nin gözleri kısıldı. Bond mendiliyle alnının terini siliyormuş gibi yaptı, sonra mendili cebine soktu.

Şimdi Bond'un elinde değiştirdiği mavi deste vardı. Kâğıtları dağıtmaya başladı.

Elinde as, dam, onludan beş trefl ve damdan sekiz tane karo vardı sadece.

Yine de istediği el buydu. Tuzağı hazırdı. Drax'e inanılmayacak kadar mükemmel bir el gelmiş olduğunu biliyordu. On sağlam löve: karodan as, rua; pikten dört büyük onör; körden dört büyük onör ve treflden rua, vale ve dokuzlu.

Bond dizmişti ona bu kâğıtları. Akşam yemeğinden önce kulüp sekreterinin odasında on dakika yalnız kaldığı ve desteyi plana göre sıraladığı zaman... Bond Drax'in enfes eline güvenerek nasıl bir tepki göstereceğini merakla bekledi. Obur balığın oltasının ucundaki yeme saldırışını vahşi bir heyecanla seyretmekten adeta

zalimce bir zevk alıyordu.

Drax onun umduğundan da iyi bir hareket yaptı. Kâğıtlarını ters yüz masanın üzerine bıraktı, hiç telaşlanmadan cebindeki yassı sigara kutusundan bir sigara çıkarıp yaktı. Masanın üzerinden kâğıtlarını aldı, kurnazca Bond'a baktı:

— Elim oldukça iyi. Bunu itiraf etmeliyim. Fakat kimbilir, belki sizin elinizde de iyi kâğıtlar vardır. Bu ele biraz daha bir şeyler eklemek ister miydiniz?

Bond, "üç as ile üç rua elindeyken, bende iyi kâğıt bulunmayacağını bilirsin kerata!" diye geçirdi içinden. Şu anda, fena halde sarhoş bir insanın zoraki dikkatiyle elindeki kâğıtları inceliyormuş gibi yaptı. Boğuk bir sesle:

— Benim elimdeki kâğıtlar da fena değil, dedi. Ortağımın eli iyiyse ve kâğıt sırası uygun gelirse ben de ilginç oyunlar gösterebilirim. Ne demek istiyorsunuz?

— Ellerimizdeki kâğıtlar aşağı yukarı denk görünüyor, dedi Drax. Ayrıca her löve için bir yüz sterline ne dersiniz? Elinizde iyi kâğıtlar bulunduğuna göre size fazla gelmez bu herhalde.

Bond düşünceli görünmeye çalışıyor, zaman zaman da şaşırmış gibi yapıyordu. Eline bir kere daha baktı. Kâğıtları teker teker gözden geçirdi.

— Pekâlâ, dedi. Kabul. Açık söyleyeyim ki, beni baştan çıkardınız. Elinizin gayet iyi olduğu anlaşılıyor. Bu yüzden iddianızı kabul edip çenenizi kapatmaktan ve üst tarafını şansa bırakmaktan başka çare yok.

Bond karşısında oturan M.ye baktı.

— Bu eldeki kayıplarınızı siz kendiniz ödeyeceksiniz ortağım, dedi. İşe başlıyoruz, tamam mı? Yedi trefl...

Bunu izleyen sessizlikte, Drax'in elini gören Basildon o kadar şaşaladı ki, viski bardağını elinden yere düşürdü.

Drax şaşkın bir sesle,

— Ne? dedi. Sonra durumundan emin olmak için kâğıtlarını tekrar gözden geçirdi.

Sarhoşluğu artık açık seçik belli olan hasmına

merakla bakarak:

— Treflde gran şlem mi dediniz? diye sordu. Madem öyle, sizin bileceğiniz iş. Kendi düşen ağlamaz. Kontr!

Drax kontr kelimesini küfreder gibi söylemişti. Kâğıtlarını tersine masanın üzerine kapadı. Karşısındaki çakırkeyif serseriye zalim bir bakışla baktı. Alaycı bir ifade belirmişti yüzünde.

— Yani oyunu daha da mı artırıyorsunuz? diye sordu Bond.

— Evet, dedi Drax. Artırıyorum.

Bond hırslandı.

— Öyleyse sürkontr. Kontrat için ve ayrıca bir löve için 400 sterlin.

Birden Drax'in içine bir kurt düştü. Fakat elindeki kâğıtlara bakınca, bir kere daha yüreğine su serpildi. En kötü olasılıkla iki ekleme yapabilirdi.

Meyer'in dudaklarından mırıltı halinde "pas" kelimesi çıktı. M.nin dudakları arasından da oldukça boğuk bir "pas" duyuldu. Basildon sapsarı kesilmiş, dikkatle masanın karşı tarafından Bond'a bakıyordu. Sonra. herkesin elini dikkatle inceleyerek ağır ağır masanın etrafında dolandı. Gördüğü tablo şuydu:

BOND
♢ Dam, 8,7,6,5,4,3,2
♣ As, dam, 10,8,4

DRAX
♠ As, rua, dam, vale
♡ As, rua, dam, vale
♢ As, rua,
♣ Rua, vale, 9

MEYER
♠ 6,5,4,3,2
♡ 10,9,8,7,2
♢ Vale, 10, 9

M.
♠ 10,9,8,7
♡ 6,5,4,3
♣ 7,6,5,3,2

Basildon birdenbire her şeyi anladı. Bu durum Bond

için her türlü savunmaya karşı sağlam bir gran şlemdi. Meyer ne oynarsa oynasın Bond kendi kozuyla veya yerden son sözü söyleyecekti. Kozları temizlerken Drax'e empas yaparak iki el arasında bir karo oynayacak, yerden kesecek ve bu arada Drax'in asıyla ruasını yakalayacaktı. Beş oyundan sonra Drax'ın asları ile ruaları tamamen değersiz hale gelecekti.

Bu, cinayetten farksız bir oyundu.

Basildon hayranlık içinde masanın etrafını dolanmaya devam etti. Sonra M. ile Meyer arasına, Drax ile Bond'un yüzlerini görebilecek şekilde durdu. Basildon'un duygularını belli etmemek için pantolonunun ceplerine soktuğu elleri terden sırılsıklamdı. Drax'e verilecek korkunç cezayı dehşetle bekliyordu. Bond'un Drax'e indireceği o darbeyi, adam ömrünün sonuna kadar unutamazdı.

Drax sabırsızlanıyordu:

— Haydi, oynayın, dedi. Bir şeyler oyna, Meyer. Bütün gece burada kalamayız.

Basildon, "zavallı aptal" diye geçirdi kafasından. Meyer'in her an kalp krizinden gidecek gibi bir hali vardı. Beti benzi atmış,kâğıt gibi olmuştu. Çenesinden akan ter gömleğinin önüne damlıyordu. Ortaya atacağı ilk kâğıdın bir felaket habercisi olabileceğini biliyordu. Sonunda karo valesini oynadı.

Aslında, hangi kağıdı oynarsa oynasın, önemı yoktu. Fakat M. elini açıp da hiç karosu olmadığı görülünce Drax öfkeyle ortağına baktı:

— Oynayacak başka kâğıt bulamadın mı, budala! Oyunu onlara ikrama mı çalışıyorsun? Kiminle ortak oynuyorsun, anlayamadık.

Meyer alnındaki teri silerken perişan bir sesle:

— Oynayacak daha iyi bir kâğıtım yoktu Hugo, dedi.

Fakat Drax'in artık onu işitecek hali kalmamıştı. Çünkü kendi dertleri başlamıştı.

Bond yerden kesti. Drax'in karo ruasını yakaladı ve derhal bir trefl oynadı. Drax dokuzlusunu koydu. Bond

onlusuyla aldı. Bir karo attı, yerden kesti: Drax'in ası düştü. Yerden bir trefl daha. Drax'in valesini yakaladı. Drax'in yüzü fena halde asılmıştı.

Sonra da trefl asını oynadı.

Drax ruasını teslim ederken başına gelebilecekleri ilk defa sezer gibi olmuştu. Gözlerini endişeyle kısarak Bond'a baktı, onun bir sonraki kâğıdını oynamasını korkuyla bekledi. Acaba karolar Bond'da mıydı? Yoksa Meyer'de mi? Ne de olsa Meyer oyunu onlarla açmıştı. Drax elindeki kâğıtlar terden ıslanmış halde bekledi.

Ünlü satranç oyuncusu Morphy'nin kahredici bir huyu vardı.

Oyun oynarken gözlerini bir kerecik olsun satranç tahtasından kaldırıp bakmazdı. Ta, hasmının yenilgiden kurtulmasına olanak olmadığını anlayana kadar. O an geldi mi, kocaman kafasını ağır ağır kaldırıp satranç tahtasının öbür yanındaki adama merakla bakardı. Rakibi bu bakışı hisseder ve yavaş yavaş ezilip büzülerek başını kaldırıp Morphy'nin gözlerine bakardı. Baktığı anda da artık oyuna devam etmekte fayda olmadığını anlardı. Pes etmekten başka hiçbir çaresi kalmazdı.

Bond da tıpkı Morphy gibi başını ağır ağır kaldırdı, dimdik Drax'in gözlerinin içine baktı. Sonra ağır ağır karo damını çekti ve masanın üzerine koydu. Arkasından Meyer'in oynamasını beklemeden iki kâğıdın yanına ölçülü hareketlerle 8'liyi, 7'liyi, 6'lıyı, 5'liyi 3'lüyü ve iki sağlam trefli koydu.

Drax'in ilk tepkisi ileri doğru atılıp Meyer'in elindeki kâğıtları kapmak oldu. Kâğıtları masanın üzerine koydu ve sağlam bir kâğıt bulmak için karıştırdı. Sonra kâğıtları çuhanın üzerinden karşı tarafa fırlattı.

Yüzü bir ölününkinden farksızdı. Fakat gözleri Bond'a kanlı bakışlarla bakıyordu. Birdenbire sıkılı yumruğunu kaldırdı ve önünde duran ve hiçbir işe yaramayan aslar, rualar ve damlar yığınının arasından masaya indirdi. Sonra yılan tıslamasını andıran bir sesle Bond'a tükürür gibi bağırdı:

— Seni hiyle...

— Kapatalım bu konuyu.

Bu sözleri Basildon masanın karşı tarafından bir kırbaç şaklatırcasına söylemişti. Basildon kesin bir ses tonuyla devam etti:

— Burada bu tür konuşmalara izin veremem. Oyunu epeydir izliyorum. Açık açık oynandı. Konuyu kapatın. Bir şikâyetiniz varsa, yazılı olarak yönetim kuruluna başvurursunuz.

Drax ağır ağır ayağa kalktı. Ellerini terden sırılsıklam olmuş kızıl saçlarının arasından geçirdi. Yüzü yavaş yavaş normal rengine döndü. Hepsine aynı garip, korkutucu ifadeyle ayrı ayrı baktı.

— İyi akşamlar beyler, dedi. 15 bin sterlin kadar bir borcum var. Meyer'in hesabını da ben ödeyeceğim.

Öne doğru eğildi, sigara tabakasıyla çakmağını aldı. Sonra tekrar Bond'a baktı.

— Sizin yerinizde olsam, o parayı bir an önce harcamaya bakardım, Binbaşı Bond, dedi.

Sonra döndü, hızla salondan çıktı.

İKİNCİ KISIM: SALI, ÇARŞAMBA

VII. BÖLÜM

KIRMIZI TELEFON

Bond, sabaha karşı saat ikide yattığı halde, ertesi sabah saat tam onda Gizli Servis binasına daldı. Sıradan yeni bir iş gününe başlamak üzere asansörle bürosuna çıkarken, bir gece öncenin buruk tadı hâlâ damağındaydı.

Bir sigara yakıp pencerenin önünde durdu. Kafası hâlâ bir gece öncesinin garip olaylarıyla meşguldü. Düşündükçe bir gece önceki olayları daha çok garipsiyordu.

Milyonların sahibi, halk kahramanı, ülkede özel bir yeri ve ünü olan Drax gibi bir adam ne diye iskambilde hileye başvursundu?Ne kazanabilirdi bununla? Kendine ne kanıtlayabilirdi? Acaba kendini yasaların, halk dediği sürünün ve genel kuralların üzerinde mi görmek istiyordu? Kamuoyunun suratına tükürecek kadar güçlü olduğunu hissetmek ihtiyacında mıydı?

Bond bir an duraladı. Suratlarına tükürmek! Evet, Drax'in Blades'teki davranışlarını bu sözler iyi açıklıyordu.Kendisini herkesten üstün görüyor, herkese tepeden bakıyor ve etrafındakilere karşı en basit bir görgü kuralına bile dikkat etmeden davranıyordu.

Drax'in kumar oynamaktan zevk aldığı belliydi. Belki de bu yolla, içindeki gerilimi yoketmeye çalışıyordu. Çok gergin bir kişiliği olduğu, tırnaklarını yemesinden, durmadan terlemesinden ve kaba ses tonundan belliydi. Kumar oynamayı seviyordu, ama kaybetmemek koşuluyla... Kendini böyle kaf dağında gören bir insan için, o "aşağılık" insanlar karşısında kaybetmek ne kadar onur kırıcı bir durum olurdu! Öyleyse, ne yapıp yapmalı, hile dahil her yolu kullanmalı, ama yenilmemeliydi. Hilesinin sezilmesi tehlikesine gelince... Drax, böyle bir durumda işi

şirretliğe dökerek kurtulmayı umuyor olmalıydı. Tabii böyle bir olasılığı düşündüyse... Bond, saplantılara sahip insanların tehlikeyi hiçbir zaman göremediklerini iyi bilirdi, hatta çoğu zaman tehlikenin üstüne üstüne giderler, bundan özel bir zevk alırlardı. Kleptomanlar, her seferinde bir öncekinden daha zor bir şeyi çalmaya çalışırlar, seks manyakları tutuklanmak için ne kadar pervasızlık varsa yaparlar, kundakçılar bir yeri tutuşturdukları zaman olay yerinden bir türlü uzaklaşamazlardı.

Fakat bu Drax denen adamın saplantısı neydi? Onu uçuruma doğru sürükleyen bu büyük tutku nasıl bir şeydi?

Bütün belirtiler Drax'in bir paranoyak olduğunu gösteriyordu. Büyüklük deliliği. Ya o yüzündeki herkesi böcek gibi ezen bakış? O kaba ses tonu? Yenildikten sonra bir an çökmüş, ama hemen toparlanıp gizli bir zafer kazanmış gibi bir poz takınmıştı. Gerçekler ne derse desin, kendisinin haklı olduğuna inanmış bir manyağın zaferi. Karşılarına kim dikilirse dikilsin, bu tipler onu ezip geçeceklerine, kendilerinde bulunduğuna inandıkları gizli bir güç sayesinde hiçbir zaman yenilmeyeceklerine inanırlardı. Bol para kazanmayı bilirlerdi. İsterlerse gökte kuş gibi uçabileceklerine inanırlardı. Kısacası. akıl hastanelerinin ses geçirmez duvarları arasında kendilerini Tanrı sayanlardan farkları yoktu.

Bond, boş bakışlarla Regent's Park'ın üzerinden uzaklara bakarken, evet, diye düşündü. Sonuç buydu. Sir Hugo Drax azılı bir paranoyaktı. Kendisine her türlü şeytani yola başvurarak milyonlar kazandıran da bu kuvvetti, İngiltere'ye armağan edeceği o dev roketi inşa ettirmesinin nedeni de buydu. Roket tamamlandığı gün herkes ona bakacak ve "Tanrı büyük Drax'ten razı olsun" diyecekti.

Adamın düpedüz oynatmasına ne kadar kaldığını kim bilebilirdi? O garip davranışların, o kıllı yüzün gerisine kim nüfuz edebilmişti?

Hiç kimse. Öyleyse kendisi biraz önce yaptığı bu tahlilde haklı mıydı? Neye dayanıyordu bu tahlil? Bir insanın iç dünyasına bu kadar bir bakış yeterli miydi?

Bond kendi kendine gülümsedi. Amma da dramatik düşünmeye başlamıştı. Ne yapmıştı o adam? Kendisine 15 bin sterlinlik bir armağan vermişti. Bond omuz silkti. Hem sonra ne ilgilendirirdi o iş kendisini? Ama Drax'in son sözü de bir türlü aklından çıkmıyordu. 'Sizin yerinizde olsam o parayı bir an önce harcardım Binbaşı Bond.'' Ne demek istemişti o sözle?

Bond sert bir hareketle pencereden içeri döndü. ''Neden ilgileniyorum bu konuyla bu kadar? Galiba ben de saplantılı bir insan oluyorum yavaş yavaş'' diye düşündü. Peki sonra? Sonrası yoktu işte. 15 bin sterlin kazanmıştı kumarda. Hayal bile edemeyeceği bir şeydi bu. Drax'in önerisini benimseyerek çabucak harcayacaktı o parayı. Masanın başına geçti, bir kalem aldı ve bir an düşündü. Sonra üzerinde ''Çok gizli'' yazılı bloknota dikkatle şunları yazdı:

1) Spor bir Rolls-Bentley araba,5 bin sterlin...

2) 250'şer sterlinden üç elmaslı kravat iğnesi, toplam 750 sterlin...

Birden, kırmızı telefonun bütün bu hayallere meydan okurcasına çalışı, odanın derin sessizliğini bozdu.

— Gelebilir misin? M. seni istiyor, dedi M. nin yardımcısı.

Bond'un sinirleri gerildi.

— Geliyorum, dedi. Ne istiyor acaba?

— Bilmiyorum.

Sonra telefonu kapattı.

*

**

Bond birkaç dakika sonra o çok iyi tanıdığı kapıdan içeri giriyordu. Girmesiyle birlikte kapının üstündeki yeşil ışık yandı.

M. ona dikkatle baktı:

— Pek berbat haldesin 007, dedi. Otur bakalım.

M. kendisine 007 diye hitap etti mi, mutlaka bir iş

var demekti. Bond'un kalbi hızla atmaya başladı. Oturdu.

— Dün gece Drax'in roket tesislerinde olaylar olmuş, dedi M. Çifte cinayet işlenmiş. Polis bütün gece Drax'le bağlantı kurmaya çalışmış. Onun Blades'te olabileceğini hiç akıllarına getirmemişler anlaşılan. Ancak sabaha karşı bir buçukta oteline döndüğü zaman kendisini bulabilmişler. Ay Herakâtı projesinde çalışan iki adam tesislerin yanındaki bir birahanede vurulmuş. İkisi de ölmüş. Drax, kendisiyle bağlantı kuran polislere "Bana ne?" deyip telefonu yüzlerine kapatmış. Tam ona uygun bir hareket. Şu anda roket tesislerinde bulunuyor. Öğrendiğime göre, şimdi olaya daha ciddi bir gözle bakıyormuş.

— Garip bir rastlantı, dedi Bond. İyi ama bu işle bizim ilgimiz ne? Polise ait bir iş değil mi bu?

M:

— Bir bakıma öyle, dedi. Ancak tesislerde çalışan önemli personelin çoğundan biz sorumluyuz. Oradaki Almanlardan daha doğrusu. Açıklayayım: Roketin inşa edildiği yer RAF'a* ait. Roketin inşa edildiği alanın ve aracın güvenliği RAF'ın sorumluluğu altında. Tesis, Dover ile Deel arasındaki sarp kayalıkların hemen üzerinde kurulmuş durumda. Roket çalışmalarının yürütüldüğü bölge dört, beş yüz dönüm bir alanı kapsıyor. Fabrika da bunun içinde. Şu fabrikada Drax'in dışında elli iki kişi var. İnşaat ekibi gitmiş.

"Drax ve elli iki kişi... Bir deste kâğıt ve bir joker..." diye düşündü Bond.

— O adamların ellisi Alman, dedi M. Rusların ele geçiremedikleri bütün Alman güdümlü füze uzmanları orada çalışıyor. Ay Harekâtı projesi üzerinde çalışmaları için Drax onlarla özel bir anlaşma yaptı ve İngiltere'ye getirtti. Ücretlerini de o ödüyor. Aslında bu iş kimsenin hoşuna gitmedi, ama yapacak başka bir şey de yoktu. Bakanlık, Woomera roket deneme üssünde çalışan

(*) Kraliyet Hava Kuvvetleri

hiçbir uzmanını bu işe vermedi. Böylece Drax'e kendi başının çaresine bakmak düştü. RAF'ın güvenlik ekiplerini desteklemek için de İaşe Bakanlığı kendi güvenlik ekibi subayını bu tesiste görevlendirdi. Binbaşı Tallon adında biri.

M. sözlerine ara verip gözlerini tavana dikti.

— Dün akşam ölen iki kişiden biri Binbaşı Tallon. Almanlardan biri onu öldürmüş, sonra da intihar etmiş. Olay tesisin yakınındaki birahanede meydana gelmiş. Birçok görgü tanığı var. Anlaşılan olay yeri, tesiste çalışanların sık sık gittikleri bir hanmış... Az önce bizim bu işle neden ilgilendiğimizi sordun. Bu işle ilgileniyoruz, çünkü Tallon'u vurup sonra da intihar eden Alman ve diğerleriyle ilgili güvenlik soruşturmasını buraya gelmelerinden önce biz yapmış ve hiçbir sakıncaları olmadığını bildirmiştik. Bizim olumlu raporumuz üzerine İngiltere'ye gelmelerine izin verildi. Yani bu Almanlarla ilgili dosyalar elimizde bulunuyor. Onun için, bu olay olur olmaz RAF ile Scotland Yard ölen Almanla ilgili dosyayı bizden istedi. Dün gece Servis'in nöbetçi subayını aramışlar. Nöbetçi Subayı da arşive inip dosyayı bulmuş ve Scotland Yard'a yollamış. Normal bir işlem. Sonra da bu işi nöbet defterine kaydetmiş. Bu sabah nöbet defterini görünce ilgimi çekti. Geceyi Drax ile beraber geçirdikten sonra böyle bir olay, biraz önce senin de dediğin gibi garip bir rastlantı gibi geldi bana.

— Gerçekten çok garip, efendim.

— Bir sorun daha var, diye sözlerini bağladı, M. Bu işin diğerlerinden daha öncelikle ele alınması gerek. Çünkü Ay Harekâtı'nın ilk ateşlemesi cuma günü. Dört gün bile vakit yok. İlk ateşleme deneme atışı olarak yapılacak.

Bond hiç konuşmuyordu. Bütün bu işlerin İngiltere dışında faaliyet gösteren Gizli Servis'le ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı. Bu işle, ya Scotland Yard'ın ya da daha büyük bir olasılıkla MI 5'in ilgilenmesi gerekirdi. Bekledi, saatine baktı, öğle olmuştu.

M. piposunu yaktı.

— Fakat bütün bunlar bir yana, olayla ilgilendim. Çünkü dün gece Drax beni çok ilgilendirdi. Sabah, nöbetçi defterini okur okumaz Scotland Yard'dan Vallance'a telefon edip olayı ondan sordum. Vallance hayli üzgündü, beni oraya çağırdı. MI 5'i kızdırmak istemediğimi söyledim ona. Fakat Vallance benden önce onlarla görüşmüş. MI 5, katil Alman hakkındaki soruşturmanın bizim tarafımızdan yapılmış olduğu için bu meselenin sadece Gizli Servis ile polis arasında halledilmesi gerektiği kanısındaymış. Bunu öğrenince doğru Yard'a gittim.

M. sözlerine ara verdi, sonra önündeki notlarına baktı.

— Roket tesisleri Dover'in üç mil kuzeyinde sahil boyunda, dedi. Yakınında, bir han var. İsmi, "Tok Dünya". Tesiste çalışanlar sık sık bu hana gidip birahanesinde bira içerlermiş. Dün gece saat yedi buçuk sıralarında Tallon oraya gitmiş. Bir yandan viskisini içiyor, bir yandan da oradaki Almanlarla çene çalıyormuş. O sırada katil Alman içeri girmiş ve doğruca Tallon'un üzerine gitmiş. Sonra gömleğinin içinde bir Luger tabanca çıkarmış ve "Gala Brand'ı seviyorum, onu sana bırakmayacağım" deyip ateş etmiş. Tallon'u tam kalbinden vurmuş. Ardından da namlusu tüten tabancayı kendi ağzına dayayıp tetiği çekmiş.

— Tüyler ürpertici bir sahne, dedi Bond. Peki kız kimmiş?

— O da bir başka karışık mesele, Gala Brand, Scotland Yard Özel Servisi'nin ajanı. Çok güzel Almanca biliyor. Vallence'ın en güvendiği kızlarından biri. Roket inşa sahasında Drax'in yanında bulunan ve Alman olmayan iki kişiden biri Tallon, biri de bu kızmış. Vallence şüpheci bir insandır. Böyle olması da doğal aslında. Gala Brand'ı Drax'in yanına gizlice sekreter olarak sokmuş. İşin ta başından beri Drax'ın özel sekreteri olarak roket inşa yerinde çalışıyor kız.

Bugüne kadar kuşkusunu çekecek hiçbir olay rapor etmemiş. Drax'in kabalıkları bir yana bırakılırsa, çok yetenekli bir yönetici olduğunu, yanında çalışanları gece gündüz nefes almadan çalıştırdığını söylüyor. Drax başlangıçta ona bir parça asılmış. Fakat kızın niyeti olmadığını anladıktan sonra kur yapmaktan vazgeçmiş. Gala, şimdi çok yakın arkadaş olduklarını söylüyor. Tabii, Tallon'u da tanıyormuş. Fakat Tallon, Gala'nın babası yaşında. Üstelik, bu taraklarda bezi olmayan, evli ve dört çocuklu mutlu bir aile babasıymış. Gala, bu sabah kendisiyle görüşen Vallence'ın adamlarına Tallon'la bütün ilişkisinin, 18 ay boyunca iki kez sinemaya gitmek olduğunu söylemiş. Katile gelince, Egon Bartsch adında biri. Elektronik uzmanıymış. Gala kendisini şöyle böyle tanıyor.

Bond;

— Peki Egon'un arkadaşlarıyla konuşulmuş mu? Onlar ne diyorlar olay hakkında? diye sordu.

— Aynı odada kalan arkadaşı, Egon'un Gala'ya deli gibi aşık olduğunu, onu elinden kaçırmasından "İngiliz"i sorumlu tuttuğunu söylemiş.

— Oldukça taraf tutan bir ifade. Vallance ne diyor bu işe?

— O şimdilik Gala'yı basın mensuplarından kaçırmakla meşgul. Kızın ajan olduğunun anlaşılması işleri çok karıştırır. Bir yolunu bulup kıza az çok benzeyen rötuşlu bir fotoğraf hazırlatıyor. Gazetelere vermek için. Bereket versin, gazetecilerin roket tesislerine yaklaşmaları yasak. Gala da kimseyle konuşmuyor.

Bond:

— Peki roketin denemesi ne olacak? diye sordu.

— Kararlaştırılan günde yapılacak, dedi M. Cuma günü öğle üzeri. Tabii, roketin ucunda gerçek nükleer harp başlığı yerine boş bir başlık kullanıyorlar. Roketi, yakıt depolarının sadece dörtte üçü dolu olarak ateşleyecekler.

M. konuşmasını kesti. Koltuğunda geri döndü ve

pencereden dışarısını seyretmeye koyuldu. Uzaklarda bir yerde bir saat çaldı. Bir olmuştu. ''öğle yemeği yine kaçıyor galiba'' diye düşündü Bond. M. tekrar masasına döndü ve Bond'un gözlerinin içine baktı.

— Bütün bu olup bitenlerden dolayı en çok üzülen İaşe Bakanlığı, dedi. Tallon en yetenekli adamlarından biriydi. Roket tesislerindeki çalışmalar hakkında bugüne kadar gönderdiği raporların hepsi olumlu. Kuşku uyandıracak en küçük bir nokta yok. Fakat Tallon son dakikada fikrini değiştirmişe benzer. Dün öğleden sonra ansızın bakanlığa telefon edip tesiste garip birtakım işler döndüğünü söylemiş ve bu sabah saat 10'da bizzat bakan ile görüşmek istemiş. Bütün ısrarlara rağmen tek kelime söylememiş. Birkaç saat sonra da öldürülmüş. Çok garip bir rastlantı daha, değil mi?

— Gerçekten çok garip.

— Bakan, kabine toplantısından sonra beni çağırdı. Derhal Tallon'un yerine birinin gönderilmesi gerektiğine inanıyor. Yeni gönderilenin Almancayı çok iyi bilmesi, sabotaj uzmanı ve Rus dostlarımız hakkında geniş bilgi sahibi olması gerek. Başbakan karar vermeden önce benim fikrimi sordu. Ben de söyledim.

Bond, şefinin kurşuni ve amansız bir ifade taşıyan gözlerine keskin bir bakış fırlattı. Bayağı canı sıkılmıştı.

M. bu bakışı görmemezlikten gelerek donuk bir sesle konuşmasını tamamladı:

— Tallon'un yerine senin atandığın Sir Hugo Drax'e bildirildi. Drax seni akşam yemeğine roket tesisindeki bürosunda bekliyor.

VIII. BÖLÜM

ÖZEL BÜRO AJANI

James Bond aynı gün saat 6'da Bentley'ini Dover yolunda Maidstone'a doğru rüzgâr gibi sürerken son dört buçuk saat içinde olup bitenleri düşünüyordu.

Üçe çeyrek kala Scotland Yard Müdür Yardımcısı Vallance ile olan randevusuna gitmişti. Kırk beş dakikalık hararetli bir konuşmadan sonra Vallence'ın yanından ayrılırken, iki adam da iyi birer dost kazandıklarını biliyorlardı. Vallance Bond'u şöyle bir tartmış ve Gala'nın ondan mümkün olan her yardımı göreceğini ve Bond'un bu işin altından profesyonelce kalkacağını anlamıştı.

Bond sonra bakanlığın harekat odasına geçmiş, orada Profesör Train ile yarım saat ayaküstü konuşmuştu. Prof. Train şişman ve titiz bir adamdı. Bir yıl önce fizik dalında Nobel Ödülü'ne aday gösterilmişti, Dünyadaki en ünlü güdümlü füze uzmanlarından biriydi.

Profesör önce Bond'a biraz açıklama yapmış, sonra duvardaki haritalıktan V2'yi andıran roketin dikine olarak hazırlanmış üç metre boyunda bir planını indirip Bond'un önüne açmıştı.

— Şimdi, demişti Profesör Train, roketler hakkında hiçbir bilginizin olmadığını varsayarak size bu roketi en basit deyimlerle açıklamaya çalışacağım. Drax'in roketi tek kademelidir. Bütün yakıtını ateşleme sırasında havaya yükselmek için kullanır, sonra aldığı ilk hız ve bazı araçların yardımıyla hedefine yollanır. V2 tipi uçan bombaların yörüngesi daha çok, toptan atılmış bir merminin yörüngesini andırırdı. V2, 300 kilometrelik uçuşu boyunca en çok 110 kilometreye tırmanırdı. V2'lerde çabuk ateşlenen alkol ve sıvı oksijen karışımı bir yakıt kullanılırdı. Tamamen çelikten yapılan motorları sıcaklığın etkisiyle erimesin diye yakıtları bir

hayli sulandırılırdı. Bugün elimizde çok daha güçlü yakıtlar var. Fakat aynı nedenlerle, yani çok yüksek bir ısı motoru erittiği için bu yakıtları istediğimiz şekilde kullanamıyoruz. Ateşlendikten sonra yanma noktaları o kadar yüksekki, o ısıya hiçbir motor dayanamıyor.

Profesör sözlerinin burasında susmuş, sonra işaret parmağıyla Bond'un göğsünü dürtmüştü.

— Sizden roketle ilgili aklınızda tutmanızı istediğim bir şey var. O da şu: V2 motorları yüksek ısıya dayanamadıkları için en çok 1300 santigrata çıkabiliyordu. Oysa Drax'in Kolümbit madenini kullanarak yaptığımız motorlar 3500 derece ısıya kadar dayanıyor ve kolumbit sayesinde dilediğimiz süper yakıtı kullanabiliyoruz. Ay Harekâtı'nda da özel yakıt kullanıyoruz ve bu yakıt sayesinde saatte 2500 kilometrelik bir hıza erişeceğiz. Bu bize 6 bin kilometrelik bir menzil sağlayacak ve Avrupa'nın bütün başkentlerini etki alanımız içine sokacak. Sormak istediğiniz bir şey var mı?

Bond donuk bir ifadeyle gülümsemişti.

— Bir sorum var, bu rokete sabotaj yapmak isteseydiniz, bunu en kolay nasıl yapardınız?

— Her şekilde, dedi profesör neşeli bir sesle. Yakıtın içine kum atarsın. Pompalara demir talaşı atarsın. Roketin gövdesinde veya kanatlarında açılacak küçücük bir delik de aynı işi görmeye yeter. O kadar büyük bir güçle hareket eden ve o hızla seyreden bir rokette en ufak bir kusur bile onu tahribe yeter.

Bond:

— Teşekkür ederim, öyle görünüyor ki, bu roket için benim kadar endişeli değilsiniz, demiş ve oradan ayrılmıştı.

Bond eski Dover yoluna saparak Canterbury yoluyla gitmeye karar verdi. Saatine baktı, altı buçuktu. Dover'a on, on beş dakika yolu kalmıştı. Ondan sonra da Deal yoluna bir on dakikası daha vardı. Roket tesisleri de Dover'dan öteye bir on dakika çekerdi. Bond, füze üssüne gitmeden önce "Tok Dünya"da

mola verip bir kadeh bir şey içecek ve hanın sahibiyle de ayaküstü konuşacaktı. Ertesi gün de Tallon'un ölmeden önce bakanı ne hakkında görmek istediğini araştırmak niyetindeydi. O konu hakkında ortada en küçük bir delil bile yoktu. Tallon'un odasında hiçbir şey bulunamamıştı. O odaya herhalde şimdi kendisi yerleşecekti. Bu ona, Tallon'un özel notlarını uzun uzadıya incelemek fırsatını verecekti.

Ya kız? Onunla ilişki kurarken çok dikkatli olmalıydı. Drax'in sekreteri olarak roket tesisinde bir yıl geçirdikten sonra, proje ile ilgili her şeyi öğrenmiş, Drax'i çok yakından tanımış olmalıydı. Vallance kızın mesleğinde çok başarılı, cin gibi olduğunu söylemişti. Fakat yeni geldiği için Bond'dan şüphe etmesi, ondan hoşlanmaması da mümkündü. Bond kendini buna hazırlamalıydı. Gala Brand nasıl bir kızdı acaba? Merak ediyordu. Scotland Yard'daki dosyasını incelerken fotoğrafa dikkatle bakmıştı. Bu fotoğraf cazip, fakat yüz hatları oldukça sert bir kızı gösteriyordu.

Saçları: Kumral. Gözleri: Mavi. Boyu 1.70 m. Kilosu: 58. Kalça: 96 cm. Bel: 55 cm Göğüs: 96 cm. Belirgin işaretleri: Sağ memesinin üstünde bir ben...

Bond içini çekti.

Sonra yolun sağa saptığı yere yaklaşırken kızın ölçülerini kafasından uzaklaştırdı. Yol üzerinde Kingsdown'ı gösteren yol işaretini geçti. Küçük bir hanın ışıkları göründü.

Bond arabayı hanın önüne çekip motoru durdurdu. Arabadan indi, rahat rahat gerindi. Sonra hanın alt katındaki birahaneye doğru yürüdü. Kapı kilitliydi. Onun bitişiğindeki kapıyı denedi, kapı açıldı. İçerde ufak bir bar vardı. Barın gerisinde tıknaz, bir adam akşam gazetesini okuyordu.

Bond içeri girerken adam başını kaldırıp baktı, sonra elindeki gazeteyi bıraktı. Bir müşteri gördüğü için rahatlamıştı.

— İyi akşamlar bayım, buyurun, dedi.

— İyi akşamlar, diye karşılık verdi Bond. Viski soda

lütfen.

Adam bir bardağın içine iki ölçü Black and White doldurup Bond'un önüne koydu. Bond bardağını sodayla doldurup içti ve boş bardağı bankonun üstüne bırakırken:

— Dün gece burada tatsız şeyler olmuş, dedi.

Adam:

— Ah, sormayın bayım, dedi. İşimiz berbat oldu. Gazeteci misiniz? Sabahtan beri burası gazetecilerle, polislerle doldu boşaldı.

— Hayır gazeteci değilim. Burada vurulan adamın yerine atandım. Tallon'un yerine. Binbaşı sürekli müşterilerinizden miydi?

— Hayır. Buraya hiç gelmezdi. Sadece bir kez geldi, o da son gelişi oldu. Burasını tesistekilere bir hafta süreyle kapadılar. Bu fırsattan yararlanıp birahaneyi baştan aşağı boyatacağım. Bu arada Sir Hugo Drax'in bu konuda son derece bonkörce hareket ettiğini de söylemeden edemeyeceğim. İkindi üzeri birahanedeki zarar ziyanı karşılamak için bir çek yolladı. Eksik olmasın, eşi bulunmaz bir insandır. Bu taraflarda herkes onu çok sever.

— Evet, mükümmel bir insan, dedi Bond. Olayı gördünüz mü?

— İlk elin atılışını görmedim, efendim. O sırada bir müşteriye servis yapıyordum. Tabii silah sesini duyunca başımı kaldırıp baktım. Elimdeki bira bardağını da yere düşürdüm.

— Sonra ne oldu?

— Herkes geri geri çekiliyordu. İçerde Almanlardan başka kimse yoktu. On, on iki kişi kadar vardılar. Ceset yerdeydi, eli tabancalı adam da başını eğmiş ona bakıyordu. Sonra birdenbire esas duruşa geçti, sol elini havaya kaldırdı. O kafasız heriflerin savaş yıllarında yaptıkları gibi bir kere "HAYL" diye bağırdı. Sonra tabancasının namlusunu ağzına soktu. Ondan sonra da... Aman tanrım, berbat bir sahneydi. Birahanenin tavanı baştan başa kana boyandı.

— Binbaşı Tallon'u vurduktan sonra yalnızca bir tek kelime mi söyledi? Yani sadece "HAYL"mı dedi?

— Evet bayım. Keratalar o pis sözü bir türlü unutamıyorlar, değil mi?

Bond derin düşünceler dalmıştı.

— Evet, dedi. Hiç unutamıyorlar.

*

**

Bond beş dakika sonra, yüksek tel çitte açılmış kapıda nöbet bekleyen üniformalı nöbetçiye bakanlığın verdiği izin belgesini gösteriyordu.

RAF çavuşu belgeyi geri vererek bir selam çaktı ve yüz metre ilerde, yarların tepesinde ışıkları yanan bir evi göstererek Drax'in kendisini beklediğini söyledi.

Sonra Bond, onun bir ilerdeki kontrol noktasında bulunan nöbetçiye telefon ettiğini duydu. Asfalt yoldan arabasını ağır ağır sürdü. Dik yarların diplerini döven denizin uzaklardan gelen uğultusu duyuluyor, yakında bir yerden de tiz bir makine sesi geliyordu. Makine sesi ağaçlara yaklaştıkça daha da tizleşti.

İkinci tel çitteki nöbetçi bir el işaretiyle kendisine geçmesini bildirdiği sırada Bond'un kulağına uzaklardan köpek havlamaları geldi. Anlaşılan çevrede köpekli devriyeler dolaşıyordu. Tesiste dışardan gelecek tehlikelere karşı yeterince önlem alındığı anlaşılıyordu.

Ağaçların arasından geçip düz bir asfalt yola çıktı. Sol tarafta sekiz yüz metre kadar ilerde, yarların başında betondan on yedi metre yükseklikte yuvarlak kubbeli bir bina görülüyordu. Bina, yarı küre biçimli damıyla bir rasathaneye benziyordu. Bond kubbenin damında doğu-batı yönünde sallanan bir rüzgâr balonu görür gibi oldu. Sonra sağa dönerek evin cephesiyle herhangi bir patlama ihtimaline karşı binanın önüne yapılmış bir set olduğu anlaşılan iki metre kalınlıkta bir duvarın arasından ağır ağır arabayı sürdü. Giriş kapısının önünde durduğunda kapı açıldı ve beyaz ceketli bir uşak dışarıya çıktı. Uşak arabanın kapısını gayet zarif bir hareketle açtı:

— Hoş geldiniz, bayım, bu taraftan buyurun!

Uşak donuk bir sesle ve yabancı bir şiveyle konuşuyordu. Bond ardından eve girdi, iyi döşenmiş bir holü geçti, sonra sol tarafta bir kapının önünde durdular. Uşak kapıyı vurdu:

— Girin.

Bond, Drax'in sert sesini hemen tanıdı ve kendi kendine gülümsedi.

Drax, büyük ve aydınlık oturma salonundaki boş şöminenin önünde ayakta duruyordu. Gayet iri yapılıydı. Sırtındaki mor smokin ceket kızılımsı kaşları ve bıyıklarıyla çelişki oluşturuyordu. Yanıbaşında ikisi erkek, biri kadın, üç kişi daha duruyordu.

Drax, Bond'u görünce "Ah, aziz dostum!" diye seslenerek ona doğru geldi. Yanına varınca Bond'un elini hararetle sıktı:

— Yine buluştuk demek, hem de bu kadar çabuk. Bakanlığıma bağlı müthiş bir casus olduğunuzu doğrusu sezememiştim. Yoksa sizinle kumar oynarken çok daha dikkatli davranırdım.

Sonra Bond'u şömineye doğru götürerek,

— Kazandığınız paraları hâlâ harcamadınız mı? diye sordu.

— Henüz vakit bulamadım, diye gülümsedi Bond. Aslında, paraların ucunu bile göremedim.

— Tabii, kulüp kurallarına göre kumar hesapları cumartesi günü kapatılır. Dev havai fişeğimizin ateşlenmesi şerefine hovardalık etmek için tam zamanında elinizde olacaktır. Gelin şöyle...

Bond'u az ilerde ayakta duran genç kadına doğru götürdü.

— Size sekreterim Bayan Brand'ı tanıştırayım: Gala Brand.

Bond'un elini sıktığı kadının sakin bakışlı, nefis mavi gözleri vardı.

— İyi akşamlar!

Bond dostça gülümsedi. Kadının sakin gözlerinde en küçük bir gülümseme yoktu. Eli de oldukça duygusuz-

du.

— Nasılsınız? dedi genç kadın kayıtsız bir sesle. Bunu neredeyse düşmanca bir ses tonuyla sormuştu.

Bond, Gala Brand'ın bu iş için dikkatle seçilmiş olduğunu bir bakışta anlamıştı. Ciddi, işini bilir, sadık ve bakire... Bond, "Tanrıya şükür" diye geçirdi içinden. Gala Brand'ın çekirdekten yetişme bir ajan olduğu belliydi.

— Sağ kolum, Dr. Walter!

Dağınık siyah saçların altında bir çift öfkeli gözün sahibi olan zayıf, yaşlıca adam Bond'un uzattığı elin farkında değilmiş gibiydi. Aniden Prusyalı bir subay gibi topuk vurarak esas duruşa geçti, sonra hızlı bir baş hareketiyle Bond'u selamladı. Siyah resmi elbise giymişti.

— Bu bey de... Nasıl diyeyim... Benim yardımcım, daha doğrusu yaverim diyebilirsiniz. Yaverim, Willy Krebs.

Hafif nemli el Bond'un uzanmış eline belli belirsiz dokundu.

— Tanıştığıma çok memnun oldum.

Adamın soluk, yuvarlak, hastalıklı suratı yapmacık bir gülümsemeyle ikiye ayrılmıştı. Bu garip gülümseme bir saniye sonra kayboldu. Bond adamın gözlerinin içine baktı. Willy Krebs'in gözleri durmadan yer değiştiren iki siyah düğme gibiydi.

Adamlar arkadan fermuarlı lekesiz bembeyaz tulumlar giymişlerdi. Dr. Walter'in siyah burma bıyığıyla Krebs'in sarı çalı bıyığı olmasa, ikisi de birer insan karikatüründen farksızdı.

Drax'in kırmızı suratıyla, adamlarının buz gibi yüzü hoş bir zıtlık oluşturuyordu. Drax kendisini kaba ama neşeli karşılamıştı. Aralarındaki düşmanlığa son verip yeni güvenlik subayı ile en iyi şekilde geçinmeye karar vermiş olduğu için Bond memnun oldu.

O sırada dışarda boğuk bir alarm sesi işitildi. Sonra asfalt üzerinde sanki uygun adım koşan bir grubun gürültüsü duyuldu.

Drax:

— Gece devriyeleri işbaşı yapıyor, dedi. Garnizon hemen evin arkasındadır. Saat sekize gelmiş demek. Burada her iş son derece titizlikle yapılır. Çok dakiğiz. Etrafta bir sürü bilgin var. Buna rağmen, tesisi tam bir askeri birlik gibi yönetiyorum. Willy, komutanla ilgilenir misin? Biz önden gidiyoruz. Buyrun aziz dostum.

Bond, Krebs'in peşinden odadan çıkarken diğerlerinin Drax ile birlikte salonun sonundaki kapıya yürüdüklerini gördü. Bond'un geçtiği kapının hemen önünde beyaz ceketli bir uşak bekliyordu. Çetin bir kişiliği vardı Drax'in. Emrindekilere çocuk muamelesi yapıyordu. Lider olarak doğmuştu. Bu yetenekleri kimden almıştı? Nasıl almıştı? Ordudan mı? Askerlikten mi? Yoksa milyarlarca lirası olan bir insanda bu tavırlar kendiliğinden mi ortaya çıkıyordu?

Bond, önünde giden Krebs'in salyangozu andıran boynuna bakarken bunları düşünüyordu.

Akşam yemeği nefisti. Drax gerçekten eşsiz bir ev sahibiydi. Kendi masasında tavır ve hareketleri kusursuzdu. Konuşmalarının büyük çoğunluğunu Bond ile Dr. Walter'in sohbet etmesini sağlamak amacıyla yapıyordu. Sohbet çok çeşitli teknik konuları kapsıyordu. Her konuda, Drax meseleyi kılı kırk yararak Bond'a açıklıyordu. Bond Drax'in teknik konulardaki tam hakimiyetine ve en küçük ayrıntıyı bile kavrayışına hayran kalmıştı. Yavaş yavaş adama karşı içinde gerçek bir hayranlık duygusu doğuyor ve daha önce duyduğu nefret yok oluyordu. Bu göz kamaştırıcı projenin mimarı olan adamı yakından tanıdıkça, Blades'te olanları unutmaya daha eğilimli hale geliyordu.

Bond ev sahibiyle Bayan Brand'ın arasında oturuyordu. Yemek boyunca genç kadını da sohbete katmak için çaba harcadı.Fakat boşuna! Gala Brand bu girişimlerin hepsini de tek hecelik kelimelerle boşa çıkarıyor ve Bond'un yüzüne bile bakmadan konuşuyordu. Genç adamın canı sıkılmıştı. Gala, çok cazip bir kadındı.

Fotoğrafında göründüğünden çok daha güzeldi. Genç kızın sert çizgili profilinde bir otorite vardı. Koyu mavi gözleri, oldukça dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri ve hafif çekik gözlerinde kuzeyde yaşamış atalarından izler vardı. Fakat cildinin sıcaklığı yüzde yüz İngilizdi. Hareketlerinin çok ölçülü, tavırlarının otoriter olması ve başını sürekli dik tutuşu yüzünden insanda Drax'in ekibinden biri izlenimi uyandırıyordu. Genç kız Drax'in sorularına cevap verirken, Bond masadaki erkeklerin onu can kulağıyla dinlediklerini farketti.

Gala simsiyah, oldukça ciddi bir gece elbisesi giymişti. Elbisenin bol kolları dirsek altına kadar iniyordu. Omuzlarına attığı etolün ön kısmından dolgun göğüslerinin yuvarlaklığı görünüyordu. Bond o göğüslerin ne kadar ideal olduklarını genç kızın dosyasındaki ölçüleri okurken anlamıştı. Gece elbisesinin V yakasına parlak mavi bir mine broş takmıştı. Bond broşun taklit olduğunu tahmin etti, ama yine de çok zarifti. Genç kız, parmağındaki pırlantalı ince yüzük dışında mücevher takmamıştı. Dudaklarındaki sıcak renkli rujdan başka da makyaj yoktu yüzünde, tırnaklarına açık renk bir oje sürmüştü.

Bond, bütün bu ayrıntıları değerlendirip bir muhasebe yaptıktan sonra, sonuca vardı: Gala Brand, o ciddi tavırlarının tersine, son derece sevimli ve ateşli bir kadındı. Bir kadın polisti. Hatta usta bir judocu da olabilirdi, ama memesinin üstünde bir beni olduğu da kesindi.

Yemek saat 9'da sona erdi. Drax birden masadan kalktı:

— Şimdi de gidip roketimizi gezelim, dedi. Walter bize eşlik eder. Zaten daha yapılacak bir sürü iş var. Buyrun gidelim.

Krebs'e veya kıza tek kelime söylemeden geniş adımlarla odadan çıktı. Bond ile Walter de onu izlediler.

Evden çıktılar ve beton pistten uzakta yarın kenarında görünen kubbe biçimi yapıya doğru yürüdü-

ler. Ay gökte yükselmişti. Uzaktaki o güdük kubbe ay ışığı altında konuk donuk parlıyordu.

Drax kubbeli kapıya 100 metre kala durdu.

— Ay Harekâtı adını verdiğimiz roket işte şu yapıda duruyor. Gördüğünüz kubbe kapaktır. Ortasından iki yana açılıp kapanır. Hidrolik olarak. Açıldığı zaman kubbenin alt kısmında gördüğünüz yedi metre yüksekliğindeki madeni duvar da yerin içine girer. Şu anda açık olsaydı, Ay Harekâtı'nın ucunu o duvarın üzerinden görecektiniz. Ateşleme mahalli de orası.

Deal yönünde, belli belirsiz görünen küp biçimi bir yapıyı işaret etti.

— Bu beton yapı, çeşitli radar izleme araçları ile dolu. Doppler hız radarı, uçuş rota radarı gibi. Roket uçuş halindeyken başlık kısmında taşıdığı yirmi çeşit telemetre aletinin telsizle yolladığı sinyaller o kontrol binasındaki araçlara geliyor. Ayrıca bu binada, yakıt pompaları uçuş için roketin tanklarına yakıt pompalamaya başladıktan sonra rampadaki roketin durumunu izleyen büyük bir televizyon alıcısı var. Bir başka televizyon alıcısı da roketi yerden havalanmaya başladığı andan itibaren takip edecek. Beton binanın yanıbaşında, yarın denize bakan tarafında bir vinç bulunuyor. Tesise gerekli malzeme ve donanımın büyük kısmı deniz yoluyla getirildi. Yarların üzerine de o vinçle çıkarıldı. Kulağımıza gelen bu vınlama sesi de güç merkezinden kaynaklanıyor. Bir patlama duvarı, askerlerin kaldıkları kışlalarla,evi koruyor. Fakat ateşleme sırasında, roketin 1,5 kilometre çevresinde hiç kimse bulunmayacak; tabii, ateşleme noktasında bulunan bakanlık uzmanlarıyla BBC ekibi dışında. Walter, gerek ateşleme tünelinin, gerek bu alanı kapsayan beton pistin bütün kısmının füzenin ateşlenmesi sırasında fışkıracak ısıyla eriyeceğini söylüyor. Hepsi bu kadar. Buyrun gidelim.

Kubbenin alt kısmındaki destek duvarının önüne geldiler. Duvarda çelik levhalarla kaplanmış bir kapının üzerinde kırmızı bir ampul yanıyordu. Ampulün altında

da İngilizce ve Almanca olarak iri harflerle yazılmış bir levha okunuyordu: ÖLÜM TEHLİKESİ. KIRMIZI IŞIK YANARKEN İÇERİ GİRMEK YASAKTIR. ZİLİ ÇALIN VE BEKLEYİN.

Drax levhanın altındaki düğmeye bastı.

— İçerde ya oksijen kaynağıyla çalışan biri var, ya da hassas bir iş üzerindeler, diye açıkladı. İçeri girilirken, çalışanlardan birinin dikkati bir saniye bile dağılsa bu bize çok pahalıya malolabilir. Zil çalınca çalışanların hepsi ellerindeki aletleri bırakır, gelenin kim olduğunu gördükten sonra yeniden başlarlar.

Drax geri çekildi ve duvarın hemen üst kısmında bulunan bir metre yirmi santim genişliğindeki demir parmaklıklı bir sıra menfezi gösterdi.

— Bunlar da havalandırma menfezleri. İçlerinde klima cihazları var. Devamlı çalışarak ısıyı 25 derecede tutuyorlar.

Kapı, eli coplu, beli tabancalı bir adam tarafından açıldı. Bond, Drax'in ardından bekleme odasına girdi. Odada keçe terliklerden başka bir şey yoktu.

Drax oturup ayağındaki pabuçları çıkartırken:

— Bunları giyeceğiz, dedi. Ayakkabı ile dolaşırsak ayağımız kayıp birine çarpabiliriz. Ceketinizi de burada bırakırsanız iyi olur; içerisi hayli sıcaktır.

Bond koltuk altında taşıdığı Berettayı hatırladı.

— Çıkarmayayım daha iyi, dedi. Sıcaktan fazla şikâyetçi değilimdir.

Bond kendini ameliyat salonunu gezen bir ziyaretçi gibi hissederek Drax'in peşinden bir kapıdan girdi. Madeni bir sahanlığa çıktılar. Şimdi önünde havada asılı duran madeni bir asma köprü vardı. Odadan çıkar çıkmaz birdenbire öylesine sert projektör ışıkları içinde kalmıştı ki, bir eliyle gözlerini kaparken öbürüyle de önündeki korkuluğu yakaladı.

Gözleri alışıp da ellerini gözünden çektiğinde, karşılaştığı göz kamaştırıcı manzarayla ve dünyanın en güçlü silahının dehşet verici güzelliğiyle büyülenmiş bir halde dakikalarca tek kelime konuşmadı.

IX. BÖLÜM

AY HAREKÂTI

Dev bir silahın pırıl pırıl namlusunun içindeydiler sanki. On yedi metre aşağıdaki zeminden Bond ile Drax'in iki sinek gibi tutundukları madeni köprüye doğru çepeçevre parlak helezoni duvarlar yükseliyordu. On metre genişliğindeki bu silindir biçimindeki tünelin ortasında ise pırıl pırıl kromdan dev bir kalem yükseliyordu. Ucu incele incele iğne halini almış bir antenle son bulan muhteşem roket, başlarının yedi metre üzerinde kubbeye değecek kadar yükseliyordu.

Roket, çelik örgülü bir zeminin üzerine oturtulmuştu. Dip tarafında kenarları ustra kadar keskin üç aerodinamik kanat vardı. Bunun dışında çelik füzenin ipeksi pırıltısını lekeleyen hiçbir şey yoktu. Duvarlara bağlı ince demir borulardan yapılmış iki çelik iskele roketi çepeçevre sararak kauçuk tamponlarla bel hizasından tutuyordu.

Kauçuk tamponların dokunduğu noktada rokete girmek için kullanılan ufacık kapılar görünüyordu.

Drax:

— İkinci sıra yakıt tankları motora çekim yasasına göre yakıt sevkeder, dedi. Hayli karışık bir düzen. Ne dersiniz roketimize?

— Ömrümde bu kadar güzel manzara pek az gördüm.

Bulundukları yerde konuşmak gayet rahattı. Çok aşağıda, roketin kuyruklarının altında toplanmış uzmanların konuşmaları ise onların bulundukları yere ancak bir mırıltı kadar hafif yükseliyordu.

Drax'in briç masasındaki çocukça davranışı, Bond'u ne kadar yanıltmıştı! Tarihteki büyük insanların bile zaafları vardı. Drax'in bu sorumluluğun doğurduğu gerginlikten kurtulmak için rahatlayacağı bir kanala

gereksinimi vardı.

Drax parmağıyla yukarıyı gösterdi.

— Roketin ucunda bir harp başlığı bulunacak. Şimdilik orası aletlerle dolu. Telemetreler, kayıt aletleri filan. Bizim hizamızdaki kısımda da jiroskoplar bulunuyor. Onun altında, roketin gövdesi yakıt tanklarıyla dolu. Kuyruk yakınlarında da türbünler bulunuyor. Türbünler dağılan hidrojen peroksitin meydana getirdiği ısıyla çalışıyor. Yakıt olarak flüor ve hidrojen kullanılıyor. Ha sahi,kullandığımız yakıt son derece gizlidir, haberiniz olsun. Evet, ne diyorduk... Yakıt basınçla motorlara püskürtülüyor ve ateşleme oluyor. Patlama sonucunda da roketi havaya fırlatıyor. Ateşleme anında roketin altındaki çelik zemin kayıyor. Fışkıran alevlerle gazları yutan büyük bir egzoz çukuru var. Muazzam bir mağaraya benziyor, yarın görürsünüz. Geçen günkü denemede çukurun duvarlarındaki tebeşir kayaları eridi, su gibi denize aktı. İnşallah gerçek ateşleme günü meşhur beyaz yarları da yakıp kavurmayız. Roket üzerindeki çalışmaları daha yakından görmek ister misiniz?

Drax helezoni çelik merdivenlerden inmeye başladı. Bond da sessiz sedasız onu izledi. Önünde yürüyen bu adama büyük bir saygı ve hayranlık duymaya başlamıştı. Ekibi sürekli yoğun bir çalışma temposu içinde tutmak, yalnızca Drax'in kazandığı saygı ve güven sayesinde mümkün olabilirdi. İskambil oyunu gibi basit bir oyunda bile kendine olan güvenini yenilemeye, daima şansının açık olduğunu bilmeye ve sürekli başarılar kazanmaya ihtiyacı vardı Drax'in. Bu yüzden, şartları lehine çevirmek için hile yapması bile normaldi. Bond kendi kendine sordu: Bu kadar büyük bir sorumluluk altına giren bir insan boyuna terlemez ya da tırnaklarını yemez de kim yerdi?

Dipteki çelik örgülü zemine indiklerinde Drax bir an duraladı. Sonra başını kaldırıp baktı. Bond onun bakışlarını izledi. Rokete o açıdan bakılınca yerden kubbeye doğru fışkırmış bir ışık demetine benziyordu.

O inanılmayacak kadar ince yapılı pastel rengı sütuna bakarken, bu derece narin yapılı bir şeyin cuma günkü denemede meydana gelecek o korkunç basınçlara nasıl dayanabileceğini düşündü. Bu narin kuş, uluyan bir tepkiyle harekete geçecek, ses duvarını aşacak, saatte 26 bin kilometre hızla uçarken atmosferin bilinmeyen binbir türlü etkisini göğüsleyecek, yerden bin altı yüz kilometre yukarda dünyayı saran atmosfer zarına çarptığı anda da müthiş bir şok geçirecekti.

— Gelin büroma gidelim, size roketin uçuş planını göstereyim, dedi Drax. Sonra gidip yatarız.

Bond onu izledi. Drax, çelik duvarda çelik bir tokmağı çevirdi, küçük bir kapı hafif bir sesle açıldı. Bir metre içerde ikinci bir çelik kapı daha vardı. Her iki kapının da etrafı kauçukla kaplıydı. Drax dış kapıyı kapamadan önce eşikte duraladı, sonra helezoni duvardaki bir sıra birbirine benzemeyen yassı düğmeyi işaret etti.

— Atölyelere sinyal vermek için kullanılan düğmeler, diye açıkladı. Elektrikçilerin, güç kaynaklarının, yakıt kontrolünün, banyoların, kilerlerin düğmeleri.

Bitişikteki kapıyı kapadıktan sonra ikincisini açtı, bürosuna girdi, iç kapıyı kapadı, sonra Bond'a bir başka kapıyı işaret etti:

— Burası da sekreterimin odası.

Büro, soğuk görünüşlü bir odaydı. Zemini kurşuni bir halıyla kaplıydı. Duvarlardan birinin önünde iki yeşil dosya dolabı ile büyük bir telsiz cihazı görünüyordu. Masanın tam karşısında yarı şeffaf camdan yapılmışa benzeyen ve üzerinde hiçbir şey bulunmayan bir duvar vardı. Drax duvara yürüdü, sağ kenarındaki iki düğmeye bastı. Duvar aydınlandı, herbiri altı metrekare büyüklüğünde iki harita belirdi. Bu haritalar cam duvarın arkasına işlenmişti.

Sol taraftaki harita İngiltere'nin Porstmouth'tan Hull'a kadar olan bölgesini ve bu bölgenin denizlerini gösteriyordu. "Ay Harekâtı" adlı roketin bulunduğu yer, Dover yakınlarında kırmızı bir nokta ile

gösterilmişti. O kırmızı nokta merkez sayılarak füzenin menzili onar millik paralel yarım daireler biçiminde harita üzerine resmedilmişti. Füze istasyonundan 130 km. uzakta bir noktada, Friesian Adası ile Hull arasında okyanusun ortasında kırmızı bir işaret görülüyordu.

Drax, haritanın sağ tarafını dolduran yoğun matematik işlemlerine ve sütun sütun pusula kayıtlarına doğru bir işaret yaptı:

— Rüzgâr hızları, atmosferdeki basınçlar ve jiroskop ayarları için hazır akort cetvelleri bunlar, dedi. Hepsi de devamlı hızı ve menzili değişmez kalmak kaydıyla değişik şartlara ve etkilere göre hesaplanıp hazırlanmış cetveller. Havacılık Bakanlığı bize hergün hava raporlarını bildiriyor.

Drax haritalardan ikincisini işaret etti. Bu, roketin ateşleme noktasından hedefe kadar izleyeceği rotayı gösteren yay şeklinde bir eğriydi. Onun da sağ tarafında sütunlar halinde birçok kayıt ve yazı vardı. Drax onları göstererek:

— Dünyanın dönüş hızını ve bu dönüşün roketin rotası üzerinde yapacağı etkileri gösteren kayıtlar, diye açıkladı.

Haritaların ışıklarını söndürdü, duvar yine karardı.

— Kendi işiniz hakkında soracağınız sorular var mı? diye sordu. Sizin için yapılacak fazla bir iş olduğunu sanmıyorum. Tesiste güvenlik önlemlerinin gayet dikkatle alınmış olduğunu herhalde görmüşsünüzdür.

Bond:

— Her şey yolunda görünüyor, dedi.

Drax'in yüzündeki ifadeyi inceledi. Karşısındaki adamın sağlam olan gözü keskin bir bakışla kendisine bakıyordu. Bond durakladı:

— Acaba sekreterinizle Binbaşı Tallon arasında bir şey var mıydı, dersiniz? diye sordu.

Bu, sorulması gerekli bir soruydu ve herhalde şimdi sırası gelmişti.

Drax rahat bir ifadeyle:

— Mümkündür, dedi. Bayan Brand güzel bir kız. Burada hepsi bir arada çalışıyorlar. Tallon ile bir macerası var mıydı bilemiyorum, ama Bartsch'ı aşktan deli ettiği kesin.

— Duyduğuma göre Bartsch onu vurup da namluyu kendi ağzına sokmadan önce esas duruşa geçip "HAYL HİTLER" diye bağırmış, dedi, Bond.

Drax oldukça sakin bir tonla:

— Ben de aynı şeyi duydum, dedi. Ne var bunda?

Bond, Drax'in sorusunu duymazlıktan geldi. Aklına başka bir ayrıntı takılmıştı. Rastladıklarının hepsinde değişik bıyıklar vardı.

— Neden tesiste çalışanların hepsi bıyıklı? diye sordu.

Sorusu, Drax'i zor durumda bırakmış gibi bir duyguya kapıldı. Drax o havlamayı andırır kesik kahkahalarından birini attı:

— O da benim fikrim, dedi. Kafaları tıraşlı ve sırtlarında da aynı biçim beyaz tulumlardan olunca onları birbirlerinden ayırmak çok zor oluyor. Onun için bıyık bırakmalarını söyledim. Savaş yıllarında bir ara RAF'ta da bıyık bırakmak pilotlar arasında moda olmuştu, hatırlarsınız. Sizce bir sakıncası mı var yoksa?

Bond:

— Elbette hayır dedi, ilk bakışta insanı şaşırtıyor da. Her ekipte çalışanların tulumları ayrı renk olsa ve herkesin tulumunun üzeri de büyükçe bir numara bulunsa daha pratik olmaz mıydı?

Drax, anlamsız bir tartışmayı bitirmek istermiş gibi:

— Eh, diyerek kapıya döndü. Ben bıyığı tercih ettim.

X. BÖLÜM

ÖLÜM HESAPLAŞMASI

Bond, çarşamba sabahı ölen binbaşının yatağında uyandı.

Çok az uyumuştu. Gece eve döndüklerinde odasına girince de kendini rahat bir yatak odasında bulmuştu. Bütün eşyaları açılmış ve düzenli bir şekilde yerlerine yerleştirilmişti. Yemesi için masanın üzerine de bir tabak bisküvi ile bir şişe meyve suyu konmuştu.

Odanın daha önceki sahibini hatırlatan tek şey, tuvalet masasının üzerindeki deri kılıflı bir dürbün ve bir de madeni dosya dolabı idi. Dolap kilitliydi. Bond bu tip dolapları iyi tanırdı. Omuz vererek dolabı geriye duvara doğru eğdi ve dipteki sürgü kolunun alt ucunu buldu. Sürgü çubuğunun ucunu yukarı bastırınca çekmeceler birer birer açıldı. Bond, bu kadar kolay açılabilen bir dolap kullandığı için Binbaşı Tallon'a kızdı. Tallon'un bu tedbirsizlikle Gizli Servis'te bu kadar yaşayabilmesi bile mucizeydi.

En üst gözde roket tesisiyle etrafındaki binaların bir haritası ve Dover Boğazı'nı gösteren bir Amirallik haritası vardı: 1895 No'lu harita. Bond her iki haritayı yatağın üzerine serdi, sonra ikisini de dikkatle inceledi. Amirallik haritasının kat yerlerinin aralarında sigara külleri vardı.

Bond gidip Tallon'un alet çantasını aldı. Çantanın şifreli kilidi kurcalanmamıştı. Buna memnun oldu. Şifresini çevirip çantayı açtı. Çantanın içi binbir çeşit araç gereçle doluydu. Onların arasından parmak izi bulmakta kullanılan toz püskürtme cihazıyla kocaman bir büyüteç aldı. Bütün haritanın üzerine o ince ve grimtrak tozdan dikkatle püskürttü. Birkaç saniye sonra haritada yüzlerce parmak izi meydana çıkmıştı.

Parmak izleri iki ayrı insana aitti. Deri çantanın

içinden flaşlı Leica fotoğraf makinesini aldı, parmak izlerinin fotoğraflarını çekti. Sonra parmak izi tozunun harita üzerinde meydana çıkarttığı çok ince bir çarpı işaretini büyüteçle inceledi.

Çarpı işareti sahilden denize doğru çizilen iki çizginin denizde kesiştikleri noktaya konulmuştu. Bu iki çizgi birbirine çok yakındı. Bond biraz daha dikkatli bakınca çizgilerin şu anda bulunduğu evden deniz yönüne doğru yer tesbiti amacıyla çekildiklerini anladı. Bunların denizde bulunan bir şeyin yerini saptamak için çekilmiş olabileceğini düşündü. Çizgiler, kâğıt üzerinde iz bırakmayan ince fakat küt uçlu bir cisimle çizilmişti. Çizen kişi, bu çizgilerin ilk bakışta görünmesini istememişti. Çizgilerin kesiştikleri noktaya bir soru işareti konulmuştu. Soru işareti konulan nokta, ev ile Güney Goodwin Feneri arasındaki bir çizgi üzerinde, yarlardan elli metre kadar açıktaydı.

Haritadan öğrenilecek başka bir şey yoktu. Bond saatine bir göz attı. Bire yirmi vardı. Koridorun sonunda bir yerden ayak sesleri geldi. Sonra kapatılan bir elektrik düğmesinin çıtırtısı duyuldu. Etrafa bir sessizlik çöktü. Bond dosya dolabına gitti, ses çıkarmadan diğer çekmecelere bakmaya başladı. İkinci ve üçüncü çekmeceler boştu. En alttaki çekmece dosyalarla doluydu. Bunlar, tesiste çalışanların özel dosyalarıydı. Bond dosyaları topluca çekti ve yatağına girip birer birer okumaya başladı.

İki saat sonra bütün dosyaları gözden geçirmiş ve dikkatini çeken iki nokta saptamıştı. Birincisi elli adamın ellisi de en küçük bir siyasi hata yapmadan ve en ufak bir suç işlemeden temiz bir hayat yaşamışlardı. Bu, çok olağandışı bir şeydi. Bond dosyaların hepsini ilk fırsatta yeniden soruşturma yapılmak üzere Gizli Servis'in D şubesine göndermeye karar verdi.

İkinci noktaysa, dosyalardaki fotoğrafların hepsinin bıyıksız olmasıydı. Drax'in yaptığı açıklamaya rağmen, bu nokta Bond'un kafasında küçük bir soru işareti uyandırmıştı.

Bond yataktan çıktı, dosyalarla haritaları yerine yerleştirdi, dolabı kilitledi. Amirallik haritasıyla dosyalardan birini kendi deri çantasına koydu. Şifreli kilidin numaralarını çevirdi, sonra çantayı yatağın altına itti. Banyoya geçti, ellerini ve yüzünü sessizce yıkadı, dişlerini fırçaladı, odaya dönüp pencereyi gürültüsüzce açıp,dışarısını seyretmeye başladı.

Mehtaplı bir geceydi. Tallon iki gece önce geç saatte garip bir ses duyarak uyanmış ve ay ışığında denizde dikkatini çeken bir şey görmüş olmalıydı. Bond dürbünün hâlâ tuvalet masası üzerinde durduğunu hatırlayarak odaya döndü ve dürbünü eline aldı. Bu gayet kuvvetli bir Alman dürbünüydü. Demek ki Tallon son gecesinde dürbününü kullanmıştı. Dürbünü gözlerine dayamış, önce yarın kenarıyla denizde dikkatini çeken cismin arasındaki uzaklığı, sonra da o cisimle Güney Goodwin Feneri arasındaki uzaklığı tahmine çalıştı. Ondan sonra da haritayı çıkarmış ve söz konusu işaretleri yapmış olmalıydı.

Peki ama, Tallon'un denizde gördüğü esrarengiz şey neydi? Gemi mi, sandal mı? Işık mı? Ses mi? İşte bunu tahmin etmek imkansızdı. Ama bunu bir rastlantı sonucu gördüğü belliydi. Ve biri, onun denizdeki o şeyi gördüğünü duymuş, ya da gördüğünü tahmin etmişti. Ertesi sabah Tallon odasından çıktıktan sonra, odaya girip etrafı araştırmıştı. Adam büyük ihtimalle dolabın gözlerini açmış, haritayı çıkarmış, ama bir şey anlamamıştı. Fakat pencerenin dibinde duran gece dürbününü görünce çok şeyler tahmin etmiş olacağı açıktı. Ertesi gün de Tallon ölmüştü.

Bond kendini topladı. Akıl yürütmede çok ileri gitmişti. Sudan birtakım kanıtlarla yola çıkıp olmadık sonuçlara varmıştı. Tallon'u Bartsch öldürmüştü. Bond'un tahminine göre haritayı inceleyen kişi Bartsch olamazdı. Meçhul kişi, Bond'un dosyasını çantasına sakladığı adam, Drax'in o kaypak yardımcısı Krebs idi. Şu, boynu beyaz bir salyangoza benzeyen Krebs. Haritanın üzerinde parmak izleri Krebs'e aitti. Bond

haritadaki yabancı parmak izleriyle Krebs'in dosyasındaki parmak izlerini tam 15 dakika büyüteçle karşılaştırmıştı. Krebs çok meraklı bir adama benziyordu. Bakışlarından ufak tefek hırsızlıkları yapabilecek tipte bir insan olduğu anlaşılıyordu. Daha da önemlisi, haritanın üzerindeki parmak izleri, Tallon'un haritaya o çarpı işaretini koymasından sonraya aitti. Çünkü Krebs'in parmak izleri birçok noktada Tallon'unkilerin üzerine binmişti.

Peki ama, sürekli olarak Drax'in gözetimi altında bulunan Krebs bu işe nasıl kalkışmış olabilirdi? Krebs Drax'in sırdaşı, sağ koluydu. Savaş yıllarında Ankara' daki İngiliz Büyükelçisi'nin sırdaşı olan casus Çiçero'yu hatırladı. O da büyükelçinin sırdaşıydı, ama en önemli sırlarını çalmıştı.

Bond ürperdi. Uzun süredir açık pencerenin önünde durduğunu ve saatin epey ilerlediğini ancak o zaman farketti. Yatağına girmeden önce silahını kılıfıyla birlikte iskemlenin arkalığına astı. Kime karşı önlem alıyordu? Bu sorunun cevabını bilmiyordu, ama altıncı hissi etrafında tehlikenin kol gezdiğini söylüyordu ona. Kuşkularının kaynağı, son yirmi dört saattir kafasında çözemediği minicik sorulardan kaynaklanıyordu: Drax' in anlaşılmaz hilesi, Bartsch'ın intihar etmeden önce "HAYL HİTLER" diye bağırması, üste çalışan o elli adamın biçimsiz bıyıkları, elli kusursuz Alman, deniz haritası, gece dürbünü, Krebs...

Kuşkularını önce Vallance'a bildirmeli, sonra da Krebs hakkında soruşturmaya girişmeliydi. Ardından da Ay Harekâtı'nın savunmasıyla ilgili önlemleri çok dikkatle yeniden gözden geçirmesi gerekiyordu. Özellikle deniz tarafından alınan savunma önlemleri bir parça daha güçlendirilmeliydi. Ve nihayet, Gala Brand'la bir an önce kollektif bir çalışmaya girmeleri gerekiyordu. Önlerinde iki gün gibi kısa bir süre vardı.

Bond, durmadan çalışan beynini rahatlatmaya zorlarken, kolundaki fosforlu saatin yedi rakamına dikkatle baktı. Böylece saat tam 7'de uyanmayı

bilinçaltına not etmiş oluyordu. Mümkün olduğu kadar erken saatte evden çıkıp Vallance'a telefon etmek istiyordu. Hareketlerinin çevrede kuşku yaratmasına aldırmıyordu. Tersine işine bile geliyordu. Böylece, Tallon'la yakından ilgilenmiş olan esrarengiz kişiler kendisiyle de ilgilenecekler, bu da Bond'un işini kolaylaştıracaktı. Bütün bu bilinmeyenler içinde Bond'un kesin olarak bildiği bir tek şey varsa, o da Binbaşı Tallon'un Gala Brand yüzünden ölmediğiydi.

Son derece hassas olan beyni onu vaktinde uyandırmakta kusur etmedi. Bond saat tam 7'de, ağzı sigaradan zehir gibi bir halde zorla yataktan kalktı. Soğuk bir duş yaptı, acele tıraş oldu. Sonra da ütüsü hayli bozulmuş bir elbise giydi. Deri çantası sol elinde, koridordan merdiven başına bir kedi sessizliğiyle yürüdü.

Garaj evin arka tarafındaydı. Bond arabayı çalıştırdı ve ağır ağır beton pistten ileri sürdü. Ağaçların kenarına gelince arabayı durdurdu. Motorü rölantide bıraktı. Geriye baktı. Kubbeli binasının etrafında en küçük bir canlılık belirtisi yoktu. Güney Goodwin Feneri, sıcak bir günün habercisi olan sabah sisinde hayal meyal görünüyordu. Fener görevi gören o kırmızı gemi, şamandıralarla bulunduğu yere sonsuza kadar bağlanmış, dalgaların ve bulutların geçip gidişini seyre mahkûm bırakılmıştı. Fener, her otuz saniyede bir siren çalıyordu. Bond, fenerde çalışan yedi adamın sabah kahvaltısında, her otuz saniyede bir çalan o düdüğe nasıl dayanabildiklerini merak etti.

Acaba Tallon'un haritaya işaretlediği o şeyi, fenerde çalışan bu yedi adam da görmüş ya da duymuş muydu? Bond bu soruyu da beynine yerleştirdi ve arabayı hızla sürerek kontrol noktalarını geçti.

Dover'e varınca arabayı Cafe Royal'in önüne çekip durdurdu. Burası iddiasız küçük bir restorandı. Fakat yemekleri iyiydi. Bond balıkları ve yumurtalı yemekleri ile ünlü olan bu lokantayı çok eskiden beri bilirdi. Lokantayı yöneten İtalyan ana oğul,Bond'u eski bir dost

gibi karşıladılar. Bond, yarım saat içinde bir tabak salamlı yumurta ve bol kahve hazırlamalarını söyleyip lokantadan çıktı, arabasıyla Dover Polis Müdüriyeti'ne gitti. Binaya girince Scotland Yard'a telefon edip Vallance'a bağlamalarını istedi. Vallance evinde kahvaltı ediyordu. Bond'un üstü kapalı olarak anlattıklarını hiç fikir yürütmeden dinledi. Fakat Bond'un henüz Gala Brand ile konuşma fırsatı bulamadığını öğrendiği zaman şaşkınlığını gizleyemedi:

— Gala cin gibi kızdır, dedi. Kuşkulandığın Bay Krebs gerçekten bir numara çevirmeye hazırlanıyorsa, Gala'nın da mutlaka haberi olması gerekir. Ve eğer Tallon pazar gecesi bir şey işittiyse mutlaka Gala da aynı şeyi işitmiştir. Ama bana şimdiye kadar böyle bir şey rapor etmedi.

Bond Gala'nın kendisini bir gece önce gayet soğuk karşıladığından bahsetmedi.

— Onunla bu sabah konuşacağım, dedi. Leica filmiyle haritayı da incelemen için sana yolluyorum. Onları burada müfettişe bırakacağım. Herhalde Londra'ya giden kuryelerden biriyle sana yollarlar. Sırası gelmişken sorayım, Binbaşı Tallon pazartesi sabahı şefine nereden telefon etmiş, biliniyor mu?

Vallance:

— Araştırıp sana bildiririm, dedi. Ayrıca Deniz Bakanlığı ile Güney Goodwin Feneri personeline ve sahil korumaya da soracağım, belki bize yardımcı olurlar. Başka bir isteğin var mı?

— Hayır.

Hat, birçok santraldan geçiyordu. Öbür uçta kendisiyle konuşan M. olsaydı, çok daha fazla şeyler ima edebilirdi. Bir gece önce içine düşen ve sabahın ilk ışıklarıyla birlikte dağılan korkudan Vallance'a söz etmek gülünç kaçacaktı. Bu polisler, elle tutulur, gözle görülür somut kanıtlar isterlerdi. Vallance'ın bürosu cinayet hayal etmekten çok, cinayetleri halletmekte ustaydı. Daha fazla bir şey söylemeden telefonu kapadı.

Mükemmel bir kahvaltıdan sonra kendini çok daha

neşeli hissetti. Daily Express ve The Times gazetelerini okudu. Her iki gazetede de Tallon için yapılan soruşturma konusu bir, iki satırla geçiyordu. Daily Express kızın fotoğrafını yayınlamıştı. Bond, Gala Brand'ın fotoğrafının rötuşla ne hale getirildiğini görünce kendi kendine gülümsedi. Kızla bir an önce konuşsa, çok iyi olacaktı. Gala soğuk davransa da, ortak bir çalışmaya girmeleri şarttı. Belki kızın da kendine göre birtakım şüpheleri ve sezgileri vardı. Bunları çok belirsiz bulup kimseye açmamış olması pekâlâ mümkündü.

Bond, süratle üsse döndü. Saat dokuza gelirken üsse girmişti. Tam ağaçların arasından beton piste çıktığı sırada bir alarm düdüğü duyuldu, sonra evin arkasındaki ağaçların içinden sıraya dizilmiş on iki adam koşarak çıktı. Adamlar gayet düzgün bir sıra halinde Ay Harekâtı'nın bulunduğu kubbeye doğru koşuyorlardı. İçlerinden biri kubbenin zilini çalarken, diğerleri yerlerinde saydılar. Sonra kapı açıldı, adamlar yine sıra halinde kapıdan girip gözden kayboldular.

"Şu Alman milleti de makine gibi" diye düşündü Bond.

XI. BÖLÜM

TETİKTEKİ PARMAKLAR

Gala Brand, tam sekiz buçukta bürosuna girmişti. Masasının üzerinde Havacılık Bakanlığı'ndan gönderilmiş bir deste teleks vardı. İlk işi, hava şartlarına ait bu teleks haberlerinin bir özetini yapmak ve haritaya geçirmek, sonra ara kapıdan Drax'in odasına geçerek haritayı oradaki kara tahtanın köşesine iğnelemek oldu. Sonra duvara gömülü haritayı aydınlatan düğmeye bastı, beliren rakam sütunlarına bakarak bazı tahminler yaptı, sonra vardığı sonuçları haritanın yanındaki grafiğe işledi.

Gala Brand bu işi roketin inşasına geçildiği günden beri her gün düzenli bir şekilde yapmış ve bu işte öylesine uzmanlaşmıştı ki, hava durumunda ortaya çıkan her türlü değişikliğin yol açtığı cayro sapmalarını ezbere hesaplayabilir olmuştu.

Ancak, yaptığı hesapların sonuçlarına Drax'in güvenmemesi genç kızı sinirlendiriyordu. Her gün tam dakikası dakikasına dokuzda, Hugo Drax bürosuna girdiği zaman yaptığı ilk iş, o suratsız Dr. Walter'i çağırmak oluyordu. İki adam kafa kafaya vererek son hava raporlarına göre bütün cayro sapmalarını yeni baştan hesap ediyorlar, sonra da Drax sonuçları pantolonunun arka cebinde taşıdığı siyah not defterine işliyordu. Gala Brand, bu işlemi her sabah duvardaki minicik bir delikten seyretmekten bıkıp usanmıştı. İki büro arasındaki incecik duvarda bulunan o minicik deliği, Drax'e kimlerin gelip gittiğini görmek ve Vallence'a bildirmek için açmıştı. Bu amatörce bir yöntemdi, ama gayet etkiliydi.

Gala Brand masasının üzerindeki mektupları kâğıt bıçağıyla açmaya başladı. Hazırlanması gereken sadece iki uçuş planı daha kalmıştı. Perşembe ve cuma günkü

planlar... Ondan sonra da roketin başlığındaki jiroskoplar ya kendi bulduğu rakamlara, ya da Drax'in küçük siyah not defterindeki hesaplara göre son defa olarak ayarlanacak, sapmalar verilecek ve şalter çekilecekti.

Dokuza birkaç dakika kala alarm zilleri çaldı, arkasından da Gala, Drax'in bürosuna geldiğini duydu. Bir saniye sonra Drax çifte kanatlı kapıları bir kere daha açıp Walter'i çağırdı. İki adam kafa kafaya verdiler ve mırıltıları vantilatörün tatlı uğultusuna gömüldü.

Gala günlük postayı üç grup halinde ayırdı, sonra dirseklerini masaya dayayıp çenesi avucunda düşünmeye başladı.

Binbaşı Bond ha? James Bond? Yeni gelenin de Gizli Servis'te çalışanların çoğu gibi kibirli biri olduğu belliydi. Ne diye daha rahatça birlikte çalışabileceği Özel Büro'daki arkadaşlarından biri değil de o adamı göndermişlerdi sanki!

Cumaya kadar iki günde ne gibi yararı olabilirdi ki onun? Tabancasını çektiği gibi düşmanın iki kaşının ortasından vurabilirdi, kabul. Yurtdışında faydalı olabilecek yabancı diller ve daha başka bir sürü numaralar da biliyor olabilirdi. Fakat aşk yapacağı cinsten güzel kadın casusların bulunmadığı bu tesiste ne işe yarardı? Kendisi temeli atıldığı günden beri bu üsteyd: ve şimdiye kadar dikkati çekecek bir şey bulamamıştı. O Bond denen kendini beğenmiş iki günde ne bulup çıkaracaktı? Hem sonra, aranıp bulunacak ne vardı ki ortalıkta?

Zil çalıp da Drax mektupları dikte ettirmek için onu çağırdığında, ara kapıyı açtı ve Drax'in odasına girdi.

Yarım saat sonra bürosuna döndüğünde, Bond'u kendi koltuğuna oturmuş buldu. Bond ayağa kalktı ve:

— İnsan böyle bürolarda konuklar için yedek bir sandalye ve okumak için de daha ilginç bir şeyler bulundurmalı, dedi.

Genç kız bu sözleri duymazlıktan geldi:

— Bay Hugo sizi istiyor, ben de kalkıp kalkmadığınızı öğrenmek için telefon etmeye hazırlanıyordum.

— Yalan söylüyorsunuz, dedi Bond. Saat yedi buçukta odanızın önünden geçerken beni gördünüz. Perdelerin arasından bakıyordunuz, gördüm.

Genç kız sinirlenmişti:

— Öyle bir şey yapmadım. Ne diye sizi gözetleyeyim?

— Ben size arabamın sesini duydunuz, dedim. Hem laf aramızda, not alırken ikide bir kaleminizin ucuyla başınızı kaşımak huyundan da vazgeçin. Birinci sınıf sekreterler kesinlikle böyle şey yapmazlar.

Anlamlı bir bakışla bitişik odaya açılan pervazın kenarındaki ufak deliğe baktı, sonra da omuzlarını silkti.

Gala'nın bütün savunma sistemi yıkılmıştı. Silahların teslime hazırdı. "Tanrı kahretsin bu adamı" diye geçirdi içinden. Sonra isteksiz isteksiz gülümsedi ona.

— Peki, peki, dedi. Haydi gelin. Drax ikimizle de görüşmek istiyor. Bekletilmekten de hiç hoşlanmaz.

Ayağa kalkıp iki odanın arasındaki kapıyı açtı. Bond da onun peşinden içeri girdi, arkasındaki kapıyı kapadı.

Drax ayakta durmuş, duvardaki ışıklı haritaya bakıyordu. İçeriye girdikleri sırada arkasına döndü.

— Ah, geldiniz demek, dedi. Belki gitmişsinizdir diye düşündüm. Nöbetçiler saat yedi buçukta tesisten çıktığınızı bildirdiler de.

Bond:

— Telefon etmem gerekti, dedi. Umarım, kimseyi rahatsız etmedim?

— Çalışma odamda telefon vardı, Tallon onu kullanmakta bir sakınca görmezdi, dedi.

Bond yalnızca "Zavallı Tallon" demekle yetindi.

Drax kesik, havlar gibi bir kahkaha atarak:

— Nasıl isterseniz öyle yapın, dedi. Size kalmış bir şey. Kendi işinizi bizden iyi bilirsiniz. Buradaki hayatın normal akışını bozmayın da... Adamlarım şu günlerde son derece sinirliler. Esrarengiz birtakım gidiş gelişlerle sinirlerinin daha fazla bozulmasına izin veremem, bunu

unutmayın. Onları bir sürü soruyla rahatsız etmeyeceğinizi umarım. Bayan Brand size gerekli her türlü bilgiyi verebilir. Tallon'un odasında da hepsinin dosyaları var sanıyorum. Onlara bakmak fırsatı bulabildiniz mi bari?

— Dosya dolabının anahtarını bulamadım, dedi Bond.

— Affedersiniz, o benim hatam, dedi. (Masasından küçük bir anahtar alıp Bond'a uzattı.) Bunları size dün gece vermem gerekirdi. Soruşturmayı yöneten müfettiş anahtarı size devretmemi söylemişti. Çok affedersiniz.

— Teşekkür ederim, dedi. Sırası gelmişken sorayım, Krebs ne zamandır yanınızda?

Drax düşünceli bir şekilde:

— Krebs ha? dedi. Aramızda kalsın, ama ona ben de tam anlamıyla güvenmiyorum. Tabii neden güvenmediğimi söyleyemem, söyleyebilseydim çoktan kendisini buradan uzaklaştırmış olurdum; fakat bir defasında kendisini evde gizlenirken ve etrafı karıştırırken yakaladım. Bir seferinde de yazıhanemde özel evraklarımı karıştırırken. Fakat orada bulunuşunu gayet mantıklı bir şekilde açıklayınca onu bir ihtarla serbest bırakmak zorunda kaldım. Fakat açık söylemek gerekirse, kendisinden kuşku duyuyorum. Tabii burada hiç kimseye ve hiçbir şeye zararı dokunmaz. Fakat bu kadar kısa zamanda gözünüze çarpmış olması, çok zeki bir insan olduğunuzu gösteriyor. Nasıl şüphelendiniz ondan?

— Çok önemli değil, dedi Bond. Garip bir hali var. Hiç insanın gözünün içine bakmıyor. Fakat sizin söyledikleriniz de hayli ilginç. Gözümü ondan ayırmayacağım.

Odaya girdikleri andan beri sessiz duran Gala Brand'a dönen Bond:

— Siz Krebs hakkında ne düşünüyorsunuz Bayan Brand? diye sordu.

Kız cevabını Drax'e verdi:

— Bu işler hakkında fazla bir bilgim yok, Bay Drax.

Ama benim de kendisine hiç güvenim yok. Size söylemek istemezdim, ama fırsat buldukça odama girip etrafı karıştırıyor, mektupları açıyor, falan... Çok iyi biliyorum.

Drax şaşırmıştı.

— Sahi mi söylüyorsunuz, dedi. (Sigarasını hırsla kül tablasına bastırdı.) Krebs hikâyesi burada biter.

XII. BÖLÜM

ALTIN SARISI BİR GÜN

Odaya bir saniye sessizlik çöktü. Bond düşünüyordu: Kuşkuların bu kadar ani bir şekilde bir insan üzerinde toplanması ne garipti... Peki bu durum, bütün diğer adamları temize mi çıkaracaktı? Krebs bir çete hesabına roket tesisine sokulmuş bir ajan olamaz mıydı? Yoksa yalnız başına mı çalışıyordu? Öyleyse amacı neydi? Ve orayı burayı karıştırmasının, kuşkulu hareketlerinin Tallon'un ölümüyle ilgisi neydi?

Bond:

— Gerekli bütün önlemler alınmış görünüyor. Cumaya kadar benim için yapılacak fazla bir iş yok gibi, dedi.

Drax ,Bond'u onayladı:

— Benim de aklıma yapabileceğiniz bir iş gelmiyor doğrusu. Yalnız dostumuz Krebs hariç. Krebs öğleden sonra televizyon yayını yapacak olan ekibin kamyonetinde bulunup not tutacak. Bu nedenle roketten uzakta olacak. Hazır o roketten uzakta iken neden gidip egzoz tünelinin ağız tarafını görmüyorsunuz? Hem plajları da dolaşırsınız. Benim aklıma oradan başka zayıf nokta gelmiyor. Bunun üzerinde çok düşündüm. Üsse gizlice girmeye kalkışacak biri için en uygun yer egzoz tünelinin ağzıdır. Giderken Bayan Brand'ı da götürün. İki çift göz, bir çift gözden daha çok şey görür. Hem roketin etrafı boşaltılacağı için Bayan Brand bürosunu yarın sabaha kadar nasılsa kullanamayacak.

Bond:

— Güzel, dedi. Öğle yemeğinden sonra üssün denize bakan yarlarını gezip görsem iyi olacak gerçekten. Bayan Brand'ın da vakti uygunsa...

Drax Bond'a, konuşmanın sona erdiğini ifade eden bir tavırla:

— Öğle yemeğinde görüşürüz, dedi.

Bond başıyla olumlu bir işaret yaptı ve:

— Ben de gidip ateşleme yerine bir bakayım, dedi.

Bunu söylerken niye yalan söylediğini kendi de bilmiyordu. Döndü, Gala Brand'ın ardından çift kanatlı kapıdan geçti ve atış rampasının zemin kısmına çıktı. Oradan da dışarı.

Rampanın içindeki mavi beyaz neon ışıklarından sonra, dışardaki parlak mayıs güneşi altın rengindeydi. Bond beton pistten kararlı adımlarla eve doğru yürüdü. Holü dikkatle geçti, merdiveni yine sessizce tırmandı. Ayaklarının ucuyla basamakların en az gıcırdama ihtimali olan dış kenarlarına basıyordu. Merdivenin üst başındaki koridorda da en küçük bir gürültü yoktu, Ama... Evet, önsezileri onu yanıltmamıştı: Odasının kapısı açıktı. Koltuk altından tabancısını sıyırdı, halı döşeli koridordan sessizce yürüdü.

Krebs'in sırtı dönüktü kapıya. Odanın tam ortasında yere diz çökmüş, dirseklerini de yere dayamıştı. Parmakları Bond'un deri çantasının şifreli kilidini açmaya çalışıyordu.

Krebs'in kapıya dönük olan kıçı müthiş tahrik ediciydi. Bond, bu hedef karşısında hiç tereddüt etmedi. Bütün dişlerini açıkta bırakan bir sırıtışla Krebs'e doğru hızlı iki adım attı ve tekmeyi tam hedefe savurdu.

Krebs, kurbağa gibi bir sıçrayışla Bond'un çantasının üzerinden ileri doğru fırlarken cılız bir çığlık attı. Sonra bir metre öteye, halının üzerine, maun tuvalet masasının önüne düştü.

Bond sorguya başladığında Krebs:

— Ben Hugo'dan başkasının sorularına cevap vermem, dedi. Beni sorguya çekmeye hakkınız yok, sadece görevimi yapıyorum.

Bond boş bir su şişesini kavrayarak kaldırdı:

— Bir kere daha düşün, dedi. Yoksa şu elimdeki şişe kafanda parçalananana kadar dayak yiyeceksin. Ondan sonra da boynunu buruvereceğim. Kimden aldın odamı arama emrini?

— Ananın a... dan!

Krebs bu iğrenç küfürü suratına tükürür gibi savurmuştu.

Bond eğilip şişeyi hızla Krebs'in dizkapağına indirdi.

Krebs'in vücudu aniden kasıldı, fakat Bond kolunu tekrar havaya kaldırdığı anda Krebs bir zemberek gibi boşandı, inen şişenin altına daldı ve Bond toparlanıp yerinden fırlayıncaya kadar kapıdan dışarı fırladı.

Bond kapının önünde durup deli gibi kaçan adamı gözleriyle izledi. Sonra kendi kendine bir kahkaha atıp, odasına döndü ve kapısını içerden kitledi. Adamın ağzından tek kelime alamayacağını daha ilk anda anlamıştı. Neyse, bundan sonra onu cezalandırmak Drax'e kalıyordu. Tabii, odasını araştırma talimatını Drax'ten almadıysa...

O anda odanın kapısı vuruldu, uşak içeri girdi. Onun ardında da, bir polis vardı. Polis Bond'a bir selam çaktı, sonra bir telgraf uzattı. Bond telgrafı alıp pencerenin önüne gitti ve okudu. Telin altında Baxter imzası vardı: Vallance'in takma adıydı bu. Telgraf şöyleydi:

BİRİNCİSİ İLK TELEFON DRAX'İN EVİNDEN EDİLMİŞ... İKİNCİSİ SİS YÜZÜNDEN GOODWİN FENER GEMİSİ FAALİYETTEYMİŞ, YANİ HİÇBİR ŞEY DUYMAMIŞLAR VE DİKKATLERİNİ ÇEKECEK HİÇBİR ŞEY GÖRMEMİŞLER... ÜÇÜNCÜSÜ PERGELLE BULDUĞU NOKTA KIYIYA ÇOK YAKIN, O NOKTANIN SAİNT MARGARET YA DA DEAL SAHİL MUHAFAZA TEŞKİLATLARI TARAFINDAN GÖRÜLMESİ MÜMKÜN DEĞİL... STOP.

Bond polise,

— Teşekkür ederim, dedi. Cevap vermeyeceğim.

Telgrafta önemli bir haber yoktu.

Öğle yemeği saatini bildiren gong çaldığında Bond hâlâ neyin niçin olduğuna karar verememişti. Bir an için kafasındaki bütün düşünceleri bir kenara bıraktı ve Gala Brand ile birlikte geçireceği öğleden sonrayı düşünmeye başladı.

Mavi, yeşil ve altın renkleriyle bezenmiş harika bir öğleden sonrasıydı. Ateşleme yerinin yakınındaki kontrol kapısından geçerek beton pisti geride bıraktıkları zaman Gala ve Bond, tebeşir kayalarından oluşma yarın üzerinde bir an durdular. İki bin yıl önce Sezar'ın karaya çıktığı bu kıyıya, İngiltere'nin bu en ileri köşesine baktılar.

Deniz cezir halindeydi: Karşıda, Goodwin fener gemisinin bordasında boylu boyunca beyaz harflerle yazılmış olan "Güney Goodwin Fener Gemisi" yazısı rahatlıkla okunabiliyordu, hatta daha kuzeydeki fener gemisinin kırmızı bordası üzerindeki beyaz yazılar bile görünüyordu.

Derin sessizliği evden yükselen keskin bir alarm düdüğü darmadağın etti. Başlarını çevirip birkaç dakikadır tamamen unuttukları o çirkin beton dünyaya baktılar.

Bond:

— Füzeye yakıt doldurma işlemi başlıyor, dedi. Haydi yolumuza devam edelim. Arkada görülecek bir şey yok. Hem zaten patlama falan olursa, bu uzaklıktan tozumuz bile kalmaz.

— Evet, dedi Gala Brand gülümseyerek. Ve ben de bütün bu beton yapıları görmekten bıktım, usandım artık.

Tatlı meyilden aşağı doğru yürüdüler. Çok geçmeden ateşleme noktası ve yüksek tel çit görünmez olmuştu.

Beton yığınından uzaklaşır uzaklaşmaz, Gala'nın o buz gibi çekingen hali de ışıl ışıl güneşin altında eriyip gitmişti.

Tökezlenerek zar zor dik patikadan sahile indiler. Sonra hiç konuşmadan sahilden yürüdüler. Nihayet, St. Margaret Koyu'ndaki yüksek, dimdik beyaz yarların altında uzanan üç kilometrelik çakıllı plaja geldiler. Plaj, sadece deniz cezir halindeyken ortaya çıkıyordu.

Ayak bileklerine kadar çakıllara gömülmüş bir halde ağır ağır ilerlerken, Bond, genç kıza üsse geldiği andan itibaren kafasından geçen bütün düşünceleri anlattı. Hiç-

bir şey gizlemedi. Ortada açıklanamayan birçok şey vardı. Fakat açıklanamayan bu olayların neyin sonucu olduğu anlaşılamıyordu. Bu işin altında ne vardı? Bu ipuçları hangi büyük komplonun unsurlarıydı? Bu sorulara aldığı cevap hep aynı oluyordu. Bond'un bildiği ya da kuşkulandığı hiçbir konunun Ay Harekâtı'nın sabotaj ihtimaliyle doğrudan bir ilişkisi bulunmuyordu.Oysa Gala'nın ve Bond'un asıl görevleri de buydu. Esrarengiz cinayetlerle ya da şüpheli kişilerle ilgilenmek değil, Ay Harekâtı'nı muhtemel düşmanlarına karşı korumak zorundaydılar.

Bond:

— Öyle değil mi, diye sözlerini bağladı.

— Sanırım haklısınız, dedi Gala. Ben başından beri üsteyim. Zaman zaman dikkati çeken şeyler olmadı değil, arkasından da o cinayetler işlendi. Fakat bunlara rağmen sakat ve kuşkuyu çekecek hiçbir şeye tanık olmadım. Ay Harekâtı'na kötü niyetle yaklaşmaya kalkışanı kalbura çevireceklerinden emin olabilirsiniz. Krebs ile ilgili fikirlerinize katılıyorum. Krebs büyük ihtimalle Drax'ten aldığı emirlere göre hareket ediyor. Zaten ben de bu yüzden eşyalarımı karıştırdığını farkettiğim zaman Drax'e rapor etmedim.

Yarların üst başına malzeme çıkarmak için kullanılan vince geldiler. Vincin kaidesinin üstü deniz yosunları ve midyelerle kaplanmıştı. Elli metre ötede de iskele görünüyordu. İskele sağlam demir borularla yapılmış, üzerine de demir örgülü bir taban döşenmişti. Vinç ile iskele arasındaki bölümde, dimdik yarın cephesinde yerden yedi metre kadar yukarda muazzam bir mağara ağzı görünüyordu. Füzenin ateşlenmesi sırasında tabanından aşağıya doğru fışkıracak olan korkunç alev ve duman için egzoz görevi yapacaktı. Bu tünel, yar içinden yukarıya doğru meyille devam ediyor ve füze rampasının altındaki çelik döşemeye açılıyordu.Mağaranın alt kenarından aşağıya erimiş tebeşir, lav gibi akmıştı; aşağıdaki çakıllarla kayalıkların üzerinde de her yere sıçramış tebeşir lavları görülüyordu. Bond,

füzenin ateşlendiği anda egzozun halini düşündü. İlk statik denemenin yapıldığı gün alev tünelden uğuldayarak fışkıran sıvı tebeşir denize akarken sular kimbilir nasıl kaynamıştı?

Bond başını kaldırıp yetmiş metre yukarıda, yarın hemen üst başında görülen rampa kubbesinin üst kenarına baktı. Birdenbire kendilerinin de tehlikeli alan içinde bulunduklarını farketti. Yukarıda bir patlama olsa, patlama alanı içinde bulunacaklardı.

Genç kıza:

— Buradan uzaklaşalım, dedi.

Mağaranın ağzından yüz metre kadar uzaklaştıkları zaman Bond durup geriye baktı. Kendini güçlü kuvveli 6 kişi ile birlikte üsse gizlice girmeye çalışan bir sabotajcı yerine koydu. Öyle olsaydı, denizden üsse karşı nasıl hücuma geçerlerdi? Denizin cezir zamanında ufak kanolarla iskeleye çıkarak... Mağaranın ağzına çıktıktan sonra ne yapacaktı? Egzoz tünelinin duvarları cilalı çeliktendi. Bu nedenle tünelden yukarı tırmanmak imkansızdı. Füzeye tünelden sabotaj yapmak için tek yol, mağara ağzından roketin altındaki çelik mazgala bir tanksavar silahıyla ateş etmek sonra o atışı fosforlu mermilerle sürdürmekti. Başka yol yoktu. Belki çok karışık bir plandı, ama ancak böyle bir komando akını etkili olabilirdi. Ondan sonra ise kaçmaları çok güç olacaktı. Denizden uzaklaşmaya kalkışanlar, yarların tepesinden ateş açacak devriyeler için canlı birer hedef olacaklardı. Ama bu işi bir Rus intihar magası yapmaya kalkışırsa, kaçmayı hesaplamazlardı tabii. Evet, tamamen mümkündü böyle bir komando akını...

Gala, yanıbaşında durmuş, onun aklından geçenleri okumaya çalışıyordu. Bond'un kaşlarının çatıldığını görünce:

— O iş zannettiğin kadar kolay değil, dedi. Deniz yükselirken ve delicesine fırtına varken bile geceleri sabahlara kadar yarların üstünde devriyeler geziyor. Yarların tepelerinde projektörler de var. Nöbetçiler hafif makineli ve el bombalarıyla tepeden tırnağa

silahlı. Hepsi de en küçük bir şüphede ateş açmak için emir almış durumda.

Geceleri yarların tepeleri de kuvvetli ışıkla aydınlatılsa daha iyi olurdu. Ama o zaman da düşman füzenin yerini çok daha kolay bulurdu. Üssün güvenliğiyle sorumlu olanlar bütün önlemleri almışlar kısacası.

Bond'un kaşları hâlâ çatıktı.

— Buraya denizden baskın tertipleyecek bir komando grubunu bir denizaltı denizden ya da bir uçak havadan korursa, usta bir komando grubu bu işi başarabilir, dedi. Deniz buz gibi ama ben yüzeceğim. Amirallik haritasını incelerken açıkta, on iki kulaç derinlikte bir kanal dikkatimi çekmişti. Bir kere de yerinde görmek istiyorum.

Genç kıza bakarak gülümsedi:

— Neden sen de girip biraz yüzmüyorsun? Su epey soğuk, fakat o kubbeli rampanın bunaltıcı havasından sonra çok iyi gelir insana.

Sonra genç kızın cevap vermesini bile beklemeden gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Gala bir yandan soyunurken bir yandan da göz ucuyla ileriye baktı. Bond, yavaş yavaş yükselmeye başlayan suların içinden denize yürümeye başlamıştı bile.

Yarım saat sonra yarların dibine yanyana uzanmış, güneşin vücutlarını kurutmasını bekliyorlardı. Aralarında sadece bir metrelik bir kumluk vardı.

Bond'un bakışları birbiriyle oynaşan bir çift martıya takılmıştı. Martılar tam yarın üst başından üç metre aşağıdaki ufak bir çıkıntının üzerine üç beş çalı parçasıyla kurdukları yuvada oynaşıyorlardı. Sevişirken zaman zaman boyunlarını uzatarak birbirlerine doluyorlardı. Yarların bembeyaz tebeşir fonu önünde Bond arada bir onların yalnızca başlarını görebiliyordu. Erkek yuvadan fırlayıp göğe yükseliyor, sonra tekrar o ufacık çıkıntıya dönerek dişisiyle aşk faslına başlıyordu.

Bond bir yandan Gala'yı dinler, bir yandan da sevişen martı çiftini izlerken, kuşlar ansızın tiz çığlıklar atarak yuvalarından fırladılar. Ayni anda yarın üst

başından siyah bir duman sütuncuğu yükseldi, derinlerden boğuk bir patlama sesi geldi. Bond ile Gala'nın başlarının üzerindeki beyaz tebeşir yarda şimşek hızıyla zikzaklı çatlaklar belirdi, yar denize doğru kaymaya başladı.

Bond kendini birden Gala'nın üzerine fırlamış buldu. Yüzünü onun yanağına gömmüş, vücuduyla kızın vücudunu örtmüştü. Havada gök gürültüleri birbirini izliyordu. Bond nefes alamıyordu. Sonra güneş de karardı. Bond'un beyni uyuşmuştu; korkunç bir ağırlığın altında her tarafı acıyordu. Sol kulağının içinde gök gürültüsünün yankıları arasında boğuk bir çığlık duyar gibi oldu, sonra o çığlık da dindi.

Yarı baygın haldeydi. Duygularının yeniden harekete geçmesi için birkaç saniye beklemesi gerekti.

Bond kollarını, bacaklarını kımıldatabilmek için olağanüstü bir çaba harcıyordu. Ancak sağ kolu biraz kıpırdayabiliyordu. Omuzunu oynatıp durduğu için sonunda o kolu biraz daha serbestleşti, sonra geriye doğru bütün vücuduyla bir hamle yapınca biraz aydınlık göründü, hava almayı da başardılar. Bond havayı sis gibi kaplayan tebeşir tozunun içinde aksırıp tıksırarak üzerlerinde açtığı küçük deliği genişletti. Nihayet Gala'nın başını büyük bir ağırlıkla bastıran kendi başını bir, iki parmak kaldırmayı başardı. Genç kız onun altında, başını yan tarafa, ışığa ve havaya doğru çevirirken dudaklarından cılız bir mırıltı yükseldi. Üzerlerinde açtığı deliğe yukarıdan gittikçe daha hızla akan toz ve taşlar görünce Bond deliği büyütmek için çılgınca bir çaba harcamaya başladı. Yavaş yavaş vücutlarının etrafı açıldı, sonunda sağ dirseğine dayanabilecek hale geldi, sonra ciğerleri parçalanırcasına öksürerek sağ omuzunu yukarı doğru kaldırmaya çalıştı. En sonunda da son bir hamleyle başını ve omuzunu üzerlerine yığılan taş ve toprak yığını arasından kurtardı.

İlk anda Ay Harekâtı'nda bir patlama olduğunu sanmıştı. Başını kaldırıp yarın üstüne doğru baktı,

sonra bakışlarını sahilde gezdirdi. Hayır, füze rampasının bulunduğu binadan ve egzoz tünelinin ağzından yüz metre uzaktaydılar. Yarlardaki kayma başlarının üzerindeki kısımda olmuş, koskoca bir toprak parçası blok halinde üzerlerine kaymıştı.

Bond birdenbire yeni kaymaların da olabileceğini hatırladı. Büyük bir tehlike içindeydiler. Gala inliyordu. Bond onun kalbinin tam göğsü hizasında çılgınca çarptığını duyuyordu. Bond genç kızın vücudunun üzerine abanmış olan vücudunu sağa sola oynatarak onun akciğerleriyle midesi üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltmaya çalıştı.

Sonunda göğsünü genç kızın göğsünden ayırmayı başardı. Sonra bir yılan gibi kıvrılarak altında kaldığı toprağın arasında genç kızın yanıbaşında oturdu. Sırtı ve kolları birçok yerinden kesilmiş, yaralanmıştı. Kesiklerden akan kan tebeşir tozuna karışıyordu. Fakat kendini yoklayınca kırık olmadığını anladı. Taş ve toz yığınından kurtulmak için var gücüyle uğraşırken hiçbir acı duymuyordu.

İnleyerek, oflayarak, öksürerek, ama nefes almak için bile ara vermeden çalışarak nihayet altında kaldıkları kayaların arasında bir yer açtı, genç kızı oturur duruma getirdi, sonra kanayan elleriyle onun yüzüne bulaşmış tebeşir tozlarını sildi. Nihayet kendi bacaklarını, üzerine bütün ağırlığıyla çöken tebeşir yığınının altından kurtardı. Doğrulup genç kızı deliğin üstüne çıkardı, sırtını yara vererek oturttu.

Sonra diz çökerek dikkatle Gala'ya baktı. Birkaç dakika önce, hayatında gördüğü kadınların en güzeli olan bu genç kız, şimdi tepeden tırnağa tebeşir tozuna bulanmış haliyle korkunç bir korkuluğa benziyordu. Bond onun yüzünden akan kanlara endişeyle bakarken, içinden gözlerini açsın diye dua ediyordu.

Birkaç saniye sonra Gala gözlerini açtığı anda, Bond ferahladı ve hemen arkasını dönerek kusmaya başladı.

XIII. BÖLÜM

KORKUNÇ İHTİMALLER

Gençadam önce halsiz bir şekilde dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra ayağa kalktı: az önce altında pestil gibi olmalarına ramak kalan tebeşir kayalıkların üzerinden var güçleriyle önce emekleyerek ilerlediler, sonra aşağıya doğru kaydılar.

Tebeşir bloklarıyla parçalarının meydana getirdiği bir çığ, yarın üst başından kopmuş, sahile kadar bütün kumsala dağ gibi yığılmıştı. Yavaş yavaş yükselmeye başlayan denizin dalgaları şimdi beyaz kayaların diplerini yalıyordu. Yar çökerken havalanan bembeyaz toz bulutu on dönüme yakın bir alanı kaplamıştı. Göçüğün olduğu yerde, yarın tepesinde çirkin bir yara belirmişti. Artık yarların üstünde hiçbir martı uçmuyordu. Felaket kokusunu aldıkları için artık günlerce oradan uzak kalırlardı.

Bond ile Gala'yı yarın en dibinde yatmaları kurtarmıştı.Denizin altını oyduğu ufak bir oyuk onları kayaların altında ezilmekten kurtarmıştı. Koca blokların ve kayaların altında değil de, daha ufak tebeşir parçalarının altında kalmışlardı. En küçüğü bile insanı pestile çevirecek kocaman kayalar birkaç karış ötelerinden geçerek daha ilerilere yuvarlanmıştı.

Bond kolunu kızın beline doladı, birlikte denize doğru yürüdüler ve halsiz vücutlarını sığ sulara bıraktılar.

On dakika sonra bir parça insana dönmüş bir halde denizden çıktılar, tebeşir çığının birkaç metre ötesine bıraktıkları elbiselerinin yanına yürüdüler. Çok güçsüzdüler, elleri ayakları kesilmişti. Fakat elbiselerini giyip Gala'nın tarağıyla saçlarını taradıktan sonra görünüslerinde atlattıkları o korkunç felaketten pek az iz kalmıştı.

Sessizliği Bond bozdu:

— Eh, geçmiş olsun, dedi. Büyük varta atlattık.

— Ne olduğunun hâlâ farkında değilim, dedi Gala. Bildiğim tek şey, hayatımı kurtardığın...

— Biri yarı üzerimize yıktı, herhalde farkındasın, dedi.

Genç kızın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bond eliyle tebeşir çığını gösterdi:

— Şu yığının içini araştırabilsek, mutlaka tebeşir kayalıklarında matkapla açılmış iki, üç delik izi ve dinamit patlamasından kalan ipuçları bulurduk. Yar çökmeden bir saniye önce yukarda bir duman sütunu yükseldi. Sonra boğuk bir patlama oldu. Martılar da aynı anda korkuyla havalandılar... Dahası var. Bu, sadece Krebs'in işi olamaz. Çünkü bütün tesisin gözü önünde oldu olay. Bu işin son derece örgütlü birçok kişinin elbirliğiyle yapıldığına kalıbımı basarım. Yardaki patikadan sahile indiğimiz andan itibaren attığımız her adımı gizlice izledikleri yüzde yüz.

Gala'nın gözlerinde bir anlık bir korku pırıltısı yanıp söndü. Endişeyle:

— Şimdi ne yapacağız peki? diye sordu. Neler dönüyor ortada?

Bond sakindi.

— Ölmemizi istiyorlar, dedi. Onun için de ne yapıp edip sağ kalmalıyız. Ortada dönenlere gelince, onu da kafamızı kullanıp bulacağız elbette. Yukarıdakiler tebeşir yığınının altına gömüldüğümüze karar verdikleri anda oradan uzaklaşmışlardır. Yarın çöktüğünü gören veya duyan olsa bile, hiç yadırgamayacaktır. Çünkü bahar mevsiminde bu civarda sık sık çökmeler olur. Bu yüzden, yukarıdaki dostlarımız şimdilik hiçbir endişe belirtisi göstermeden ortalık kararıncaya kadar bekleyeceklerdir. Akşam olup bizi hâlâ ortada görünmeyince de polise ve Sahil Muhafaza'ya başvuracaklardır. Denizin yükselmeye başlayıp sahildeki yığıntıyı tebeşir çamuru haline getirmesini bekleyip ondan sonra yetkililere haber vereceklerdir daha doğrusu. Çok akıllıca bir

komplo değil mi? Bu işi ortaya çıkarmak bize düşüyor Gala. Ne dersin?

— Gülünç olma. O ne biçim soru öyle? Bize bu iş için para veriyorlar. Tabii ki bu işin üstesinden geleceğiz. Londra'daki yetkililere başvurarak bir sonuç alamayacağımızı ben de biliyorum. Kafamızın üstüne yar çöktü diye telefon edersek gülerler bize.

Bond sırtındaki ve bacaklarındaki kesiklerden dolayı duyduğu acıyı belli etmeden kalktı:

— Haydi gidelim, dedi. Saat altıya geliyor. Deniz hızla yükseliyor. Fakat su kıyıyı tamamen kaplamadan önce St. Margaret'e varabiliriz. Orada Granville Oteli'nde üstümüzü başımızı temizler, birer kadeh içer, birkaç lokma atıştırırız. Sonra da akşam yemeğine tesise döneriz. Bizi nasıl karşılayacaklarını görmek çok ilginç olacak. Ondan sonra da bir yandan sağ kalmaya, diğer yandan da olan biteni anlamaya çalışacağız. St. Margaret'e kadar yürüyebilir misin?

Gala:

— Saçlamala, dedi. Kadın polisler hanımevladı değildir.

Bond alaycı bir tavırla hemen atıldı:

— Eh, evet, tabii değildir.

Birlikte çok uzaklardaki Güney Foreland Feneri'nden tarafa döndüler ve küçük çakılların üzerinden yürümeye başladılar.

*
**

Saat sekiz buçukta St. Margaret'ten bindikleri taksi onları ikinci nöbetçinin beklediği kapıda bıraktı, kimliklerini gösterip üsse girdiler, konuşmadan sessizce koruluktan geçerek beton piste çıktılar. Ön kapıdan sessizce girdiler, ışıl ışıl holde bir an durdular. Yemek salonundan neşeli sesler geliyordu. Bir sessizlik oldu, sonra bir kahkaha yükseldi. Kahkaha selinin içinde Drax'in kesik ve havlamayı andırır gülüşü net bir şekilde seçiliyordu.

Bond yemek salonunun kapısına doğru yürürken dudağında çarpık bir gülüş vardı. Sonra kasten yüzüne

gayet neşeli bir ifade verdi, önden girmesi için Gala'ya kapıyı açtı.

Drax, üstünde mor smokin ceketi, masanın başında oturuyordu. Bond ile Gala göründükleri anda Drax'in ağzına götürdüğü çatalı havada kaldı. Sonra farkında olmadan çatalındaki yiyecek kaydı ve masanın kenarına düştü.

Krebs şarap içiyordu. Dudaklarında hareketsiz kalan bardaktan akan şarap çenesine, oradan da saten kravatına ve sarı gömleğine süzüldü.

Dr. Walter'in sırtı kapıya dönüktü, ancak çevresindekilerin garip hallerini faltaşı gibi açılmış gözlerini ve bir karış açılmış ağızlarını görünce başını hızla kapıya çevirdi, hafif bir sesle:

— Vay canına! dedi. İngiliz geldi ha?

Bond onun da hareketlerini kaçırmamıştı. Ya Walter'in tepkileri diğerlerine göre yavaştı, ya da sinirleri daha sağlamdı.

Drax ayağa kalkmıştı. Boğuk bir sesle:

— Aziz dostum, hoş geldiniz, dedi. Sizin için endişelenmeye başlamıştık artık. Aramak için bir ekip çıkarsak mı, diye düşünüyorduk Birkaç dakika önce nöbetçilerden biri geldi ve yarlarda bir çöküntü olduğunu söyledi.

Bond, dünya umurunda değilmiş gibiydi, son derece keyifli bir tonda:

— Şu yarlar çok ilginç şeyler, dedi. İnsan sahilden bakınca içine bir ürküntü çöküyor. Acaba tam ben geçerken üzerime kayıverir mi, diye. O yarları gördükçe hep Rus ruletini hatırlıyorum. İddiaya girer, tabancanın topuna bir mermi sürüp bakmadan çevirir, sonra namluyu şakağınıza dayayıp tetiği çekersiniz. Artık ne çıkarsa bahtınıza. Bu yarların dibinde dolaşmak da öyle bir şey. Oysa şimdiye kadar hiç yarların altında kalmış birini duymadım. Fakat ağır yaralanmak mümkün tabii.

Konuşmasına biraz ara verdi, sonra:

— Biraz önce bir yar çökmesinden söz ediyordunuz

yanılmıyorsam?

Bond'un sağ tarafında hafif bir inilti duyuldu. Hemen arkasından Krebs'in başı masanın üstüne düşerken, bir bardakla bir tabak kırıldı.

Bond sağ tarafındaki adama nazik bir merakla baktı.

Drax sert bir sesle:

— Walter, dedi. Krebs hasta görmüyor musun? Çabuk götür ve yatır onu. Fazla yumuşak da davranma lütfen. Çok içiyor.

Bond Drax'e baktı:

— Herhalde çok yorucu bir gün geçirmiş olmalı, dedi.

Koca suratlı adam müthiş terliyordu. Peçetesiyle yüzünün terini sildi, kısaca:

— Saçma, dedi. Çok içiyor da ondan.

— Yakıt verme işi nasıl gitti? diye sordu Bond.

Drax o sırada purosunu yakmakla meşgüldü. Kibrit alevinin içinden Bond'a baktı:

— Çok iyi, dedi. Artık her şey hazır. Devriyeleri çıkardık. Sabah rampa yerinde bir, iki saat temizlik yaptıracağız. Ha, sırası gelmişken söyleyeyim, yarın öğleden sonra Londra'ya giderken Bayan Brand'ı da birlikte götüreceğim. Krebs'ten başka yanımda bir sekretere de ihtiyacım olacak. Sizin bir planınız var mı yarın için?

Bond aniden içinden gelen bir duyguyla:

— Ben de yarın Londra'ya gidiyorum, dedi. Bakanlığa son bir rapor vereceğim.

— Sahi mi? diye sordu. Ne hakkında raporunuz? Buradaki önlemlerden memnun olduğunuzu sanıyordum.

Bond renksiz bir sesle:

— Evet, diye cevapladı.

— Her şey yolunda öyleyse, dedi. Eh, bana artık izin verirseniz, biraz daha çalışmam gerekiyor.

Masadan kalktı. Bond Drax'in arkasından "güle güle" dedi. Sonra kahvesini bitirdi ve yemek salonundan çıkarak odasına gitti. Odasını tekrar

araştırmışlardı. Omuzlarını silkti, içerde kurcalanmaya değer tek şey, deri çantasıydı. Onun da içinde çeşitli araç gereçten başka bir şey yoktu. Tabancası hâlâ gizlediği yerde, Tallon'un gece dürbününün deri kılıfı içinde duruyordu. Bond tabancayı aldı ve yastığının altına koydu. Sonra sıcak bir duş yaptı, vücudundaki yara berelere tentürdiyot sürdü. Sonra yatağa girip elektriği söndürdü.

Tehlike etrafta kol geziyordu ve Bond bunun çok iyi farkındaydı. Uykuya dalarken küçük bir nokta kafasına bir kurt gibi girmişti.

Aşağıdaki salonda bulunan yemek masası sadece üç kişi için hazırlanmıştı. Yani gelmeyeceklerini biliyordu aşağıdakiler.

ÜÇÜNCÜ KISIM: PERŞEMBE, CUMA

XIV. BÖLÜM

MASKE DÜŞÜNCE

Mercedes harikaydı. Bond, kendi eski model kurşuni Bentley'ini onun yanına yaklaştırdı ve aşağı inmeden arabayı inceledi. Drax'in Mercedes kullanması tipik bir davranıştı. Yine de Bond, Drax'in arabasından 25 yaş daha ihtiyar olmasına rağmen hâlâ rahatça saatte 160 yapabilen kendi Bentley'ine baktı. Bentley yarış arabaları, Rolls Royce tarafından satın alınmadan önce hangi yarışa katıldılarsa Mercedes'leri hep geride bırakmışlardı.

O sırada Drax binadan çıktı. Brand ile Krebs de peşinden geliyordu. Bond'un Mercedes'e hayran hayran baktığını görünce keyiflenen Drax:

— Çok hızlı arabadır, dedi.

Sonra elini Bentley'e doğru salladı:

— Zamanında onlar da iyi arabalardı. Ama şimdiki Bentley'lerle ancak gala gecesine gidilebilir. Neyse, binin bakalım.

Krebs itaatkâr bir şekilde üstü açık Mercedes'in arkasına geçti. Trençkotunun yakalarını kulaklarına kadar kaldırmış, esrarengiz bir ifadeyle Bond'a bakıyordu.

Gala Brand, şoför mahallinin sağ tarafına zarif bir hareketle oturdu. Arabanın uzun kapısı lüks bir mücevher kutusunun çifte çıtırtısıyla kapandı.

Bond ile Gala arasında hiçbir işaretleşme olmamıştı. Planlarını öğle yemeğinden önce Bond'un odasında buluşup fısıltıyla konuşarak yapmışlardı. Akşam yemeğini yedi buçukta Londra'da yiyecek, sonra da Bond'un arabasıyla geri döneceklerdi. Drax şoför mahalline oturup arabayı hareket ettirirken, Gala elleri kucağında, gözlerini ileriye dikmiş, hiçbir duygusunu belli etmeden sessizce oturuyordu. Araba, en ufak bir

mırıltı bile çıkarmadan öne fırladı. Bond bir süre Mercedes'in ardından baktı, sonra da Bentley'i çalıştırıp ilk arabayı izledi.

Gala gittikçe hızlanan Mercedes'te düşüncelere dalmıştı. Gece olaysız geçmişti. Drax bir gün öncesiyle ilgili olarak tek kelime etmemişti. Gala son sapmaları, hesaplayarak sonuncu ateşleme planını hazırlamıştı. (Gerçek hesapları ertesi sabah Drax bizzat yapacaktı). Sonra Drax her zamanki gibi Walter'i çağırmıştı. Gala gözetleme deliğinden bakınca, onların yine her zamanki gibi kafa kafaya vererek hesapları yeniden yaptıklarını ve sonuçları Drax'in küçük siyah not defterine geçirdiğini görmüştü.

Sıcak, güneşli bir gündü. Drax ceketini çıkarmıştı. Sırtında kısa kollu bir gömlek vardı. Gala sol tarafına, aşağıya bir göz attı. Drax'in küçük siyah not defterinin ucu pantolonunun sağ arka cebinden hafifçe çıkmıştı. Bu yolculuk belki o defteri yürütmek için eline geçecek son fırsat olacaktı. Kesin nedenini bilmemekle birlikte, artık tehlikeleri göze almanın, siyah kaplı defterin sırrını öğrenmenin zamanı gelmişti. Bu da zor bir iş değildi.

Kucağında duran katlı yağmurluğu kendisiyle Drax arasındaki boşluğa koydu. Aynı anda da yerleşiyormuş gibi Drax'e üç, beş santim daha sokuldu. Eli şimdi aralarında duran yağmurluğun altındaydı. Sonra arkasına yaslanıp beklemeye başladı.

Beklediği fırsatın trafiğin epey yoğun olduğu Maidstone'da gelip çatacağını tahmin etmişti. Nitekim öyle oldu. Yeşil ışık yandığı zaman Drax klaksona hızla bastı, kavşakta arabayı sağa çekti, hızlı gaza bastı ve önündeki arabanın yanından geçip gitti.

Bu sert manevra sırasında Gala'nın Drax'e doğru sallanması çok normal bir hareketti. Bu arada sol elini yağmurluğun altına daldırmış, parmak uçları bir tek hareketle defteri cepten çekip almıştı. Bir saniye sonra eli tekrar yağmurluğun katları arasındaydı. Bütün gücünü ve dikkatini elleriyle ayaklarına vermiş olan Drax hiçbir şeyin farkında değildi. Önündeki trafikten

ve yaya geçidinden geçmekte olan iki kadınla çocuğa çarpmamaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Şimdi sıra ikinci numaraya gelmişti. Drax'i müthiş öfkelendireceğini bile bile son derece kibar, ama telaşlı bir sesle bir yerde durup duramayacaklarını soracaktı. Makyajını tazelemek için tuvaleti olan bir yerde durmak isteyecekti.

Garaj önünde durmak tehlikeli olabilirdi. Çünkü Drax benzin almaya kalkışabilirdi. Belki parası da defteri taşıdığı cepte bulunuyordu. Maidstone'dan çıkar çıkmaz bir otel vardı yol kenarında. Otelin önünde benzin tulumbası yoktu. Gala kasten huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Yağmurluğunu alıp kucağına çekti ve konuşmaya hazırlanıyormuş gibi hafifçe öksürdü. Boğuk bir sesle:

— Çok özür dilerim, Bay Hugo, dedi.

— Buyrun ne var?

— Tekrar özür dilerim, Bay Hugo. Fakat bir yerde bir dakikacık durabilir miyiz? Şey, nasıl söyleyeyim, makyajımı tazelemek istiyorum da. Bir dakika sürmez. Nasıl da unuttum, budalalık işte, kusura bakmayın.

Drax sinirli sinirli:

— Hey Tanrım! dedi. Ne diye yola çıkmadan önce... Peki neyse, bir yer bulun.

— Önümüzdeki virajı döner dönmez bir otel olacak. Çok teşekkür ederim Bay Hugo. Bir dakika sürmez. Evet, şu otel.

Araba otelden çok hana benzeyen binanın önünde sarsılarak durdu. Drax "çabuk olun" derken Gala arabanın kapısını açık bırakarak fırladı, değerli hazineyi içinde gizlediği yağmurluğu sıkı sıkı tutarak hızla binaya yürüdü.

Tuvalete girer girmez kapıyı içerden kilitledi, hemen defteri açtı.

Evet, bunca zaman merak ettiği hesaplar işte önündeydi. Her sayfanın üstünde o günün tarihi ve altta da düzgün bir şekilde yazılmış rakamlar vardı. Ayrıca her sayfanın altında da cayro pusulaları için tahmini

sapmaları gösteren rakamlar yazılıydı.

Gala kaşlarını çattı. Sayfalardaki rakamlar tamamen farklıydı. Drax'in tuttuğu rakamlarla kendisinin bulduğu rakamlar arasında benzerlik yoktu. Gala son günün sayfasını çevirdi. Bu sayfadaki rakamlar da roketin tahmini rotası için hesapladığı rakamlardan çok farklıydı. Hemen hemen 90 derecelik bir hata yapmıştı.

Hemen her sayfanın hesapları kendi yaptığı hesaplardan 90 derece farklıydı. Her hesapta 90 derece hata yapmıştı. Roket, kendisinin yaptığı hesaplara göre ateşlenecek olsa, gerçek rotasından tam 90 derece sağa gidecekti. Ama böyle bir hata yapmış olamazdı, imkansızdı bu. Drax'in defterindeki bu gizli rakamlardan bakanlığın haberi var mıydı? Hem sonra Drax onları neden gizliyordu?

Gala'nın şaşkınlığının yerini birdenbire korku aldı. Ne pahasına olursa olsun, sağ salim Londra'ya varmalı ve bu konuyu birine bildirmeliydi. Hatta kendisini aptalca hareket etmekle suçlasalar bile...

Sonra çantasından tırnak törpüsünü çıkardı, defterin sayfalarından birini örnek olarak düzgün bir şekilde yırtıp buruşturdu. Ufacık bir top haline getirip eldiveninin parmaklarından birine soktu. Sonra aynada yüzünü inceledi. Rengi sapsarıydı. Yanaklarına alelacele biraz allık sürdü. Yeniden suç işlemiş sekreter pozu takındı, not defterini yağmurluğun altında sıkı sıkı tutarak telaşla tuvaletten fırladı, çakıllı yoldan arabaya koştu.

Mercedes'in motoru rölantideydi. Gala telaşlı telaşlı yerine binerken Drax sabırsızlanarak homurdandı. Arabayı vitese geçirdi ve ayağını debriyajdan o kadar hızlı çekti ki, Gala'nın ayağı neredeyse kapıya kısılıyordu. Tekrar asfalta çıktılar.

Gala arabanın hızıyla sarsıldı. Fakat bu arada defterle yağmurluğu Drax ile arasındaki boşluğa koymayı unutmamıştı. Şimdi sıra defteri Drax'in arka cebine yerleştirmeye gelmişti. Gala gözlerini kilometre sayacına dikti. Hız yüz on civarındaydı.

Gala polis kolejindeyken aldığı yankesicilik dersini hatırlamaya çalışıyordu. Bir cepten bir şey aşırır veya geri koymaya çalışırken mutlaka, kurbanın dikkatinin bambaşka bir nokta üzerinde yoğunlaştığı bir an kollanmalıydı.

Mesela, şu andaki gibi. Direksiyonun üzerine eğilmiş olan Drax, Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait yirmi metre uzunluğundaki bir TIR'ı geçmek için fırsat kolluyordu. Bir an yol açılır gibi oldu. Drax vitesi küçülterek klaksona basıp gazladı.

Gala'nın sol eli de yağmurluğun altından ileri uzandı.

Ama aynı anda, ikinci bir el yılan gibi bileğine yapıştı.

— Yakaladım seni!

Krebs, ön kanepeye eğilmiş, Gala'nın yağmurluğun katları arasındaki eline bütün hıncıyla bastırıyordu.

Gala bütün kanının donduğunu hissetti. Bütün gücüyle elini Krebs'in elinden kurtarmaya çalıştı, ama boşuna.

Drax treyleri geçti, şimdi önlerindeki yol bomboştu.

Krebs heyecanlı bir sesle:

— Lütfen arabayı durdurun, efendim, dedi Drax'e. Bayan Brand casusmuş.

Drax şaşkın şaşkın sağ tarafına baktı. Gördükleri ona yetmişti. Elini çabucak arka cebine attı, sonra o eli ağır ağır ve düşünceli bir şekilde tekrar direksiyonun üzerine koydu. Merewoth'a sapan keskin viraj az ilerde, soldaydı. Drax arabayı yok kenarına çekerek durdurdu.

Önce yolu bir kontrol etti. Görünürde ne bir insan, ne de bir araba vardı. Sonra eldivenli elini uzattığı gibi Gala'nın çenesini kavrayarak yüzünü kendisinden yana çevirdi.

— Bu ne demek? diye sordu.

— Bırakın açıklayayım, Bay Hugo. (Gala yüzünden okunan korku ve dehşete rağmen blöf yapmaya çalışıyordu.) Bir yanlışlık oldu. Ben... bir...

Gala omuzlarını silkerken sağ eli hafifçe arkasına

kaydı, eldivenleri hızlı bir hareketle deri kanepenin aralığına tıktı.

— Size garip bir şekilde sokuluyordu. Bu hali dikkatimi çekti, dedi Krebs.

Sonra, öbür eliyle yağmurluğu bir çekişte ileriye attı, altından Gala'nın defteri kavramış eli ortaya çıktı.

— Evet...

Buz gibi bir tonla söylenmiş olan bu kelimenin son kelime olduğu belliydi. Artık söylenecek bir şey kalmamıştı.

Drax'in o her zaman neşeli olan kırmızı suratında donuk ve zalim bir ifade belirmeye başlamıştı. Bambaşka bir adamdı şimdi. Yüzündeki maske düşmüştü. Gala Brand'ın kaldırdığı yassı bir taşın altından çıkmış bir yılanın yüzüydü bu yüz.

Drax ıssız yolu bir kere daha kontrol etti. Sonra birdenbire başına gelecekleri anlayan genç kızın mavi gözlerinin içine dikkatle bakarak sol elindeki uzun şoför eldivenini çıkardı ve olanca gücüyle Gala'nın yüzüne vurdu.

Gala'nın kısılmış boğazından kesik bir çığlık yükseldi. Acıdan gözlerinden yaşlar boşandı. Sonra birden kudurmuş bir kadın gibi savaşmaya başladı. Kendini tutan demirden ele karşı bütün kuvvetiyle çırpınıyordu. Serbest olan sağ eliyle Krebs'in suratına uzanmaya, onun gözlerini oymaya çalıştı. Fakat adam kolaylıkla ondan uzak durmayı bildi. Başını çekti ve genç kız tırnaklarıyla ellerini tırmalamaya başlayınca da boğazını daha fazla sıkmaya başladı. Bir süre sonra genç kızın gücünün kesildiğini farketti.

Krebs genç kızı hizaya getirmeye çalışırken, Drax de bir gözü yolda bu boğuşmayı seyrediyordu. Sonra arabayı çalıştırdı, Mercedes'i dikkatle ormana doğru sürdü. Az sonra, ormanın içinde toprak bir yola geldiklerinde keyifle homurdandı, arabayı o yola soktu ve anayoldan hayli uzaklaştıklarında da durdu.

Gala o anda motordan hiç ses gelmediğini farketti. Bir parmak sol kulağının gerisinde kafatasına dokundu.

Krebs'in kolu genç kızın boynundan çekildi, genç kız tıkanmış ciğerlerini havayla doldurmak için öne doğru eğildi. Tam o sırada az önce bir parmağın dokunduğu yere sert bir şey çarptı. Gözlerinde yıldızlar çaktı, sonra ne acı kaldı, ne de korku...

Bir saat sonra yoldan geçenler, Londra'da Buckingham Sarayı'nın Ebury Caddesi'ne bakan tarafına yakın bir yerde beyaz bir arabanın bir binanın önünde durduğunu gördüler. Sonra gayet kibar iki adam arabadan indirdikleri ve hasta olduğu her halinden belli olan bir kızı evin kapısından içeri soktular. Yakında olanlar kızın çok solgun ve gözlerinin kapalı olduğunu, iki adamın onu adeta taşımak zorunda kaldıklarını görmüşlerdi. Kırmızı suratlı ve kırmızı bıyıklı olan beyin öbür beye, "Mildred iyi olmadan sokağa çıkmayacağına söz vermişti, ama yine de çıkmış ve yol üstünde bayılmış zavallı" dediğini duydular. Zavallı kızcağız!

Gala nihayet kendine geldiğinde bir binanın en üst katında büyük bir salondaydı. İçerisi makine doluydu. Sıkı sıkıya bir sandalyeye bağlanmış durumdaydı. Başındaki yakıcı acıdan başka, dudaklarının ve yanaklarının da şiştiğini hissediyordu.

Pencere kalın perdelerle kapatılmıştı. Odanın havası tozluydu. Anlaşılan seyrek kullanılan bir yerdi burası. Odadaki üç, beş klasik mobilyanın üzerindeki krom ve ebonit aletler gıcır gıcır temiz ve yeniydi. "Herhalde bir hastanedeyim" diye düşündü Gala. Gözlerini yumarak nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı ve hatırlaması da uzun sürmedi. Sinirlerine hakim olmava çalışarak dakikalarca bekledi, sonra gözlerini tekrar açtı.

Drax az ilerde, kocaman bir radyoya benzeyen bir makinenin kadranları üzerine eğilmişti. Gala'nın görebildiği alanın içinde ona benzer üç büyük makine daha vardı. O makinelerin birinden çıkan ince dimdik çelik bir anten odanın beton tavanında açılmış bir delikten yukarı çıkıyordu. Oda, her birinde yüksek voltajlı çıplak birer ampul bulunan bir dizi ayaklı

abajurla ışıl ışıl aydınlatılmıştı.

Gala solunda birtakım tıkırtılar işitti. Genç kız başındaki ağrıyı iyice şiddetlendiren bir hareketle yumulu gözlerini yuvaları içinde sola döndürdü ve tıkırtının nereden geldiğini gördü. Krebs, sol tarafında yerdeki bir elektrik jeneratörünün üzerine eğilmişti. Güç kaynağının hemen yanıbaşında da ufak bir benzin motoru vardı. Krebs'i uğraştıran da o motordu. Krebs ikide bir motoru çalıştıracak tutamağı kavrayıp asılıyor, fakat motor üç, beş patlamadan sonra tekrar susuyordu. Her çekişten sonra Krebs jeneratörün orasını burasını biraz daha karıştırıyordu.

Drax, Almanca:

— Kahrolası! dedi. Çabuk tut elini. Gidip bakanlıktaki o beyinsiz herifleri görmem gerek.

Krebs saygılı bir ses tonuyla:

— Derhal efendim, dedi.

Tekrar motoru çalıştıran tutamağı yakaladı. Bu defa jeneratör iki,üç öksürdükten sonra tatlı bir mırıltıyla çalışmaya başladı.

Drax:

— Bu gürültü biraz fazla değil mi? diye sordu.

— Hayır efendim, diye cevap verdi Krebs. Bu odanın duvarları ses geçirmez. Dr. Walter bu odadan dışarı çıt çıkmayacağını özellikle belirtti.

Gala gözlerini yumdu. Tek kurtuluş umudunun kendisini mümkün olduğu kadar uzun süre baygınmış gibi göstermekte olduğunu anlamıştı. Bu adamlar kendisini öldürmeye mi niyetliydiler? O odada mı öldüreceklerdi? Hem bütün bu makineler neydi? Telsize daha doğrusu radara benziyordu. Köşede, Drax'in kadranların altındaki düğmeyle oynadığı sırada zaman zaman üzerinde bir ışık belirip kaybolan şu kıvrık cam bir radar ekranını andırıyordu.

Gala'nın beyni yavaş yavaş yeniden çalışmaya baslamıstı. Drax neden birdenbire mükemmel bir Almancayla konuşmaya başlamıştı? Neden Krebs ona büyük bir saygıyla hep "efendim" diye hitap ediyordu?

Sonra o not defterindeki kayıtlar! Neden o deftere baktı diye kendisini neredeyse öldürmeye kalkmışlardı? O hesapların anlamı neydi?

Doksan derece sola... Doksan derece sola...

Gala bu meseleyi kafasında evirip çevirmeye başladı. Doksan derece fark. Farzedelim ki, kendisinin Kuzey Denizi'nde yüz otuz kilometre uzakta bulunan noktayı hedefleyen hesapları doğruydu. O zaman roket ateşlendiği takdirde Fransa'nın ortalarında bir yere düşmeyecekti. Peki ya Drax'in defterindeki o sapmalar? O sapmalar Kuzey Denizi'ndeki hedefin doksan derece solunda bir yeri gösteriyordu. Bu hedef İngiltere üzerinde bir yerdi. Dover'dan yüz otuz kilometre uzaklıkta bir yer. Evet, tabii! Tamam! Şimdi anlamıştı. Küçük siyah not defterindeki ateşleme planının hangi hedefi gösterdiğini anlamıştı! Ay Harekâtı'nı tam Londra'nın göbeğine düşüreceklerdi?

Yüreği ağzına geldi. Ne müthiş bir şeydi bu! Her şey meydandaydı. Birden, genç kızın heyecandan kalbi duracak gibi oldu. Artık odadaki makinelerin de ne olduklarını anlamaya başlamıştı. Bu makineler bir radar hedef cihazıydı. Ne şeytani bir plan! Bu radar, Ay Harekâtı'nı sinyalleriyle kendisine, yani hedefe çekecek radardı. Ve bu radar da füzeyi Buckingham Sarayı'ndan yüz metre uzaklıktaki bir noktaya çekecekti. Ama roketin harp başlığının içi araç gereçle dolu olduğuna göre ne anlamı vardı bu yöreye düşmesinin?

Genç kız ağır eldiveni suratına indirirken Drax'in yüzünde beliren vahşi bakışı hatırlayınca, birden bu sorunun cevabını da buldu. Roketin harp başlığı içinde bir sürü kayıt cihazı değil, gerçek bir nükleer bomba taşıyacağını anlamıştı. İngiltere'nin düşmanı olan Drax yarın öğle üzeri Londra'nın tam ortasına yollayacağı bir bombayla şehri yok edecekti.

Gala durumu tam olarak anlamak için son bir çaba harcadı.

Atom bombası içinde bulunduğu odanın damını, o odayı, oturduğu sandalyeyi parçalayarak alt kata

inecekti. Ucu iğne gibi olan harp başlığı binayı tığ gibi delip geçecekti. Berrak gökyüzünden korkunç bir yıldırım gibi inecekti. Caddeler, Buckingham Sarayı, parkta bebekleri gezdiren dadılar, ağaçlarda cıvıl cıvıl ötüşen kuşlar... Sonra, iki kilometre çapında korkunç bir alev şehrin göbeğinde bir çiçek gibi açılıverecekti. Arkasından da göğe yükselen mantar biçimi bir bulut. Ondan sonra hiçbir şey kalmayacaktı. Her şey kaybolacaktı, her şey! Her şey!

Gala'nın beyninde bir çığlık yükseldi. Kendini de bir anda milyonlarca kavrulmuş cesedin arasında kavrulmuş simsiyah bir dal parçası gibi görmüş, tekrar bayılmıştı.

XV. BÖLÜM

KAYIP KİŞİ

Bond Londra'daki en sevdiği restoranda, birinci kattaki masalardan birine oturmuş dışarısını seyrediyordu.

Saat 7.45'ti ve içinde kocaman bir limon dilimiyle ikinci sek votka martinisini de az önce getirmişti garson. Bond içkisini yudumlarken ağır ağır Gala'nın neden geç kaldığını düşünüyordu. Gala, randevusuna geç kalacak kız değildi. Scotland Yard'daki işi uzadığı takdirde bunu telefonla bildirirdi. Bond saat beşte Vallance'ı ziyaret ettiğinde Vallance,Gala'nın saat 6'da kendisini görmeye geleceğini söylemişti.

Vallance son derece endişeli ve sabırsızdı. Gala'yı bir an önce görmek istiyordu.

O gün sabahın erken saatlerinden itibaren dünyanın her tarafındaki borsalarda sterlin bozdurulmuştu.Büyük çapta sterlin bozdurma işi Tanca'da başlamış, oradan hızla Zürih ve New York borsalarına yayılmıştı. İngiliz sterlin'i dünyanın her tarafında para borsalarında büyük iniş çıkışlar göstermeye başlamıştı. Bu alım satımların net sonucu olarak o gün sterlin değerinden tam 3 sentlik bir düşüş kaydetmişti. Ertesi gün daha da düşmesi bekleniyordu. Sterlinin değer kaybetmesi akşam gazetelerinin birinci sayfalarında manşet haberiydi. Borsaların kapanması üzerine Maliye Bakanlığı Vallance'a başvurarak geniş çaptaki sterlin satışlarına Drax Madencilik Şirketi'nin Tanca'daki şubesi tarafından başlanmış olduğunu öğrenmişti. Sterlin satışları o sabah başlamış ve Drax'in şirketi borsaların kapanış saatine kadar yirmi milyon sterline yakın İngiliz lirasını elden çıkarmıştı.

Bu miktar, borsaların kaldıramayacağı kadar büyük olduğundan sterlinin değerinde daha büyük bir düşüş

olmaması için İngiltere Bankası duruma el koyarak alıcı bulamayan sterlinleri bizzat satın almıştı. İşte sterlin satışlarının Drax Madencilik Firması tarafından yapıldığı o sırada meydana çıkmıştı.

Şimdi maliye, bu satışların nedenini öğrenmek istiyordu. Sterlinleri satan Drax miydi, yoksa müşterisi olan büyük firmalardan birisi mi? Maliyenin ilk yaptığı iş bu konuda Vallance'a başvurmak olmuştu. Vallance nedense Ay Harekâtı denemesinin başarılı olamayacağı, Drax'in de bunu bildiği için durumdan faydalanmayı düşündüğü gibi bir hisse kapılmıştı. Ve aklına bu ihtimal gelir gelmez de, derhal İaşe Bakanlığı ilgilileriyle konuşmuş, ancak onlar kendisinin bu endişelerini ciddiye almamışlardı. Ay Harekâtı denemesinin başarılı olmaması için ne gibi nedenler vardı? Hem sonra deneme başarılı olsa da olmasa da bunun İngiltere'nin mali durumu üzerinde hiçbir etkisi olmazdı. Havır. bu konuyu başbakana açmaya hiç gerek yoktu. Drax Madencilik muazzam bir ticari firmaydı. Sterlin satışlarını belki de yabancı bir hükümet hesabına yapmıştı. Belki Arjantin hesabına. Hatta belki de Rusya hesabına. Büyük sterlin stokları bulunan biri onları elden çıkarıyordu. Hem sonra o işle İaşe Bakanlığı'nın ya da Ay Harekâtı'nın hiçbir ilgisi yoktu. Ay Harekâtı da ertesi günü öğle üzeri ateşlenecekti.

Vallance'ın aklı söylenenlere yatmıştı, ama yine de tedirginlikten kurtulamıyordu. Esrarengiz şeylerden hoşlanmazdı. Onun için endişelerini Bond ile paylaşınca içi biraz rahatlamıştı.

Bond daha sonra Scotland Yard'dan ayrılıp Gizli Servis'e gitmiş ve M. ile görüşmüştü.

M. Bond'un anlattıklarını can kulağıyla dinlemişti. Hatta adamların tıraşlı başları ve bıyıkları bile yakın ilgisini uyandırmıştı. Bond'u inceden inceye sorguya çekmiş, genç adam da hikâyesini Vallance ile yaptığı konuşmanın özeti ile bitirmişti. Ondan sonra M. uzun zaman düşünmüş ve sonunda:

— Bu işin hiçbir tarafı hoşuma gitmiyor 007,

demişti. O üste birtakım işler dönüyor, burası belli. Ama ne? Sana nasıl yardım edebilirim, bilmem ki! Denemeyi durdurmak için kalkıp bizzat başbakanla görüşsem ona ne diyeceğim? Hangi somut kanıtları koyacağım önüne?

Masanın karşı tarafında oturan Bond'a baktı. Bakışlarında çok ender rastlanan bir şey vardı.

— Kanımca bu işi halletmek tamamiyle sana kalıyor. Sana ve o kıza. Şansın varmış ki, öyle yetenekli birine çattın. Benden istediğin bir şey var mı? Sana nasıl yardım edebilirim?

Bond M. nin odasından teşekkür edip çıkmış, o çok iyi tanıdığı koridorlardan geçerek asansöre binmiş, kendi katına inip bürosuna girmiş ve "hoşça kal" derken sekreterini ayaküstü öperek şaşkınlık içinde bırakmıştı. Bunu ancak Noel'de, genç kızın doğum gününde ve çok tehlikeli birtakım işlere girişeceği zaman yapardı ancak.

Bond kadehin dibinde kalan martiniyi içti, saatine baktı: Sekiz olmuştu.

Derhal masasından kalktı ve telefona yürüdü.

Scotland Yard'ın santralındaki memur, müdür yardımcısının epeydir kendisini aradığını söyledi. Vallance, Mansion House'da bir akşam yemeğine gitmek zorunda kalmıştı. Acaba Binbaşı Bond bir dakika telefon başında bekleyebilir miydi? Bond sabırsızlanarak bekledi. O siyah bakalit parçasına bakarak beklerken, korktuğu ne kadar ihtimal varsa hepsi birden kafasına doluşuvermişti.

Telefonun öbür ucundan adeta bir çığlık yükseldi:

— Sen misin Bond? Ben Vallance. Brand'ı gördün mü?

Bond'un kalbi buz kesildi birden. Sert bir sesle:

— Hayır, dedi. Akşam yemeğinde randevulaşmıştık. Yarım saat gecikti. Saat 6'da sana gelmedi mi?

— Hayır. Bir adamımı onu aramaya yolladım. Londra'ya geldiği zamanlar kaldığı adrese uğramamış. Arkadaşlarından da gören yok. Saat iki buçukta

Drax'in arabasıyla üsten çıktığına göre, dört buçukta Londra'da olması gerekirdi. Trafik kazası ihtimalini düşünüp soruşturdum. Öğleden sonra Dover yolunda hiç kaza olmamış.

Vallance'ın sesi çok telaşlıydı. Bir an susup konuşmasını sürdürdü:

— Bak Bond, Gala çok iyi bir kızdır. Başına bir şey gelmesinden korkuyorum. Ama aranması için polise de haber veremem. Zaten üsteki çifte cinayet yüzünden adından epey söz edildi, şimdi bir de kaybolma haberi duyulursa işler daha da çatallaşır. Başbakanlık yarınki deneme atışı için resmi bir bülten yayınlayacak. Gala'nın kayboluşu deneme atışını berbat edebilir. Hem sonra hastalanıp ya da bayılıp filan bir yerlerde kalmış ve haber verememiş olması ihtimali de var. Kısacası Bond, onun bulunmasını istiyorum. Bu işi benim adıma yürütür müsün ha? Ne diyorsun?

Bond:

— Üzülmeyin, ilgileneceğim, dedi. Yalnız öğrenmek istediğim bir şey var, Drax'in bugün neler yaptığını biliyor musunuz?

Vallance:

— Saat 7'de bakanlıkta bekleniyordu, dedi. Ayrılırken haber bıraktım.

Telefonun öbür ucunda birtakım sesler oldu. Bond, Vallance'ın "Teşekkür ederim" dediğini duydu. Sonra Vallence tekrar konuşmaya başladı:

— Şehir polisi rapor verdi de, dedi. Scotland Yard beni telefonla aramış. Seninle konuştuğum için bulamamışlar. Bir bakayım rapora... Ha, evet, Hugo Drax saat 7'de bakanlığa gitmiş, sekizde ayrılmış. Arandığı takdirde Blades'te yemekte olacağını söylemiş. Saat on birde tekrar üsse dönecekmiş. Yani dokuz sıralarında da Londra'dan ayrılacak demek. Bir dakika müsade et...

Elindeki raporu okumaya devam etti:

— Hugo Drax, Brand'ın Londra'ya vardıklarında kendini iyi hissetmediğini ve ricası üzerine onu saat beşe

çeyrek kala Victoria İstasyonu önündeki otobüs durağında indirdiğini söylemiş. Brand bazı arkadaşlarının evinde kalacağını söylemiş, fakat adres belirtmemiş. Ayrıca saat 7'de bakanlıkta Hugo Drax'e katılacağını belirtmesine rağmen, oraya da gelmemiş. Hepsi bu kadar.

Bond, kafası bambaşka bir yerde:

— Evet, dedi. Ama bu bilgilerden bize hayır yok. Hemen kolları sıvamam gerekiyor. Bir şey daha soracağım: Drax'in Londra'da kaldığı bir yer, evi, dairesi filan var mı?

— Uzun zamandır Rita Oteli'nde kalıyor, dedi Vallance. Roket nedeniyle Dover'a taşındığı zaman Grosnevor Meydanı'ndaki evini sattı. Fakat kendisinin Ebury Caddesi'nde bir yeri var sanırım. Bilgilerimiz o yönde. Bugün oradaki evi de kontrol ettik, fakat zile cevap veren olmamış. Ev, Buckingham Sarayı'nın hemen arka tarafında. Drax o evi herkesten gizliyor gibi. Anlaşılan zaman zaman garsoniyer olarak kullanıyor. Başka sormak istediğin bir şey var mı? Ziyafet masasına dönmem gerekiyor. Biraz daha gecikirsem, içerdeki kodamanlar saray mücevherlerinin çalındığını sanacaklar.

— Peki siz işinize bakın, dedi Bond. Elimden geleni yapacağım. Bir çıkmaza girersem adamlarınızı yardıma çağırırım. Hoşça kalın.

Vallance biraz rahatlamış bir sesle:

— Güle güle, dedi. Teşekkür ederim, şansınız açık olsun!

Bond telefonu kapadı. Sonra ahizeyi tekrar kaldırarak Blades'e telefon etti.

— Burası İaşe Bakanlığı, dedi. Sir Hugo Drax kulüpte mi acaba?

Brevett'in dost sesi öbür uçtan cevap verdi:

— Evet, efendim. Yemek salonunda bulunuyorlar. Konuşmak ister miydiniz?

— Hayır, sadece kulüpten çıkıp çıkmadığını öğrenmek istedim.

Bond ne yediğinin bile farkında olmadan birkaç lokma atıştırdı. Sonra 8.45'te lokantadan çıktı. Arabası dışarda kendisini bekliyordu. Bond arabayı getiren şoföre teşekkür etti ve Bentley'e binip St. James Caddesi'ne sürdü. Arabayı Boodle'un dışındaki bir yere park ederek gizledi. Bir akşam gazetesi alarak açıp onun arkasına saklandı. Gazetenin üstünden Drax'in park Caddesi'nin kenarında duran Mercedes'ini görünce bayağı rahatlamıştı.

Bekleyiş uzun sürmedi. Birdenbire Blades Kulübü' nün giriş kapısı açıldı. Drax'in iri cüssesi eşikte belirdi. Sırtındaki kalın trençkotun yakalarını kaldırmış, şapkasını da gözlerine kadar indirmişti. Hızla beyaz Mercedes'e yürüdü ve bindi. Bond arabasını vitese geçirene kadar, Drax St. James Caddesi'nin en solundaki şeride çıkmış, sarayın tam karşısındaki caddeye sapmıştı.

Bond, Mall'daki göbeği dolanırken "Vay canına! Herif yıldırım gibi" diye düşündü. Daha meydanı dolanmadan Mercedes sarayın önündeki heykelin dibinden geçmişti. Bond Bentley'i devamlı ikinci viteste tutarak bütün dikkatiyle Drax'i izliyordu. Buckingham Sarayı'nın bahçe kapısı önünden geçtiler. Drax, Ebury Caddesi'ne gidiyordu anlaşılan... Bond beyaz arabayı gözden kaybetmeden alelacele bir plan yaptı.

Drax'in arabası Grosvenor' da bulunan yaya geçidini geçerken yeşil ışık yanıyordu, fakat Bond oraya vardığında kırmızı yanmıştı... Bond ışığa bakmayıp geçidi geçti ve tam beyaz arabayı kaybetmek üzereyken, Mercedes'in sol tarafta Ebury Caddesi'ne saptığını gördü. Drax'in evinin ilerisinde duracağını tahmin ederek bir kumar oynadı, arabayı gazladı, köşeye birkaç metre kala durdu. Motoru rölantide bırakıp Bentley'den fırladı, Ebury Caddesi'nin ağzına doğru birkaç metre koştu. Aynı anda Mercedes'in klaksonu ilerden kısa kısa iki defa çaldı. Bond sokağın başından dikkatle bakınca, Krebs'in başı örtülü bir kızı yaya kaldırımdan indirerek otomobile yürüttüğünü gördü. Kız arabanın

arka tarafına bindirildi. Sonra Mercedes'in kapısı kapandı, Drax tekrar hareket etti.

Bond hemen arabasına atladı ve Drax'in peşine düştü.

Neyseki, Drax'in arabası beyazdı. Arada bir, çok hızlanıyordu. Bond at yarışlarında bir cokeymiş gibi dişlerini sıkarak arabasını rüzgâr gibi sürüyordu. Arabadakiler takip edildiklerini anlamasınlar diye farlarını yakmıyor, klaksona dokunmuyordu. Sadece frenlerle vitesleri kullanıyor ve bu arada bir kaza yapmamak için de dua edip duruyordu. Lastikler asfaltı yakarcasına vınlıyordu. Bir hafta önce taktığı Michelin lastiğe bin kere şükrediyordu. Yalnız ne olur şu yaya geçitlerindeki ışıklarda şansı yaver gitseydi. Drax hep yeşil ışıklara rastladığı halde kendisi kırmızıya takılıyordu. Chelsea Köprüsü... Anlaşılan Drax güney yolundan Dover'a giden asfalta çıkacaktı. A 20 Karayolu üzerinde acaba Mercedes'e yetişip-izleyebilecek miydi? Drax'in arabasında iki yolcu vardı. Belki de motor tam formunda değildi. Fakat Mercedes virajları Bentley'den çok daha kolay alıyordu. Şehre dönen bir taksi sağ tarafına geçmek üzere dönmeye başlarken Bond frenlere bastı ve tehlikeyi göze alarak üçlü klaksona bastı. Taksi tekrar solladı. Clamham Common'a geldiler. Bond, Mercedes'in ağaçlar arasından geçerken bir anlık beyaz parıltısını gördü.

Bentley'ini yolun güvenlikli şeridinden yüz otuzla sürüyordu. Tam zamanında yolun sonunda kırmızı ışığın yandığını ve Drax'in yaya geçidinde aniden durduğunu gördü. Vitesi boşa aldı, sessizce ilk hızıyla yoluna devam etti. Mercedes'le arasında elli metre uzaklık kalmıştı şimdi. Kırk, otuz, yirmi. Yeşil ışık yandı. Drax kaşla göz arasında geçidi aşmış, tekrar rüzgâr hızıyla yol almaya başlamıştı. Fakat bu arada Bond,Krebs'in şoför mahallinde oturduğunu görmüş ve arabanın arkasında üzerine kilim örtülmüş kabarıklığın da Gala olduğunu anlamıştı.

Artık en küçük bir kuşku kalmamıştı kafasında.

Hasta bir kız, bir arabanın daracık arka kanepesinde patates çuvalı gibi götürülmezdi. Hele o hızla. Demek Gala Drax'in elinde esirdi. Ama neden? Ne yapmıştı? Ne keşfetmişti?

En karanlık ihtimaller kafasına doluşuyor, bir ses durmadan kulağına "körsün, körsün, kör, kör"diye haykırıyordu. Blades'te geçirdiği geceden sonra bürosuna dönüp de Drax'in tehlikeli bir adam olduğuna karar verdikten sonra tetikte olması gerekirdi. Ya da harita üzerindeki çizgiler gibi ilk tehlike kokusunu aldığı zaman harekete geçmesi gerekirdi. Yakaladığı ipuçlarını, kafasına takılan kuşkuları hep kulak ardına atmıştı. Şimdi Drax'i öldürmekten başka ne yapabilirdi? Onu öldürür, ondan sonra da elektrikli sandalyeye giderdi. Peki sonra? Ya şimdiki durum? Durup Scotland Yard'a telefon mu etmeliydi? O zaman izlediği arabayı kaçıracaktı. Oysa öndeki heriflerin Gala'yı temizlemeye gitmedikleri ne malûmdu?

Güney yolundan A 20 Karayolu'na saptığı sırada acı bir sesle vınlayan arabasının lastikleri sanki düşüncelerini yansıtıyordu. Virajı yüzle almıştı. Hayır, bu işi sonuna kadar götüreceğine M. ye ve Vallance'a söz vermişti. Bu soruşturma tamamen kendisine verilmişti. Mercedes'i takibe devam ederse, hiç değilse bir fırsatını bulup lastiklerine ateş edebilir, onları durdurabilirdi. Kaçmasına göz yummak, bile bile Gala'yı ölüme yollamak demekti.

Kendi kendine "pekâlâ, öyle olsun," dedi.

Işıklar yüzünden yavaşladı ve bu aradan yararlanıp torpido gözünden çıkardığı yarışçı gözlüklerini gözüne taktı. Sonra uzanıp arabanın camını tutan kocaman vidayı gevşetti. Arkasından sağ elinin yanındaki vidayı da gevşetti. Daracık ve hareketli ön camı iterek kaputun üzerine yatırdı, vidaları tekrar sıktı.

Sonra gaza bastı. Biraz sonra Farningham Geçidi'nde yüz kırkla uçuyordu. Rüzgâr kulaklarının yanından uluyor, takviyeli motor tiz çığlığıyla bu koroya eşlik ediyordu.

Bir buçuk kilometre ilerde Wrotham Tepesi'nin zirvesini aşarken Mercedes'in kocaman farları bir an söner gibi oldu, sonra araba Wald'ın mehtaplı panaromasında tamamen gözden kayboldu.

XVI. BÖLÜM

DRAX'İN KUMARI

Gala'nın her tarafı ağrı içindeydi. Sol kulağının arkası zonkluyor, bileklerindeki ip büyük bir acı veriyordu. Ayaklarını bağladıkları kayışı da öylesine sıkmışlardı ki... Yoldaki her tümsek, arabanın aldığı her viraj, Drax'in her gaza basışı acılarını daha da artırıyordu. Keşke vücudunu arka kanepeye biraz daha sıkıca yerleştirselerdi! Yanlarında biraz boşluk olduğu için kanepenin üzerinde ikide bir dönüyor, sarsılıyor, bereli yüzü arabanın döşemelerine çarpmasın diye boynunu çevirip yüzünü kaçırıyordu.

Yine de rahatsız durumuna ve içindeki korkuya aldırdığı yoktu.

Krebs! Ne gariptir, kendisine en fazla acı veren şey, Krebs'ten duyduğu korku ve nefretti. Kafasını dolduran diğer meseleler ise başedemeyeceği kadar büyüktü. Esrarengiz Drax ve onun İngiltere'den nefreti. Mükemmel Almanca konuşması. Ay Harekâtı. Nükleer harp başlığının sırrı. Londra'yı kurtarmanın yolu. Bütün bu büyük sorunları çözmesine imkân olmadığını biliyor, bu yüzden de üzerlerinde düşünmemeye çalışıyordu.

Fakat Krebs'le yalnız başına o evde geçirdiği öğleden sonra hiç aklından çıkmıyor, ona dehşet veriyordu.

Gala, Drax gittikten sonra da uzun süre baygın numarasına devam etmişti. Krebs önceleri makinelerle ilgilenmiş, bebeğini okşayan bir annenin mırıltılarıyla onlarla konuşmuştu: "İşte benim Miebchen. Bak, böyle daha iyi, değil mi? Sen de bir damla yağ mı istiyorsun Supper'im? Hay, hay! Derhal geliyorum. Seni tembel seni. Ben sana bin devir yapacaksın dedim, dokuz yüz değil. Haydi, hızlan bakayım. Evet, Schatz'ım. Öyle. Hep öyle dönüp duracağız, dönüp duracağız. Aşağı

yukarı. Aşağı, yukarı. Dönüp duracağız. O şirin yüzünün terini sileyim de bakayım minicik kadranında ne yazıyor.''

Böyle konuşmalarla geçmişti saatler. Arada bir Gala'nın önünde duruyor, bir taraftan burnunu karıştırırken, bir taraftan da kızı seyrediyordu. Saatler ilerledikçe makineleri unutmaya, Gala'nın önünde daha fazla oyalanmaya başlamıştı. Nihayet, kararını verdiği belliydi.

Sonra Gala onun elini uzatıp elbisesinin en üst düğmesini çözdüğünü hissetmiş, o elin dokunuşuyla birlikte bütün vücudu kasılıvermişti. O zaman yeni ayılıyormuş gibi numara yapmaya başlamış, hafif hafif inleyerek gözlerini aralamış ve Krebs'ten su istemişti. Krebs ona mutfaktan su getirmiş, sonra da Gala'nın önüne bir sandalye çekip tersine oturmuş ve çenesini sandalyenin arkalığına dayayıp solgun yarı inik göz kapaklarının ardından uzun uzun ona bakmaya başlamıştı. Sessizliği bozan Gala olmuştu:

— Beni buraya neden getirdiniz? Hem bu makineler nedir?

Krebs dudaklarını yalamış, sarı bıyıklarının altındaki patlak dudaklı küçük kırmızı ağzı bir gülüşle yavaş yavaş aralanmıştı.

— Küçük kuşları ayartmak için bu makineler, demişti. Yakında bu makineler sayesinde havada uçan küçük bir kuş yuvaya yumurta bırakacak. Hem de ne yuvarlak bir yumurta! Harikulade güzel, kocaman bir yumurta.

Yüzünün alt yarısı neşeyle gülerken gözlerinde dertli bir bakış vardı.

—... Ve cici kızı da o küçük kuşu ürkütüp kaçırmasın diye buraya getirdik...Kuşun kaçması çok fena olurdu, değil mi? Öyle değil mi, pis İngiliz orospusu?

Gözlerinde kararlı ve hain bir bakış belirmişti. Sandalyesini daha yaklaştırmıştı. Şimdi yüzü Gala'nın yüzünden bir karış uzaklıktaydı:

— Şimdi öt bakalım, İngiliz orospusu. Kimin

hesabına çalışıyorsun? Soruma cevap vermek zorundasın, biliyorsun değil mi? Burada seninle yapayalnızız. Bağırsan bile sesini kimse duymaz.

Gala umutsuz bir sesle:

— Budala gibi konuşma, demişti. Sir Hugo'dan başka kimin hesabına çalışabilirim? Sadece uçuş planını merak etmiştim.

Sonra Krebs'i kendi yaptığı hesaplarla Drax'in yaptığı hesapların tutup tutmadığını merak ettiğine, Ay Harekâtı'nın mutlaka başarılı olmasını ve o başarıda kendisinin de bir payı olmasını istediğine, defteri de sadece bu amaçla karıştırdığına ikna etmeye çalışmıştı.

Genç kız sözlerini bitirdiği zaman Krebs:

— Bu laflara karnımız tok. Sen doğrusunu söyle bakalım, demişti.

Sonra birdenbire gözleri bir kinle alevlenmiş, elleri yavaş yavaş sandalyenin arkasından Gala'ya doğru uzanmıştı.

Gala o sahneyi hatırlayınca dişlerini gıcırdattı. Vücudunun en gizli yerlerinde dolaşan, çimdikleyen o yumuşak beyaz elleri, gözlerinin içine garip bir ifadeyle bakan o kin dolu gözleri bir türlü unutamıyordu. Nihayet, Gala ağzında biriktirdiği koca tükürüğü Krebs'in suratının ortasına atmıştı. Krebs yüzünü silmeye bile gerek görmemiş, fakat birdenbire fena halde canını yıkmıştı. Sonra Gala bir kere daha bayılmıştı. Hem de seve seve...

Yeniden kendine geldiğinde otomobilin arka tarafına itildiğini ve arka kanepeye yatırıldığını farketmişti. Üzerine bir kilim atmışlar ve hızla hareket etmişlerdi. Yanlarından geçen diğer arabaların gürültüsünü duyuyordu. Londra trafiğinin içine girince yeniden insanların gerçek dünyasına döndüğünü, etrafında İngiliz halkının, dostlarının bulunduğunu hissetmişti. Bir an doğrulup bağırmak için çırpınmıştı. Fakat Krebs onun kıpırdadığını farkeder etmez ön taraftan uzanıp ayak bileklerine yapışmış ve bileklerini ön koltuğun arkalığının dibindeki ayak dayanan madeni boruya

bağlamıştı. Gala çaresizliğini o zaman bir kere daha anlamış ve yanaklarından yaşlar süzülmeye başlamıştı. Birinin iş işten geçmeden yetişmesi ve bu vahşi adamları durdurması için dua ediyordu artık.

Şehrin içinden geçtikleri sırada arabaya bir sessizlik çökmüştü. O sırada Krebs'in sesi duyuldu. Telaşlı bir ifadeyle:

— Efendim, diyordu. Bir süredir arkamızdan gelen bir arabayı gözetliyorum. Bizi takip ediyor. Hiç ışık yakmıyor. Yüz metre kadar gerimizde. Yanılmıyorsam, Binbaşı Bond'un arabası.

Drax şaşkınlıkla homurdandı. Gala onun iri vücuduyla dönüp arkaya baktığını hissetti. Drax bir küfür savurdu, sonra arabaya tekrar derin bir sessizlik çöktü.

Şimdi büyük Mercedes, seyrekleşen trafiğin arasında daha da hızlı gidiyordu.

Drax nihayet:

— Vay canına! dedi. Demek o müzelik arabası hâlâ hız yapabiliyor. Böyle olması çok daha iyi azizim Krebs. Arabada ondan başka kimse yok sanırım. (Kabaca güldü.) Şimdi BBC'nin yurtiçi yayınlarını dinleyelim. Deneme atışında bir erteleme olup olmadığını öğrenelim.

Radyoda kısa bir parazit oldu. Sonra Gala başbakanın sesini duydu. Drax arabayı üçe geçirip hızla şehirden çıktıkları sırada başbakanın Ay Harekâtı ile ilgili konuşmasından kesik kesik parçalar kulağına gelmeye başladı... "İnsan zekâsının meydana getirdiği silah... bin altı yüz kilometre uzağa... deneme alanının çevresinde Majeste Kraliçelerinin gemileri devriye geziyorlar... Uzun barış çağı... büyük silahın yaratıcısı, o büyük yurtsever, Sir Hugo Drax..."

Drax rüzgârın uğultusunu bile bastıran müthiş bir kahkaha attı. Korkunç, alaycı bir zafer kahkahasıydı bu. Sonra radyo kapatıldı.

Gala kendi kendine, "James" diye fısıldadı. "Yalnız sen kaldın. Dikkatli ol ve ne olur elini çabuk tut."

Bond'un yüzü tozdan bir maske hali almış, bu maske açtığı camdan girip yüzüne çarpan sineklerle, gece kelebeklerinin kanlarıyla kirlenmişti. Defalarca direksiyona sıkı sıkıya yapışmaktan eline kramp girmişti.Fakat bütün bu zorluklara rağmen Bentley oldukça formundaydı ve Mercedes'i kaçırmayacağından emindi.

Leeds Şatosu'na giden yolun girişine tam yaklaştığı sırada arabanın hızını yüz elliye çıkarmıştı ki, birdenbire arkadan gelen bir araba farlarını yaktı, sonra dört tonlu bir klakson adeta kulağının dibinde o sabırsız "pom pim pom pam" sesiyle çaldı.

Yarışa üçüncü bir otomobilin katılınası inanılacak şey değildi. Bond, Londra'dan çıktığından beri dikiz aynasına bir kerecik olsun bakmamıştı. Onlarla ancak bir otomobil yarışçısı ya da bir çılgın yarışabilirdi. Arabayı yolun soluna çekip göz ucuyla yan tarafa bakınca bayrak kırmızısı bir arabanın kendisiyle aynı hizaya geldiğini, sonra da en azından saatte 15 kilometre fazla bir hızla yanından geçtiğini gördü.

Bond bir an arabanın bir Alfa Romeo olduğunu gördü. Arabanın yan tarafına büyük beyaz harflerle "Haydi Yavrum II" kelimelerini okudu. Sonra direksiyon başında oturan, kısa kollu gömlek giymiş bir gencin sırıtan yüzünü gördü.

Genç iki parmağını V şeklinde havaya kaldırarak Bond'a salladı. Motoru gök gürültüsü gibi uğuldayarak uzaklaştı.

Bond arabanın genç sürücüsünü selamlarken hayranlıkla sırıttı. Öndeki araba sekiz düz silindirli spor bir Alfa Romeo idi. Motoru da ayrıca takviyeliydi. En azından onun arabası kadar eski bir model olmalıydı. Araba çevredeki RAF istasyonlarından birinde üslenmiş bir gence ait olmalıydı. Genç herhalde bir partiden dönüyor ve akşam yoklamasına üssüne yetişmeye çalışıyordu. Öndeki araba Charing Kavşağı'na doğru kaybolurken Bond onu hayran hayran seyretti.

Drax'in arabasına yetişip de onunla yan yana yol

alırken genç yine zevkten gevşeyecek ve "Oh anam, bir Mercedes ha!" diyecekti. Sonra o havalı klaksonun sinir bozucu müziği Drax'i kimbilir nasıl çileden çıkaracaktı.

Genç herhalde 170 yapıyordu. İnşallah bir hata edip de yoldan çıkmazdı. Alfa Romeo'daki genç yine ışıklarını söndürecek, öndeki arabaya iyice yaklaşmak, sonra onu geçip gitmek için fırsat çıktığı anda bütün farlarını yakacak ve sollayacaktı.

Mercedes birden dört yüz metre ilerde, Alfa'nın yanan çift farlarının ışığında bembeyaz göründü. Önlerindeki yol bir buçuk kilometre boyunca dümdüz ve açıktı. Bond gencin ayağını gaz pedalına daha da bastırdığını hissediyordu. Haydi yavrum!

Krebs Mercedes'in içinde ağzını Drax'in kulağına iyice yaklaştırmıştı. Telaşla:

— Bir tane daha, dedi. Yüzünü göremiyorum. Bize yetişip yanımızdan geçmeye hazırlanıyor.

Drax kaba ve çirkin bir küfür savurdu. Omuzlarını çıkarıp direksiyonu kocaman deri eldivenleriyle daha da sıkıcı kavradı.

— Şu domuza bir ders verelim, dedi.

Göz ucuyla bakınca Alfa Romeo'nun burnunun yavaş yavaş Mercedes'in hizasına geldiğini gördü. Klakson "pom-pim-pom-pam" diye cıvıldadı. Drax direksiyonu dikkatle sağa doğru kırdı.Birdenbire kulakları paralayan madeni bir çatırtı duydu. Sonra arabanın burnunu düzeltti.

— Bravo! Bravo!

Krebs çığlık çığlığa bağırıyordu. Drax'in yanında kanepenin üzerine diz çökmüş, geriye bakıyordu. Araba havaya fırlayıp çift takla attı. Yol kenarındaki çitin üzerinden aştı ve yanmaya başladı.

Drax ağır ağır soluyarak:

— Bizim o korkusuz Bond efendimiz bundan herhalde ders almıştır, dedi.

Fakat yüzü gergin bir maskeden farksız olan Bond hızını kesmemişti. Uçarcasına kaçan Mercedes'in ardından rüzgâr gibi giderken, kafasında intikam

isteğinden başka bir şey yoktu.

Her şeyi görmüştü. Cinayet gözlerinin önünde işlenmişti. Kırmızı arabanın korkunç bir şekilde döne döne yoldan çıkışı, arabadan fırlayan şoförün kolları ve bacakları iki yana açılmış halde havada uçuşu, sonra araba tarlaya çakıldığı zaman duyulan gök gürültüsü.

Bond kaza yerinden geçerken asfalt üzerindeki korkunç siyah lastik izlerini gördü. O korkunç kazada nasılsa parçalanmamış olan klakson hâlâ çalışıyor ve sanki "Haydi Yavrum II"ye hayali geçitler açmak istiyormuş gibi "pim-pom-pom-pam" "pim-pom-pom-pam" diye çalmaya devam ediyordu.

Gözlerinin önünde düpedüz bir cinayet işlenmişti. Hugo Drax, her nedense savaş ilan etmişti ve Bond'un da bunu bilmesine aldırış etmiyordu. Meselenin bu hale gelmesi birçok şeyi kolaylaştırmıştı. Drax bir cani, büyük ihtimalle bir manyaktı. Bu, her şeyden önce Ay Harekâtı için bir tehlike demekti. Bu da Bond için yeterliydi. Kadran tablasının altına el attı, oradaki gizli kılıfın içinden uzun namlulu 45'lik Colt marka beylik tabancayı çıkardı, yanıbaşındaki kanepenin üstüne koydu. İki taraf birbirlerine savaş ilan etmişlerdi ve bu savaş açıkta yapılacaktı. Ne pahasına olursa olsun, Mercedes'i durdurmalıydı.

Bond arabayı iyice gazladı. Kilometre sayacının ibresi yüz altmışın etrafında oynamaya başladığında Mercedes'le arasındaki uzaklık da kapanmaya başlamıştı.

Drax Charing Kavşağı'nda soldaki yola saptı, sonra uzun bir meyili tırmanmaya başladı. İlerde, Bowater'in muazzam sekiz tekerlekli AEC dizel kamyonlarından biri gidiyordu. Treyleri olan kamyon dağın yan tarafındaki U biçimi virajın ilk dönemecine giriyordu. Dev kamyon East Kent gazetelerinden birine götürmek üzere yüklediği 14 ton kağıt bobininin altında hayli zorlanıyordu.

Drax yirmi bobinle yüklü treyleri gördüğü zaman bir küfür savurdu. Bobinler kamyonun üzerine iplerle

bağlanmıştı. Kamyon şimdi tepenin en yukarsındaki tehlikeli S virajın tam ortasındaydı.

Drax dikiz aynasından geriye baktı; Bentley kavşağa giriyordu.

Tam o sırada gözleri parlak bir fikirle aydınlandı:

— Krebs! (Bu kelime bir tabanca gibi patlamıştı.) Bıçağını çıkart.

Sert bir çıtırtı oldu, Krebs'in elinde bir sustalı belirdi. Efendilerinin sesi biraz heyecanlı olunca köleler bir saniye bile vakit kaybetmezlerdi.

— Önümüzdeki şu kamyonun arkasına varınca yavaşlayacağım. Pabuçlarını ve çoraplarını çıkart, kaputun üstüne çık. Ben tam geriden rampa ettiğim zaman kamyona atla. Ben de kamyonun yanından onun hızıyla gideceğim. Tehlikesiz bir iş. Kâğıt bobinlerini tutan ipleri kes. Önce sol taraftaki ipleri. Sonra da sağdakileri. Sen o işi yaparken ben treylerin yan tarafında ona paralel gideceğim. Sağ taraftaki bobinlerin iplerini de kesince hemen arabanın içine atla. Yalnız dikkat et bobinler yuvarlanırken seni de götürmesin. Anladın mı?

Drax uzun farları söndürüp kısaları yaktı, sonra virajı yüz otuzla aldı. Dev kamyonla aralarında yalnızca 20 metre kalmıştı şimdi. Drax kamyonun arkasına çarpmamak için bütün gücüyle frene basmak zorunda kaldı. Mercedes asfaltın üstünde kayarak kamyonun arkasına yanaştı. Kaputun burnu kamyonun altına girmek üzereydi neredeyse.

Drax vitesi ikiye aldı. "Haydi" dedi. Arabayı bir milim bile sağa sola oynatmıyordu. Krebs çıplak ayakla spor arabanın ön camından çıktı, kaygan kaputun üzerinden bir cambaz gibi emekleyerek ilerledi. Bıçağı elindeydi.

Bir sıçrayışta kamyonun arkasına atladı. Sonra bıçağı hızla sol taraftaki bobinleri tutan iplere vurdu. Drax sağa geçti, arabanın burnunu kamyonun arka tekerlekleriyle aynı hizaya getirdi. Kamyonun egzozundan çıkan yağlı duman gözlerine ve burnuna doluyordu

Drax'in.

Bond'un ışıkları ise virajı yeni dönmeye başlıyordu.

Sol taraftaki bobinler birer birer dönerek yola döküldüğünde bir dizi gümlemeler oldu. Sonra bobinler yokuş aşağı karanlığın içinde yuvarlanarak kayboldular. Sağ taraftaki ipler kesildiği sırada da yeni yeni gümlemeler oldu. Bobinlerden biri yere çarptığı anda patladı, Drax bobinin çözülerek hışırtıyla yamaca doğru yuvarlandığını duydu.

Kamyon yüklerinden kurtulunca ferahlamış gibi ileri fırlamıştı. Krebs kamyonun arkasından arabaya atladı. Drax, Krebs yol üstüne uçmasın diye arabayı yavaşlattı. Buna rağmen Krebs, arka kanepeye, Gala'nın üstüne düşmüştü. Drax yeniden gaza bastı. Dizel kamyonun yanından geçerken şoförün bağırdığını duydu, oralı olmadı.

Drax ondan sonraki virajı alırken iki far ışığının ağaçların tepelerini tarayarak göğe doğru döndüğünü gördü. Çifte far ışıkları bir saniye havaya dönük durdu, sonra farlar göğü tarayarak kayboldu.

Drax bir saniye gözlerini yoldan ayırıp yüzünü bir zafer ifadesiyle yıldızlara çevirdi, sonra bütün gücüyle korkunç bir kahkaha attı.

Krebs,Drax'in o manyak kahkahasına tiz bir gülüşle katıldı.

— Son derece ustaca bir numara, efendim. Bobinlerin yokuş aşağı yuvarlanışlarını görmeliydiniz. Hele o patlayan bobin. Harikaydı! Bir devin tuvalet kâğıdına benziyordu. Sadece o patlayan bobin bile peşimizdekini pestile çevirmeye yeterdi. Bizimki tam o sırada virajı alıyordu. İkinci salvo birincisi kadar güzeldi. Şoförün yüzünü gördünüz mü? Ya Bowater Firması? O bobinleri toplamak için çok uğraşırlar.

Kafası bambaşka şeylerle dolu olan Drax kısaca:

— Aferin, iyi iş becerdin, dedi.

Birdenbire lastikleri öttürerek arabayı yolun kenarına çekti.

Arabayı geri döndürmeye çalışırken, öfkeyle:

— Hay aksi şeytan! dedi. Bond'u orada bırakamayız. Onu almalıyız. Silahı ver.

Araba hızla dönmüş, rüzgâr gibi yokuş aşağı inmeye başlamıştı. Kamyonu tepenin üstünde geçtiler. Şoför görünürlerde yoktu. Drax, "Herhalde durumu anlamış ve en yakın telefondan yardım istemeye gitmiştir" diye düşündü.

Yol kenarındaki iki, üç evde ışıklar yanmıştı. Evlerden birinin bahçe kapısına çarpıp kapıyı kırmış olan bir bobinin etrafında birkaç kişi toplanmıştı. Yolun sağ tarafındaki fundalıklar içinde de başka bobinler vardı. Solda bir telgraf direği devrilmişti. Ondan sonraki virajda da karmakarışık kâğıt yığınları gördüler. Patlayan bobin yokuş aşağı çözülerek yuvarlanmıştı. Yolun üstü, sona ermiş bir devler balosunu andırıyordu.

Bentley keskin bir dönüşle yolun sağındaki korkuluğu parçalamış, onun içinden geçip aşağıya uçmasına ramak kalmıştı. Araba eğri büğrü olup demir parmaklıklar arasına sıkışmış, burnu uçuruma sarkmış ve kırık arka aksa bağlı tekerleklerden biri de gerçeküstü bir şemsiye gibi arabanın üzerine doğru kıvrılmıştı.

Drax arabasını Bentley'in yanına yanaştırdı. Krebs arabadan inip durdu, kulak kabarttı.

Uzaklarda Ashton Yolu üzerinde hızla geçen bir arabanın motor sesinden ve uykusuz bir çekirgenin şarkısından başka bir ses yoktu gecenin karanlığında.

Drax ve Krebs silahlarını çekip yol üzerine saçılmış kırık cam parçalarını çiğneyerek dikkatle Bentley'e yaklaştılar. Çimen yol kenarında derin izler açılmıştı. Havada keskin bir benzin ve lastik kokusu vardı. Arabanın kızgın madenleri hafif hafif tıkırdıyordu. Parçalanmış radyatörden de fıskiye gibi buhar fışkırıyordu.

Bond yol kenarındaki hendeğin dibinde, arabadan 7 metre aşağıda yüzükoyun yatıyordu. Krebs onu yüzüstü çevirdi. Yüzü gözü kan içindeydi, ama nefes alıyordu.

Üzerini iyice aradılar. Drax bulduğu Beretta'yı cebine attı. Sonra beraberce genç adamı yukarı çıkardılar, yoldan geçirdiler ve onu da arabanın arka kanepesine, hemen hemen Gala'nın üstüne yığdılar.

Gala yanına sıkıştırılanın kim olduğunu anlayınca bir dehşet çığlığı attı.

Drax:

— Kes sesini! diye hırladı.

Sonra şoför mahalline geçti. Arabayı çevirdiği sırada Krebs de ön taraftan döndü, uzun bir iple Bond'u iyice bağladı.

Drax:

— Sıkı bağla hergeleyi, dedi. Hata falan olmasın. Sonra da enkazın yanına dön, arabanın plakalarını sök. Çabuk ol, çabuk. Ben yolu gözleyeceğim.

Krebs hareketsiz yatan iki vücudun üzerine kilimi çekti, aşağıya atladı. Sustalısını tornavida gibi kullanarak çabucak Bentley'in plakalarını söktü ve yanına alarak geri döndü, arabaya bindi. Tam o çevrede oturanlardan bir grup ellerinde fenerlerle kaza yerine doğru ilerlerken Mercedes hareket etti.

Krebs budala İngilizlere geride temizlenecek bir sürü şey bıraktıklarını düşünerek kendi kendine gülümsedi. Sonra arkaya yaslanarak yolculuğun tadını çıkarmaya başladı. En hoşuna giden yolculuğun bu kısmıydı. Shilham yolunda binbir çeşit çiçekle dolu ilkbahar ormanları içinde yolculuk.

Mercedes'in farlarının ışığında aydınlanan yeşil meşaleye benzer genç ağaçların arasından geçerken Ardenlerin o harika ormanlarını hatırladı. Savasın son yıllarında ormanlarda birlikte savaştıkları küçük komando grubunu ve ele geçirdikleri bir Amerikan cibinde, yine bu geceki gibi sevgili kumandanları direksiyonda, yaptıkları gece yolculuğunu hatırlıyordu. Zafer günü hayli gecikmiş, ama işte sonunda gelip çatmıştı ve genç Krebs de zafer geçidine katılacaktı. Nihayet kalabalıklar, madalyalar, kadınlar, çiçekler galipleri karşılayacaktı. Dışarıya, arabanın iki yanından hızla gerilere

kaçan mavi çan çiçeklerini seyretti. İçi ısındı ve son derece mutlu hisseti kendini.

Gala, Bond'un yüzünden akan kanı tadıyordu. Bond'un yüzü deri kanepenin üzerinde hemen yüzünün yanıbaşındaydı. Gala ona biraz daha yer açmak için hafifçe kımıldadı. Bond derinden ve düzensiz bir şekilde nefes alıyordu. Acaba yarasının durumu neydi? Gala dikkatle onun kulağına fısıldadı.

— James, James...

Bond bir şeyler mırıldandı. Genç kız bütün vücuduyla onu dürttü.

Bond küfürler savurdu, derin derin göğüs geçirdi. Sonra tekrar yattığı yerde hareketsiz kaldı.

— Benim, Gala.

Bond'un bütün vücudu kasıldı:

— Tanrım! dedi. Ne berbat bir durum.

— İyisin ya? Kırık falan var mı vücudunda?

Gala onun kollarını ve bacaklarını hafifçe oynatarak kırıkları olup olmadığını kontrol ettiğini anladı.

— Bir şeyim yok galiba, dedi Bond sonunda. Yalnız başımda bir yarık var. Saçmalamıyorum ya?

— Ne münasebet. Beni dinle.

Gala not defterinden başlayarak bütün bildiklerini ona anlattı.

Bond'un bütün vücudu birden kaskatı kesildi. Genç kızın inanılmaz hikâyesini dinlerken nefes bile alamaz olmuştu.

Centerbury'ye yaklaşırlarken Bond ağzını genç kızın kulağına yapıştırdı:

— Son bir çabayla kendimi arabadan atmaya çalışacağım, dedi, Karargâha telefon etmeliyim, başka çare yok.

Ağırlığıyla kızın nefesini keserek dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Sert bir çatlama sesi oldu, Bond yine kızın üzerine yığıldı.

Krebs'in sesi ön taraftan:

— Bir daha kımıldamaya kalkarsan, gebertirim seni, diye tısladı.

Füze üssüne yirmi dakika kadar bir yolları kalmıştı. Gala dişlerini sıkarak bir kere daha Bond'u ayıltma işine girişti. Bond henüz ayılmıştı ki, araba rampa binasının kapısı önünde durdu, sonra Krebs, bir elinde tabanca, öteki eliyle Gala'nın ayak bileklerini bağlayan kayışları sökmeye başladı.

Sonra çabucak rampanın kapısından içeriye sokuldular. Krebs ayaklarındaki pabuçları koparırcasına çıkarıp attıktan sonra rampanın iç kısmında tepedeki daracık madeni yola çıktılar.

Parlak roket yeni imal edilen bir oyuncak gibi bütün görkemi ve suçsuzluğuyla karşılarındaydı.

Fakat havada yoğun bir koku vardı. Kimyasal madde kokusu. Roket Bond'a, İngiltere'nin kalbine daldırılmaya hazır dev bir enjeksiyon iğnesi gibi göründü. Krebs'in öfkesiyle homurdanmasına rağmen Bond geçidin üzerinde durup füzenin ışıl ışıl parlayan başlığına baktı . Bir milyon ölüm! Bir milyon! Bir milyon !

Kendi mi neden olacaktı buna? O mu taşıyacaktı bu bir milyon insanın ölümünün sorumluluğunu omuzlarında?

Krebs'in tabancası beline gömülerek dürttüğü için Bond, Gala'nın peşinden çelik merdivenleri inmeye başladı.

Drax'in bürosundan içeri girdikleri sırada Bond kendini topladı. Birdenbire kafasındaki bulutlar dağılmış, hantallık ve ağrı yok olmuştu. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Ne olursa olsun bir şeyler yapmalıydı. Mutlaka bir çare bulunacaktı. Bütün beyni ve bedeni bir tek nokta üzerine toplanmıştı. Bakışlarına yeniden hayat gelmiş, yenilginin ağırlığını tümüyle üzerinden atmıştı.

Drax önden gitmiş, masanın başında oturuyordu. Elinde bir Luger tabanca vardı. Silahı Bond ile Gala'nın arasındaki boşluğun tam ortasına doğrultmuştu. Kaya gibi, bir milimetre bile kıpırdamıyordu namlu.

Bond arkasında çifte kapıların kapandığını duydu.

Drax, sohbeti açar gibi:

— Brandenburg Tümeni'nin en keskin nişancılarındandım, dedi. Krebs şu kızı iskemleye bağla. Ondan sonra da herifi.

Gala umutsuz gözlerle Bond'a baktı.

Bond:

— İsteseniz bile burada ateş edemezsiniz, dedi. Yakıtın ateş almasından çekinirsiniz.

Sonra ağır ağır masaya doğru yürüdü.

Drax neşeli neşeli gülümsedi, sonra kaldırdığı namlunun üzerinden Bond'a baktı. Donuk bir sesle:

— Hafızan çok zayıf İngiliz, dedi. Sana bu odanın çifte kapıyla roketten tamamen tecrit edilmiş olduğunu söylemiştim. Bir adım daha atarsan delik deşik olursun.

Bond karşısındaki adamın kendinden emin, kısılmış gözlerine bakınca durdu.

— Devam et sen, Krebs.

Krebs ikisini de kollarıyla ayaklarından cam duvar haritasının altındaki krome borudan yapılmış koltuklara canlarını yakacak kadar sıkıca bağladıktan sonra odayı terketti. Bir saniye sonra da elinde gazlı seyyar bir kaynak makinesiyle geri döndü.

Makineyi masanın üstüne koydu, birkaç defa hızlı hızlı pompaladı, sonra bir kibrit çakarak ucuna tuttu. Makinenin ucundan beş, altı santimetre boyunda mavi bir alev tıslayarak fışkırmaya başladı. Sonra onu alarak Gala'ya doğru yürüdü, genç kızın bir adım kadar açığında durdu.

Drax korkunç bir yüzle:

— Nihayet beklediğimiz an geldi çattı, dedi. Bu işi gürültüsüz patırtısız bitirelim. Sadık dostum bu cihazları kullanmayı çok iyi bilir. Bir zamanlar ona "**Der Zwabgman**" derdik. Almancada "ikna eden" demektir bu. Birlikte yakaladığımız son casusu ne hale getirdiğini ömrümün sonuna kadar unutmayacağım. Ren kıyılarının hemen güneyindeydi, değil mi Krebs?

Bond kulak kabarttı.

Krebs tatlı bir anıyı anar gibi:

— Evet, Mein Kapitan, dedi. Domuz bir Belçikalıydı.

Drax:

— Pekâlâ öyleyse, dedi. Yalnız ikinize de bir şey hatırlatayım. Burada mertlikten, erkeklikten dem vurmaya kalkışmayın. Biz centilmenlikten anlamayız. Görülecek işimiz var. Şimdi söyleyin bakalım küçük hanım, siz kimin hesabına çalışıyorsunuz?

Gala cevap vermedi.

— Ne tarafından istersen başla Krebs.

Krebs'in ağzı yarı açılmıştı. Diliyle alt dudağını yaladı. Genç kıza doğru bir adım atarken nefes almakta güçlük çeker bir hali vardı.

Kaynak makinesinin ucundaki minicik alev hırsla soluyordu.

Bond buz gibi bir sesle:

— Kesin bu komediyi, dedi. Gala, Scotland Yard hesabına çalışıyor. Ben de onların hesabına çalışıyorum.

Bu sözlerin artık hiçbir değeri yoktu. Drax bu bilgilerden hiçbir şekilde faydalanamazdı. Hem sonra ne olursa olsun yarın öğle üzeri Scotland Yard diye bir şey kalmayacaktı yeryüzünde.

— Hah şöyle, dedi Drax. Yola gel bakalım. Şimdi söyleyin, elimizde esir olduğunuzu bilen var mı? Yolda durup kimseye telefon ettin mi?

Bond vereceği cevabın gelecekleri açısından hayati önemde olduğunu biliyordu. Evet diyecek olursa, hemen oracıkta ikisini de öldürecek, cesetlerini yok edecek ve o zaman roketi durdurmak için son fırsat da elden kaçmış olacaktı.

Hem sonra Scotland Yard'ın durumu bildiğini söylese, Drax polisin neden şimdiye kadar gelmediğini düşünmez miydi? Hayır, öyle demeyecekti. Belki bir fırsat yakalardı. Bentley'i mutlaka bir gören çıkardı. Vallance kendisinden haber alamayınca elbette aramaya girişecekti.

— Hayır, dedi. Telefon etmiş olsaydım, çoktan buraya gelirlerdi.

Drax düşünceli bir şekilde:

— Doğru, dedi. O halde artık sizinle hiçbir ilgim kalmadı. Yalnız olsaydınız belki işimiz epey güçleşirdi. Bu gibi durumlarda el altında bir kız bulunması çok yararlı oluyor. Krebs, indir o aleti aşağıya. Gidebilirsin. Ötekilere de söyle, yapılması gerekenleri yapsınlar. Herhalde merak içindedirler. Ben konuklarımızla biraz daha ilgileneceğim. Sonra ben de eve gelirim. Söyle, arabayı da yıkayıp temizlesinler. Özellikle arka kanepeyi. Sonra arabanın sağ tarafındaki yara bereleri de yok et. Gerekirse bütün sağ çamurluğu söksünler. Hatta isterlerse bir kibrit çakıp yaksınlar. İhtiyacım olmayacak artık. (Ani bir kahkaha attı.) Tamam mı?

— Evet, efendim!

Krebs tatlı tatlı gürleyen kaynak makinesini Drax'in yanıbaşına, masanın üstüne koydu:

— Belki ihtiyacınız olur, dedi.

Sonra bir kez daha Bond ile Gala'ya baktı ve çifte kapılardan çıktı, gitti.

Drax,Luger'i önündeki masanın üzerine koydu. Bir çekmece çekerek oradan bir puro çıkardı, Ronson marka çakmağıyla yaktı. Sonra koltuğuna keyifle kuruldu. Purosunu içerken odaya derin bir sessizlik çöktü. Birden kararını vermiş bir ifade geldi yüzüne. Uysal uysal Bond'a baktı. Bir basın toplantısında gazetecilere hitaben konuşuyormuş gibi:

— Beni dinleyen bir İngiliz grubu olsun diye ne kadar hasretle bekledim, bilemezsiniz, dedi. Hikâyemi anlatmak isteğiyle ne kadar uzun zamandır yanıp tutuşuyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, hayat hikâyemi en ince ayrıntılarına kadar Edinburgh'un çok ünlü bir hukuk bürosuna verdim. Bu büro, Ay Harekâtı'nın ilk denemesi başarıyla yapıldıktan sonra zarfı açacak. Ama sizlerin şansı varmış. Çünkü siz her şeyi, herkesten önce öğreneceksiniz. Yarın öğle üzeri tamamen açılmış olan şu kapılardan dışarıya rampaya bakacak ve yarım saniye sonra türbinlerden fışkırarak sizi kavuracak ilk dumanları göreceksiniz.

Bond kabaca:

— Bu şakaların sırası değil, dedi. Hikâyeni anlat, pis Alman.

Drax'in gözleri bir an çakmak çakmak oldu.

— Pis Alman ha? Evet, ben gerçekten bir Almanım. (Kırmızı bıyığının altında gizlenen ağzı o kelimeyi nefis bir Almançayla telaffuz etmişti.) Çok geçmeden bütün İngiltere, bir tek Almanın kendilerini hakladığında birleşecek. Belki o zaman bize pis Alman demekten vazgeçersiniz... Vazgeçeceksiniz!

Bu son kelimeleri avazı çıktığı kadar bağırarak söylemişti. Bond, bir an Nuremberg'de bir törende birliklere hitaben konuşma yapan Prusyalı bir mareşalin karşısında sandı kendisini.

Drax masanın öbür tarafından Bond'a müthiş öfkeli gözlerle baktı. Bir yandan da dişleriyle tırnaklarını kemiriyordu. Sonra tırnaklarını yememek için sağ elini pantolonunun cebine soktu, sol eliyle de purosunu aldı. Purosundan birkaç nefes çekti ve sinirli bir sesle hikâyesini anlatmaya başladı.

XVII. BÖLÜM

PANDORA'NIN KUTUSU

— Benim gerçek adım, Graf Hugo von der Drache'dir, dedi Drax. Annem İngilizdi. O nedenle on iki yaşıma kadar İngiltere'de okudum. Sonra bu pis ülkeye daha fazla dayanamadım, öğrenimimi Berlin'de ve Leipzig'de tamamladım.

Bond, o dişlek irikıyım çocuğun İngiliz okullarında epey alay konusu olduğunu tahmin ediyordu.

Drax'in gözleri çocukluğuna ait anılarla ışıldadı:

— On iki yaşındayken, dedi, aile işinde çalışmaya başladım. Bizim firma büyük Rheinmetal Börsig çelik kartelinin bir koluydu. İsmini hiç duymamışsınızdır herhalde. Neyse, 88 milimetrelik bir obüs yeseydiniz, büyük ihtimalle o firmanın imalatı bir obüs olurdu. Bizim ortak olduğumuz firma, özel çelikler konusunda uzmanlık sahibiydi. Ben de orada özel çelikler konusunda ne öğrenmek mümkünse hepsini öğrendim. Ayrıca uçak sanayi hakkında da bilgi sahibi oldum. Uçak endüstrisi en sağlam müşterilerimizdi. Kolumbit madeninin adını da ilk defa o zaman duydum. O zamanlar kolumbit elmas kadar değerliydi. Sonra Nazi Partisi'ne yazıldım. Ve hemen ertesi gün de savaşa girdik. Ne günler gördük. 28 yaşındaydım ve 140. Panzer Tümeni'nde teğmendim. Fransa'daki İngiliz Ordusu'nu tereyağını bıçakla yarar gibi yardık. Zafer sarhoş etti bizi.

Drax keyifle purosundan birkaç nefes çekti. Puronun dumanında Belçika'nın cayır cayır yanan köylerini gördüğü belliydi halinden.

— Ne günlerdi onlar, azizim Bond. Fakat tam o sırada beni Brandenburg Tümeni'ne yollamak üzere seçtiler. Kızları, şampanyaları bırakıp Almanya'ya döndüm. İngiltere'ye havadan büyük bir indirme için

yeniden eğitim görmeye başladım. Tümende İngilizceme ihtiyaç vardı. Çünkü İngiltere'ye atladığımız zaman hepimiz İngiliz üniformaları giymiş olacaktık. Mutlaka çok zevkli bir indirme olacaktı. Fakat o körolası generaller bu işte başarı şansı olmadığını söylediler. Bunun üzerine SS'lerin dış haberalma şubesine transfer oldum. Şubeye RSHA diyorlardı. Heydrich 1942'de katledildikten sonra onun yerini SS Generali Kaltenbrunner almıştı. Kaltenbrunner iyi bir adamdı. Bense, ondan da iyi bir komutanın emrindeydim. Benim komutanım Otto Skorzeny idi. Otto RSHA'da tedhiş ve sabotaj bürolarının başındaydı. Orada geçirdiğim günler benim için çok hoş bir geçiş devresi oldu, azizim Bond. O süre içinde birçok İngilizi hizaya getirmeyi başardım.

Drax gözlerinde soğuk parıltılarla Bond'a güldü.

— Bunun da bana ne büyük bir zevk verdiğini tahmin edersin. Ne yazık ki Hitler bir kere daha o domuz generallerin ihanetine uğradı, İngilizlerle Amerikalıların Fransız topraklarına çıkarma yapmalarına fırsat verildi.

Bond kuru bir sesle:

— Gerçekten çok yazık, dedi.

— Evet azizim Bond, gerçekten çok yazıktı.

Drax onun sesindeki alaycı ifadeyi anlamazlıktan gelmişti. Devam etti:

— Fakat benim için o olay savaşın zirvesiydi. Skorzeny bütün sabotajcıları ve tehdişçileri düşman hatlarının gerisinde kullanmak üzere bir SS çeteleri haline getirdi. Her çete kendi içinde komando takımlarına bölünmüştü ve takımlar kendi komutanlarının adını taşıyordu. Ben de Komando Drache'nin başında üsteğmen rütbesiyle ateş hattına girdim. Meşhur 150. Panzer Alayı ile 1944 Aralığında Amerikan hatlarını yardık. Ele geçirdikleri Amerikan tankları ve araçlarıyla hareket eden ve Amerikan üniforması giymiş olan o birliğin cepheyi nasıl karıştırdığını herhalde hatırlarsınız. Alay çekilmeye mecbur kalınca ben

mevzilerimi terketmedim. Yerimde kaldım. Sonra da müttefik hatlarının 80 km gerisindeki Arden ormanlarında gizlendim. Yirmi kişiydik. On usta komando ve on da Hitler Gençlik Örgütü'ne mensup Kurt Adam. Hitler Gençliği'ne mensup olanlar henüz yirmisine basmamışlardı. Hepsi de sağlam, yiğit gençlerdi. Ve bir rastlantı eseri olarak başlarında Krebs adında bir delikanlı bulunuyordu. Çok geçmeden Krebs'in olağanüstü bazı yetenekleri olduğunu anladım. Bu yüzden küçük çetemizde cellatlık ve "ikna edicilik" görevi ona verildi.

Drax geçmiş günleri hatırlayarak kıkır kıkır güldü; sonra gururla:

— O ormanlarda tam 6 ay yaşadık, diye devam etti. Ve bütün bu süre içinde anavatanla devamlı telsiz ilişkisi içindeydik. Ama bir gün felaket geldi çattı.

O günü hatırlayarak başını salladı:

— Ormanda gizlendiğimiz yerden bir buçuk kilometre uzakta büyük bir çiftlik binası vardı. Binanın etrafında bir sürü saç baraka inşa etmişlerdi. O barakalar bir irtibat grubuna geri karargâh görevi görüyordu. İngilizlerle Amerikalılar vardı karargâhta. Berbat bir yerdi. Etrafta nereden geldiği, kim olduğu belirsiz bir sürü adam dolaşıyordu. Epey bir süre orayı gözaltında tutmuştuk. Sonra o karargâhı uçurmaya karar verdim. Planım çok basitti. Bir gece adamlarımdan ikisi, biri Amerikan, diğeri İngiliz üniformasıyla ve çalınmış bir devriye arabasıyla karargâha gideceklerdi. Arabanın içinde iki ton patlayıcı madde bulunacaktı. Karargâhın yemek salonu görevi gören barakasının yanında bir otopark vardı. Tabii parkta nöbetçi falan yoktu. İki adamım arabayı yemekhaneye mümkün olduğu kadar yakın bir yere sürecek ve patlamayı saat tam 7'de yemek sırasında olacak şekilde ayarlayıp oradan uzaklaşacaktı. Gayet kolaydı bu iş. O sabah ben işime gittim, yerime de yardımcımı bıraktım. Muhabere birliklerine mensup bir İngiliz teğmeninin üniformasını giymiştim. Ele geçirdi-

ğimiz bir İngiliz motosikletine atladığım gibi her gün çevredeki bir yoldan geçen karargâh habercisini vurmaya gittim. Haberci tam zamanında geldi. Issız bir yolda peşine düştüm. Sonra ona yetiştim.

Drax hikâyesinin burasını zevkle, son derece tatlı bir sohbete dalmış gibi tamamladı:

— Onu sırtından vurdum. Evraklarını aldım, sonra ormanın içine çektim. Motosikletinin üzerine yatırıp ateşe verdim.

Drax Bond'un gözlerindeki müthiş öfkeyi gördü, elini kaldırdı:

— Pek centilmence bir hareket değil tabii, ama adam zaten ölmüştü, aziz dostum. Neyse, hikâyemizi bitirelim. Yoluma devam ettim. Sonra ne oldu, biliyor musun? Kendi uçaklarımızdan biri, bir mermiyle beni yoldan uçurdu. Fırladığım hendeğin içinde ne kadar süre baygın yattım, hatırlamıyorum. Öğleden sonra bir aralık ayılır gibi oldum. O zaman başımdaki şapkayla ceketi ve haberciden aldığım evrak çantasını gizleyecek kadar akıllılık ettim. Hepsini az ilerdeki bir çalılığa gizledim. Herhalde hâlâ orada duruyorlardır. Sonra motosikletin kalıntılarını da tutuşturdum. O sırada yeniden kendimden geçmiş olmalıyım, çünkü kendime geldiğimde bir İngiliz aracı beni yol kenarından almış, o Tanrının cezası karargâha götürüyordu. Komandolarımın karargâhı uçurmak üzere getirdikleri devriye aracı da otoparkta hemen yemekhanenin yanıbaşında duruyordu. Vücudum şarapnel doluydu ve kırık içindeydi. Neyse, karargâha varıp da patlayıcı madde yüklü arabayı orada görür görmez bayılmışım. Ayıldığım zaman hastanenin yarısı üzerime yıkılmış, yüzümün de yarısı uçmuştu.

Elini kaldırıp sol elmacık kemiğiyle yanağının üzerindeki gergin pırıl pırıl deriyi sıvazladı ve:

— Ondan sonrası artık bir parça rol yapmaya kalmıştı. Kim olduğumu bilmiyorlardı. Beni yol kenarında baygın bulup karargâha getiren araç da ya gitmiş, ya da patlama sırasında havaya uçmuştu. Sırtında İngiliz

gömleği, ayağında İngiliz pantolonu olan ve can çekişen bir İngilizdim artık.

Drax sözlerine ara verdi. Bir puro çıkarıp yaktı. Kaynak makinesinin hafif tıslaması dışında odaya bir sessizlik çökmüştü.

Bond başını çevirip Gala'ya baktı. Genç kızın sol kulağının altındaki yara ilk defa gözüne ilişti. Ona cesaret vermek istercesine gülümsedi. Gala da kendini zorlayarak bu gülüşe karşılık verdi. Drax puro dumanlarının arasından konuşmasını sürdürdü:

— Anlatacak fazla bir şey yok, dedi. Bir hastaneden ötekine nakledilerek geçirdiğim o bir yıl boyunca yattığım yerde planlarımı en ince ayrıntılara kadar özenle yaptım. Basit bir intikam planıydı benimki. Bana ve vatanıma yaptıklarını İngiltere'ye ödetmeye yemin etmiştim. Yavaş yavaş bu karar bende bir saplantı halini aldı, itiraf etmeliyim. Ülkemin tahrip edilmesi İngilizlere olan kinimi ve hırsımı her gün biraz daha arttırdı.

Drax'in yüzündeki damarlar kabarmaya başlamıştı. Birden yumruğunu masanın üzerine indirdi.

— Hepinizden nefret ediyorum! Tiksiniyorum! Domuzlar! Tembel kafasızlar. Dünyanın başka milletleri sizin yerinize savaşa dursun, siz burada o yerin dibine batasıca yarlarınızın gerisine çekilmiş keyif çatıyorsunuz. Kendi sömürgelerinizi savunmaktan aciz, Amerika'ya el açmış, utanmadan dileniyorsunuz. Züppe herifler! Züppesiniz, ama para için yapmayacağınız da yok!

Muzaffer bir edayla konuşuyordu:

— Ülkenizde sivrilmek, her şeye hakim olmak için para kazanmak ve centilmen gibi davranmak yeterliydi, biliyordum bunu. Centilmen ha! Benim için centilmen, sadece kendisinden yarar sağlayabileceğim insandır. Mesela şu Blades'teki kafasız herifler. Paraları onları şaşırtmış. Ne yapacaklarını bilemiyorlar. Aylar boyu on binlerce sterlinlerini aldım, hile yaptım burunlarının dibinde. Hiçbiri farkında olmadı. Ta sen gelip her şeyi

berbat edene kadar...

Drax'in gözleri kısıldı. Sonra:

— Nerede kalmıştık? dedi. Ha evet, hastanede. Ve o iyi kalpli doktorlar gerçek kimliğimi bulmam için ne kadar uğraştılar.

Gök gürültüsünü andıran bir sesle bir kahkaha savurdu. Gözlerinde kurnaz bir bakış belirdi:

— Kolay oldu, çok kolay. Bana yardım için çırpındıkları sırada getirdikleri kayıp kişiler dosyalarından birinde Hugo Drax adına rastladım. Ne rastlantı değil mi? Drache'dan Drax'e. "Yarım ağızla belki o kişi ben olabilirdim" dedim. Ondan sonra doktorlar nasıl gururlandı bilemezsiniz. "Evet, tabii, dosyadaki kayıp sizsiniz" dediler. Beni Hugo Drax kimliğini benimsemeye zorladılar. Ben de o kimliği kabullendim. Hastaneden Hugo Drax adıyla taburcu edildim. Sonra öldürüp soyacak birini bulmak için Londra'da dolaşmaya başladım. Bir gün Piccadilly'de bir büroda bir Yahudi tefeciyi temize havale ettim.

Drax daha hızlı konuşmaya başlamıştı. Kelimeler dudaklarının arasından heyecanla dökülüyordu. Ağzının kenarında biraz köpük belirmişti ve köpük giderek artıyordu.

— Aslında hiç de zor olmadı o iş. Dazlak kafasına bir odun indirdim. Kasasında 15 bin sterlin vardı. Paraları aldığım gibi oradan kaçtım. İngiltere'den uzaklara gittim. Tanca'ya. Kolumbit madeni üzerinde iş yapmaya kararlıydım. Platinden bile değerliydi kolumbit. Üstelik de herkesin ona ihtiyacı vardı. Jet çağı gelmiş çatmıştı. Ben de o türlü işlerden anlıyordum. Ondan sonra da canımı dişime takarak çalışmaya başladım. Beş yıl yalnız para kazanmak için yaşadım. Korkunç tehlikeleri göze alarak birçok kez kumar oynadım. Sonra birdenbire büyük bir para kazandığımı gördüm. Birinci milyonu ikincisi, onu üçüncüsü izledi. Sonra beşinci, sonra yüzüncü, sonra üç yüzüncü milyon.. Nihayet İngiltere'ye geldim. Paranın 30 milyonunu harcayıp Londra'yı fethettim. Sonra tekrar

Almanya'ya döndüm. Orada Krebs'i buldum. Hepsi de eski silah arkadaşlarım gibi takma isimlerle yaşıyorlardı. Onlara gereken emirleri verdim. Sessiz sedasız zamanın gelmesini beklediler. Peki onlar beklerken, ben neredeydim? Merak etmiyor musunuz?

Drax irileşmiş gözlerle karşısında duran Bond'a baktı:

— Moskova'daydım. Moskova'da. Elinde satacak kolumbiti bulunan adam dünyanın her yerine gidebilirdi. Ben de aradığım tipte adamlara gittim. Beni can kulağıyla dinlediler. Sonra, Peenemunde'deki güdümlü füze merkezlerinin en son dehası olan Walter'i emrime verdiler. Sonra da dostum Ruslar, tasarladığım nükleer harp başlığını imale giriştiler.

Tavana doğru bir işaret yaptı:

— O harp başlığı şimdi yukarda, Ay Harekâtı'nın başlığı içinde bulunuyor. Sonra tekrar Londra'ya geldim. Taç giyme töreni, Saraya, Kraliçe'ye gönderdiğim mektup. Zafer! Yaşasın Drax!

Kahkahayla gülmeye başladı:

— İngiltere artık avucumun içindeydi. Herkes hayranımdı artık. Sonra adamlarım da buraya geldiler. Kolları sıvayıp çalışmaya başladık. Hem de İngiltere'nin göbeğinde. Biz canavar gibi çalışırız. Manş Kanalı'nın içine doğru bir iskele yaptık. Dostum Rusların gizlice getirecekleri malzemeleri boşaltmak için. Beklediğimiz malzeme ve donanım geçen pazartesi geldi. Fakat tam o sırada Tallon bir şeyler duydu. Budala herif sonra da bakanlığa telefon etti. Ama o konuşurken Krebs paralelden dinlemiş. Tallon'u ortadan kaldırmaya karar verdik hemen. Onu öldürmek için adamlarımın ellisi de gönüllü oldu. Kura çektik, Bartsch çıktı. O da görevini yaptıktan sonra kahramanca ölmeyi bildi. Onu hiçbir zaman unutmayacağız.

Drax bir an duraladı, sonra devam etti:

— Yeni harp başlığını roketin burnuna monte ettik. Tıpatıp uydu. Son derece ustaca yapılmış bir silah. Aynı ağırlıkta. Her şey tamam. Her şey mükemmel. İçi, İaşe

Bakanlığı'nın o sevgili araçlarıyla dolu öbür teneke harp başlığı ise şu anda Stettin'de, Demirperde'nin ardında. Ve denizaltımız da tekrar buraya geliyor. Biraz sonra. Manş Denizi'nin altından geçerek gelecek ve yarın öğle üzerini bir dakika geçe hepimizi alıp buradan götürecek.

Drax elinin tersiyle ağzını sildi. Hayallere dalmış bir halde geriye yaslanarak tavana baktı. Birden için için güldü ve Bond'a bakarak:

— Ve denizaltıya bindiğimiz zaman ilk iş olarak ne yapacağız, biliyor musunuz? O çok ilgilendiğiniz bıyıklarımızı keseceğiz. O işte bir bit yeniğinden kuşkulanmıştınız, azizim Bond. Haklıydınız. Saçlarımızı kazıtmamız ve bıyık bırakmamız da bir önlemdi.Kafanıza ustura vurdurup kocaman bir bıyık bırakmayı deneyin. Anneniz bile tanıyamaz sizi. Küçücük bir kamuflaj. En küçük ayrıntıda bile titiz davranmalı insan. Benim bütün hayatımda ilkem bu olmuştur.

Neşeli bir şekilde güldü, purosundan birkaç nefes çekti. Sonra birdenbire Bond'a baktı. Keskin ve şüpheli bir sesle:

— Eee, haydi siz de bir şeyler söyleyin. Kukla gibi oturmayın karşımda. Ne diyorsunuz hikâyeme? Çok etkileyici, büyüleyici, değil mi? Tek bir insanın bu kadar çok şeyi kendi başına başarması olağanüstü bir şey, değil mi? Haydi, susmayın, konuşun!

Bir elini ağzına götürdü ve hırsla tırnak uçlarını kemirmeye başladı. Elini tekrar pantolonunun cebine soktu. Gözlerinde zalim, buz gibi bir bakış belirdi.

— Yoksa tekrar Krebs'i çağırmamı mı istiyorsunuz? Yeryüzünde onun ikna edemeyeceği insan yoktur. Zavallı Krebs. Oyuncakları elinden alınmış çocuk gibidir. Belki Walter de öyle. Oysa izin verseydim, size unutamayacağınız bir ders verecekti. Eh, ne diyorsunuz?

Bond, masanın öbür tarafında oturan kocaman kırmızı surata baktı:

— Evet, dedi. Gerçekten olağanüstü bir kişisiniz. Tıpta buna ileri derecede paranoya derler. Kıskançlık ve zulüm kompleksi. Megalomi ve intikam hırsı, ve

gariptir...

Tatlı bir doktor sesiyle devam etti:

— Evet... ve gariptir ama, bütün bu hallerinizin dişlerinizin eseri olması mümkündür. Diastema derler buna. Çocukken başparmağı emmek alışkanlığının bir sonucudur. Evet, sizi bir tımarhaneye tıktıkları gün doktorların da bu teşhisi koyacaklarına yüzde yüz eminim. Tavşan dişi... Okulda ve ondan sonra hayatta ne kadar alay ettiler kimbilir sizinle. Halbuki bunun bir çocuk üzerinde ne köklü etkiler yapacağını pek bilen yoktur. Sonra Nazizm, içindeki hırsı iyice körükledi. Bunda en büyük rolü, kafandaki çatlak oynamıştı besbelli. Hani şu patlama sırasında hurdahaş olan başın. Ondan sonra da zırdeli oldun. Kendilerini Tanrı sanan insanlardan biri oldun kısaca. Oysa şu halinle kuduz bir köpekten farkın yok. Kuduz köpekleri ise vurarak gebertirler. Ya da silahı çeker intihar edersin. Genellikle paranoyaklar intihar ederler. Çok hazin bir hikâye değil mi?

Bond sözlerine ara verdi, sonra son derece alaylı bir tonla konuştu:

— Haydi, artık bırak bu komediyi, kıllı suratlı deli.

Sözleri etkisini göstermişti. Bond'un her kelimesiyle Drax'in yüzü biraz daha altüst olmuş, gözleri biraz daha kanlanmış, çenesinden akan terler çoğalmış, dişlek dişleri daha da ortaya fırlamıştı. Ağzının kenarından akan salya çenesini ıslatmıştı.

Bond onu en zayıf tarafından vurmuştu. Koltuğundan fırladı, kıllı yumruklarını sallayarak masanın etrafını dolandı.

Bond dişlerini sıkarak gelen yumruğu karşıladı. Peşpeşe patlayan yumruklarla bağlandığı koltukla birlikte iki kez yere yuvarlandı. Drax onu yeniden doğrultup yumruklamaya devam ediyordu. Nihayet içindeki öfke fırtınası biraz diner gibi oldu. İpekli mendilini çıkarıp elini yüzünü kuruladı. Sonra sessizce kapıya yürüdü. Bond'un baygın sallanan başının üzerinden genç kıza doğru bağırdı:

— Bundan böyle başıma dert olacağınızı sanmıyorum, dedi. (Sesi son derece sakindi ve kesin bir ifade taşıyordu.) Krebs bir adamı bağladı mı, o düğüm bir daha çözülmez.

Yüzü gözü kan içindeki Bond'u işaret ederek devam etti:

— Ayıldığı zaman kendisine söyle, dedi. Şimdi bu kapıları kapatıyorum. Bu kapılar yarın tam öğle vaktinden bir, iki dakika önce bir kere daha ardına kadar açılacak. Birkaç dakika sonra roketin dibinden fışkıran gaz ve alevle ikinizden de eser kalmayacak.

Kapıları vurarak çıktı.

Bond yavaş yavaş başını kaldırdı, sonra kanlı dudaklarıyla genç kıza gülümsedi. Güçlükle:

— Onu çileden çıkarmam gerekiyordu, dedi. Düşünecek zaman vermek istemiyordum ona. Kızdırıp deliye çevirmeliydim.

Gala adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Bond'un kan içindeki yüzüne korku dolu gözlerle baktı. Bond boğuk bir sesle:

— Merak edecek bir şey yok, dedi. Üzülme, Londra'yı ölümden kurtaracak bir fikrim var.

Masanın üstündeki kaynak lambası hafif bir "plop" sesi yaptı ve söndü.

XVIII. BÖLÜM

SONUN BAŞLANGICI

Bond birkaç saniye hareketsiz kaldı. Bir yandan yaşamın tekrar vücuduna dönüşünü bekliyor, bir yandan da yarı kapalı gözleriyle dikkatle kaynak makinesine bakıyordu. Kafası sersem gibiydi, ama hiçbir tarafında kırık yoktu. Drax ona rasgele, üstelik de fazlaca alkol almış bir insanın dikkatsizliğiyle vurmuştu.

Gala tasalı gözlerle onu izliyordu. Kanlı yüzündeki gözleri tamamen kapanmış gibiydi. Fakat çene adalelerinin gerilişinden hızla düşünmeye çalıştığı belli oluyordu. Gala onun harcadığı çabanın farkındaydı.

Bond başını bir kez daha salladı. Yüzünü tekrar Gala'ya doğru döndüğü zaman gözleri zafer duygusuyla alev alev yanıyordu.

Başıyla masayı işaret etti. Heyecanla:

— Çakmağı, dedi. Ne yapıp edip o çakmağı unutturmam gerekiyordu. Beni izle. Ne yapacağımızı sana göstereceğim.

Hafif çelik koltuğu sarsarak santim santim masaya doğru yürütmeye başladı.

— Lütfen dikkatli ol, devrilirsen işimiz bitiktir. Hem çabuk ol, yoksa kaynak makinesi soğuyacak, dedi.

Gala Bond'un amacını anlayamamıştı; buna rağmen dikkatle Bond'un peşinden koltuğunu sarsarak ilerlemeye başladı.

Bir dakika kadar sonra Bond ona masanın yanında durmasını söyledi, sonra yine sarsıla sarsıla masanın etrafını dolanarak Drax'in koltuğunun yanına gitti. Tam hedefinin karşısında durdu, sonra aniden ileriye doğru bir hamle yaptı. Koltuğu ileri doğru öyle sıçratmıştı ki, başı masanın üzerine doğru indi.

Dişleri masanın üzerindeki Ronson çakmağa çarptığı

sırada sert bir çatırtı duyuldu. Buna rağmen dudaklarıyla çakmağı yakalamış ve tutmuştu. Koltuğunu, arkaüstü devrilmemesi için hafifçe geriye yatırırken çakmak da ağzındaydı. Sonra yine sabırla masanın kaynak makinesinin durduğu köşesine doğru ilerlemeye başladı.

Yarı yolda durup nefes alarak dinledi. Kaşları çatılmıştı.

— Şimdi işin en güç safhasına geldik, dedi. Ben bu aleti tekrar yakmaya çalışırken koltuğunu öyle döndür ki, sağ kolun mümkün olduğu kadar bana yakın olsun.

Gala, söylenene uyarak hafif hafif sallanarak koltuğunu döndürdü. Bu sırada Bond çakmağı masaya bırakmış, koltuğunu da o masanın kenarına dayalı biçime getirmişti. Sonra öne doğru eğildi, aletin sapını dişlerinin arasına aldı.

Bond kaynak makinesini kendine doğru çekti, dakikalarca süren sabırlı bir çalışmadan sonra nihayet aletle çakmağı masanın kenarında tam istediği şekilde yanyana getirmişti. Bir kere daha dinlendikten sonra eğildi, aletin valfını dişleriyle çevirerek kapattı. Pompanın sapını yavaş yavaş dişleriyle çekerek ve çenesiyle bastırarak gaz deposunu ağır ağır pompalamaya başladı. Yüzü, ateşlemek için kullanılan ispirto çanağının sıcaklığını hissediyordu. Neyseki, çanak fazla soğumamıştı. Doğruldu, Gala'ya baktı:

— İşin sonuna geldik Gala, dedi. Şimdi belki biraz canını yakacağım, ama dişini sık. Hazır mısın? Başlıyoruz.

Bond öne eğildi ve gaz haznesinin sol tarafındaki emniyet valfını açtı. Arkasından da çabucak tam köşede, lambanın boynunun hemen altında duran Ronson çakmağın üzerine eğildi, çakmağın kontak manivelasına iki ön dişiyle hızla bastı.

Korkunç bir manevraydı bu. Başını bir kobra yılanı kadar hızla çektiği halde tutuşan lambadan fışkıran mavi alev sütunu yanağını ve burnunun üstünü yalayınca acıyla soludu. Bond acıdan gözlerine dolan yaşları başını sallayarak gözlerinden akıttı, sonra tekrar

eğilip masanın üstüne yaklaştı ve kaynak makinesinin sapını bir kere daha dişlerinin arasına kıstırdı.

Bir an, makinenin ağırlığıyla çenesi kopacak sandı. Ön dişlerinin sinirleri alabildiğine gerilmiş, sancıyordu. Fakat Bond yine de aleti dikkatle masadan geriye çekti; boynunu zorlayarak fışkıran mavi alevin ucunu Gala'yı koltuğa bağlayan kabloya getirdi.

Alevi sallamamak ve hep aynı noktaya yöneltmek için büyük bir çaba harcıyordu, ama lambanın sapı dişlerinin arasında oynayıp da alev arada bir kızın kolunu yaktığında Gala sıkılı dişlerinin arasından acıyla soluyordu.

Sonra birden her şey bitti. Eriyen kablonun bakır telleri birer birer kopmuştu. Birdenbire Gala'nın sağ eli kurtuldu. Bir saniye sonra genç kız lambayı Bond'un ağzından almak için uzanıyordu.

Bond'un başı tekrar arkaya, omuzlarının üzerine düştü. Sonra zorlanmaktan ağrıyan adalelerini gevşetebilmek için başını sağa sola çevirmeye başladı. Gala üzerine eğilmiş, kollarını ve bacaklarını bağlayan kabloları çözüyordu. Nihayet, Bond da özgürlüğüne kavuştu.

Koltuğunda hareketsiz bir halde, gözleri kapalı, gücünü yeniden kazanmayı beklerken Gala'nın yumuşak dudaklarını dudaklarının üzerinde hissetti. Kutsal bir şeydi bu!

Gözlerini açtı. Gala önünde ayakta durmuş, gözleri ışıl ışıldı. Ciddi bir tavırla:

— Yaptıklarının ödülüydü, dedi.

Bond tekrar gözlerini yumdu. Genç kızın gözlerindeki umutsuzluğu farketmesini istemiyordu. Gala için kurtulma şansı vardı, ama onun çok az bir ömrü kalmıştı, bunu biliyordu.

Gala yüzündeki ifadeyi görmüştü. Duygularını belli etmemek için yüzünü öbür tarafa çevirdi. Bond'un yaşamaktan umudunu kestiğini anlamıştı. Birden bürosunun bitişiğindeki tuvalette peroksit bulunduğu hatırladı. Bitişik yan kapıyı açtı. Kendi bürosuna geçti.

Tanıdığı bu yerleri, odasını, eşyalarını görmek ne güzel şeydi. Omuzlarını silkti, bitişikteki küçük tuvalete girdi. Aynaya bakınca yüzünü buruşturdu. Tanrım, ne hale gelmişti! Ne kadar da yorgun hissediyordu kendini. Önce ıslak bir havlu ile biraz peroksit aldı, sonra Drax'in bürosuna dönerek Bond'un bir savaş alanını andıran yüzünü temizlemeye çalıştı.

Bond, bir elini Gala'nın beline koymuş, koltuğunda kımıldamadan oturuyordu. Gala tekrar bürosuna dönünce yerinden kalktı, hâlâ tıslayarak yanan kaynak makinesini söndürdü, doğru Drax'in masasına döndü. İlk işi masanın bütün gözlerini ve her tarafını didik didik aramak oldu. Bu aramanın ödülünü de aldı: Bulduğu şey, yarı yarıya dolu bir şişe viski oldu. Gidip iki bardakla biraz su getirdi, sonra Gala'ya seslendi:

Banyonun kapısı açıldı:

— Ne var?

— Viski var.

— Sen iç, ben bir dakikaya kadar geliyorum.

Bond şişeye alıcı gözüyle baktı, sonra bir diş fırçası bardağının dörtte üçünü viskiyle doldurdu, sek olarak iki yudumda yuvarladı. Arkasından da bir sigara tellendirdi. Masanın kenarına oturdu, içkinin bir alev gibi midesinden bütün vücuduna yayılışını hissetti. Şişeyi yeniden eline aldı. O kapıdan çıkmadan önce birer bardaklık daha viski vardı. Hiç yoktan iyiydi. Oradan çıkacaklar ve bir daha da geri bakmayacaklardı.

Gala içeri girdi. Tamamen değişmişti. Gözlerinin altında pudranın gizleyemediği kalın gölgeler, el ve ayak bileklerindeki çirkin yanık yaraları dışında Bond'un ilk gördüğü geceki kadar güzeldi Gala.

Bond ona bir bardak viski verdi, kendi de bir viski daha aldı. Bardaklarının üstünden birbirlerine bakarak gülümsediler.

Sonra Bond ayağa kalktı. Ciddi bir tonla:

— Şimdi beni dinle Gala, dedi. Gerçekleri bütün açıklığıyla kabul etmek durumundayız. Bu işi o kadar çabuk bitirmeliyiz ki, hemen ikinci bir viski içmek fırsatı

bulabilelim.

Gala'nın şaşkınlıkla soluduğunu duydu. Fakat aldırmadan devam etti:

— On dakika kadar sonra seni Drax'in bürosuna kapatıp duşun altına koyacağım. Duşun musluklarını da sonun kadar açacağım.

Genç kız:

— James, diye haykırdı. Devam etme. Korkunç bir şey söyleyeceksin. Hissediyorum. Yalvarırım devam etme, James.

Bond kabaca:

— Kendine gel Gala, dedi. Etmişim, etmemişim ne önemi var? Bu fırsatın elimize geçmesi bile büyük şans eseri.

Sonra ondan uzaklaştı, roketin durduğu rampaya açılan kapılara yürüdü.

— Sonra da, dedi. (Sağ elindeki o değerli çakmağı havaya kaldırdı.) Buradan çıkıp arkamdan kapıları kapatacağım. Gidip Ay Harekâtı'nın kuyruğunun altına girerek son bir sigara yakacağım.

Gala:

— Aman Tanrım! diye inledi. Neler söylüyorsun, James? Sen aklını oynatmışsın. (Genç adama bakan gözleri dehşetle açılmıştı.)

Bond sabırsızlanıyordu:

— Saçmalama,dedi.Başka çare var mı? Ne yapılabilir bundan başka? Patlama o kadar müthiş olacak ki, hiçbir şey duymayacağım. Şaftın içi yakıt buğusuyla doluyken çakmağı çaktığım anda patlama olacaktır. Ya ben gideceğim, ya da Londra'da bir milyon insan. Harp başlığı da patlamayacak, merak etme. Atom bombaları öyle diğer bombalar gibi patlamaz. Patlamada eriyecektir başlık. Senin kurtulman için bir ihtimal var. Patlamanın basıncını en çok rampanın kubbesiyle egzoz çekecek. İki tarafın da dayanıklığı çok az. Eğer egzoz mazgalının kapağını açan makineyi çalıştırabilirsem tabii.

Gülümsedi, yanına gidip Gala'nın ellerini avuçları-

nın içine aldı:

— Haydi gül bakayım, surat asma, dedi.

Gala elini onun avuçlarından çekti. Hiddetle:

— Ne dersen de, beni ilgilendirmiyor, dedi. Başka şeyler düşünmeliyiz. Bana güvenmiyor ve hiç danışmıyorsun. Emretmekten başka bildiğin bir şey yok.

Duvardaki haritaya yürüdü, haritayı aydınlatan elektrik düğmesine bastı:

— Tabii çakmağı kullanarak füzeyi patlatmaktan başka çare bulamazsak onu da yapacağız. Unutma ki, böyle bir şey yapmamız gerekirse onu da birlikte yapacağız. Burada yanarak ölmektense, orada seninle birlikte yok olmayı tercih ederim. Hem sonra... ben de seninle gelmek istiyorum, bu işe beraber girdik.

Sahte uçuş planı haritasına baktı. Fakat gözlerindeki yaşlardan haritayı doğru dürüst göremiyordu. Bond gözlerinde müşfik bakışlarla genç kıza yürüdü. Bir kolunu onun beline dolayıp kendine doğru çekti:

— Gala, mükemmel bir kızsın, dedi. Başka bir yolu varsa, elbette deneriz. Ama vakit geceyarısını geçiyor. Çabuk karar vermemiz gerekiyor. Bizi kontrol ettirmek için Drax buraya her an bir nöbetçi gönderebilir. Kendisinin cayroları ayarlamaya ne zaman geleceğini de Tanrı bilir.

Gala bir kedi kıvraklığıyla aniden döndü. Heyecandan ağzı açılmış, yüz hatları alabildiğine gerilmiş bir halde Bond'a baktı:

— Cayrolar! diye bağırdı. Cayroların ayarını unuttuk.

Sonra eli ayağı kesilmiş gibi duvara yaslandı, bakışlarıyla Bond'un yüzünü araştırdı. Sesi neredeyse isterik bir hal almıştı:

— Anlamıyor musun? diye bağırdı. Drax gelip cayrolara sapmaları vererek ayarlarını yaptıktan sonra biz tekrar onları eski uçuş planına göre ayarlayabiliriz. Öyle yaparsak füze herkesin düşmesini beklediği yere, yani Kuzey Denizi'ndeki asıl hedefe gidecektir.

Duvardan bir adım uzaklaştı, iki eliyle Bond'un

gömleğini kavradı, sonra onun neler düşündüğünü araştırarak baktı:

— Yapamaz mıyız bunu? dedi. Yapamız mıyız ha?

Bond'un bütün sinirleri tetikteydi.

— Diğer ayarların da nasıl yapılacağını biliyor musun? diye sordu.

Gala telaşla:

— Tabii biliyorum, dedi. Bir yıldır o ayarlarla uğraşıyorum. Elimizde son hava raporları olmayacak, ama hava tahmini yaparak cayrolara sapma koordinatlarını yaklaşık olarak veririz. Sabahki meteoroloji raporu bugünkü hava şartlarının aynen dünkü gibi olacağını bildirmişti.

Bond:

— Tanrım! dedi. Bu işi kıvırabiliriz. Ne olur bir yere gizlensek de Drax'e buradan kaçtığımız hissini verebilsek. Peki, egzoz tünelinden kaçamaz mıyız? Zemini açan makineyi çalıştırabilsem kaçabilirdik belki de.

Gala "imkansız" dercesine başını salladı:

— Egzoz tüneli füzenin altından aşağıya tam otuz metre dimdik iniyor, dedi. Duvarlar da cilalı çelikten. Cam kadar kaygan. Sonra buralarda ipe benzer bir şey de yok. Atölyelerde ne kadar eşya, alet ve ona benzer şey varsa dün hepsini boşalttılar. Hem sonra aşağıda kıyıda da devriyeler geziyor.

Bond bir an düşüncelere daldı, sonra gözleri parladı:

— Aklıma bir şey geldi, dedi. Peki ama radarı unuttuk. Füzeyi sinyalleriyle Londra'ya oradaki evin üzerine çekecek olan radar ne olacak? O sinyaller füzeyi rotasından çıkarıp tekrar Londra üzerine çekmeyecek mi?

Gala, "hayır" gibilerden başını salladı:

— Başkentteki radarın sadece 160 kilometrelik menzili var. Eski rotası üzerinden Kuzey Denizi'ne doğru seyredecek olursa, roket Londra'nın sinyallerini alamaz. Kuzey Denizi'ne doğru ateşlendiği takdirde sadece o tarafta, denizdeki sal üzerinde bulunan radarın

sinyallerini alıp onlara göre hareket edecektir. Benim hazırladığım uçuş planlarında en küçük bir hata yok. Ama nereye gizlenebiliriz ki?

Bond:

— Havalandırma menfezlerinden birinin içine, dedi. Haydi gel.

Odaya son bir kez baktı. Çakmağı cebine koymuştu. Başka hiçbir çare kalmazsa son olarak yine onu kullanacak ve ilk planını uygulayacaktı. Odadan almak istedikleri hiçbir şey yoktu. Çıktılar. Bond roketin bulunduğu rampaya çıktı. Egzoz tünelinin ağzını kapatan çelik kapağı çalıştıran kumanda tablasına gitti. Kumanda tablasını süratle inceledi ve ağır bir şalteri "Zu" dan "Auf"a indirdi, roketin kuyruğunun altında yarım daire biçimindeki iki çelik levha açıldı, sonra bu parçalar zemindeki yuvalarının içine inerek kayboldu. Bond tünelin ağzına yürüyüp eğildi, aşağı baktı.

Tabandaki ark lambalarının ışıkları pırıl pırıl parlayan çelik egzoz tünelinin dibinden yukarı vuruyor, çelik baca otuz metre aşağıda hafif bir eğimle kıvrılıyor, denizin boğuk uğultusunu yukarı çeken tünelin ağzına doğru gözden kayboluyordu.

Bond tekrar Drax'in bürosuna döndü, banyodaki naylon duş perdesini bir çekişte söktü. Sonra Gala ile beraber o perdeyi şeritler halinde yırtarak uç uca düğümlediler. Bond kaçarken kullandıkları ip kopmuş gibi bir his uyandırmak için halatın alt ucunu Ay Harekâtı'nın kanatlarından birine sıkıca bağladı, geri kalan kısmı tünelden aşağı saldı.

Pek çocuk oyuncağı bir şeydi, ama vakit kazandırabilirdi bu numara.

Havalandırma menfezlerinin geniş yuvarlak tünelleri üçer metre aralıkla sıralanmıştı. Yerden de bir metre yirmi santim kadar yukardaydılar. Bond menfezleri saydı. Tam elli taneydiler. Sonra onlardan birinin menteşeli mazgalını kaldırıp açarak dikkatle içine baktı. On beş metre kadar ilerde, tünele vuran ayın ışıkları hafif bir parıltı yaratıyordu.

Bond nihayet menfezin biçimi hakkındaki kararını verdi. Havalandırma menfezleri rampa duvarının içinden bir baca gibi dimdik yükseliyor, sonra da sağa dönerek dış duvardaki mazgallı tünellerde son buluyordu.

Bond uzanıp elini havalandırma menfezinin yüzeyi üzerinden geçirdi. Duvarlar kaba betondu. Bond parmak uçlarıyla betonun üzerinde ilk keskin çıkıntıyı, sonra ikincisini bulunca kendi kendine mırıldandı. Bunlar betonarme duvarlar içinde kullanılmış demirlerin uçlarıydı.

Menfezin içinde yukarı tırmanmak oldukça zor olacaktı. Fakat o çelik çubukların uçlarını basamak yaparak tıpkı mağara bacalarına tırmanan dağcılar gibi menfezin çıkış bacasından yukarıya yavaş yavaş tırmanabilirlerdi. Bacanın en tepesinde sağa doğru kıvrıldığı dirsekte de herkesten gizlenmeleri mümkündü. Onları orada bulabilmek için çok dikkatli ve geniş çapta bir aramaya girişmeleri gerekirdi. Oysa yarın sabah Londra'dan birçok davetlinin ve resmi şahsın üste olacağı düşünülürse, Drax ve adamlarının böyle didik didik bir arama yürütmeleri pek mümkün olmayacaktı.

Bond diz çöktü, Gala onun sırtına basarak menfeze girdi, sonra tırmanmaya başladı.

Bir saat sonra, ayakları ve omuzları yara bere içinde, menfezin sağa döndüğü yerde, dış kapının üzerindeki mazgalın birkaç santim yakınına varmışlardı. Bitkin bir halde birbirlerine sıkı sıkı sarılarak yatmışlar, yüz metre ötede huzursuz dolaşan nöbetçilerin ayak seslerini dinliyorlardı.

Saat beş oldu. Altı. Yedi.

Güneş ağır ağır kubbenin ardından yükseldi. Martılar yarların üzerinden uçarak bağırışmaya başladılar. Sonra birdenbire uzaktan onlara doğru gelen üç kişi göründü.

Üç adam konuşmadan üç cellat gibi yaklaşıyorlardı. Drax cebinden anahtarını çıkardı, Bond ile Gala'nın sinirleri heyecanla gerilmiş halde yattıkları yerin sağında

açılan kapıdan rampaya girdiler.

On dakika süreyle etrafa sessizlik çöktü. Yalnız üç adamın aşağıda egzoz tünelinin etrafındaki çelik zemin üzerinde gezinirken çıkardıkları ses duyuluyordu. Bond, tünel mazgalından aşağıya sarkan naylon halatı görünce Krebs'in suratında beliren hiddet ifadesini hayal ederek kendi kendine gülümsedi. Drax'ten iyi bir azar işitmişti herhalde. Walter'in gözlerindeki bakış da onu şiddetle suçlamıştı mutlaka. Sonra tam alt taraflarında bir yerde bulunan kapı açıldı. Krebs heyecanla nöbetçilerin başındaki devriye çavuşuna seslendi. Devriye çavuşu koşarak geldi:

— İngiliz! (Krebs'in ses tonu çılgın gibiydi.) Kaçmış, dedi. Komutan Drax onların havalandırma menfezlerinden birinin içinde gizlenmiş olabileceklerini düşünüyor. Kubbe tekrar açılacak, rampa kuyusunu havalandırıp yakıt buğularından temizleyeceğiz. Sonra da havalandırma menfezlerinden yukarıya teker teker kızgın buhar sıkacak. Bunlardan birinin içindeyseler buhar onların işini görür. Dört adam seç. Kauçuk eldivenlerle itfaiye elbiseleri aşağıda. Buhar basıncını hafifleteceğiz. Ötekilere de söyle kulak kabartsınlar. Bakalım menfezlerden çığlık sesleri gelecek mi. Anlaşıldı mı?

— Evet!

Çavuş askerce bir dönüşle mangasının yanına koştu. Krebs de yüzü sıkıntıdan ter içinde tekrar içeri girdi.

Bond bir an yattığı yerde hareketsiz kaldı.

Kubbe ortadan ikiye ayrılıp açıldığı sırada başlarının üzerinde ağır bir madeni görültü duydular.

Buhar! Hem de basınçlı ha?

Gala, onun bu yeni korkunç tehlikeye karşı bir şeyler yapmasını bekliyordu.

Rampayı çeviren bekçiler arasından beş adam koşarak geldiler. Altlarından geçerek kayboldular.

Bond ağzını Gala'nın kulağına dayadı:

— Bu defa canımız yanabilir, dedi. Ne kadar bilmiyorum, dişimizi sıkacağız. Başka çare yok. Dayanmamız gerek. Deneyeceğiz.

Gala, "sen tasalanma" gibilerden kollarıyla Bond'a sarıldı.

— Dizlerini karnına doğru çek. Utanma. Utangaçlığın sırası değil.

Gala öfkeli:

— Lütfen sus artık, diye fısıldadı.

Sonra Bond genç kızın dizlerinden birinin karnına doğru kıvrıldığını ve bacaklarının arasına girerek kilitlendiğini hissetti. Bond da kendi dizini yukarı doğru çekip onun bacaklarının arasına soktu, sonra dizini kımıldayamamayacak hale gelene kadar yukarı çekti. Gala ihtirastan çılgın gibi kıvranmaya başlamıştı. Bond onun başını göğsüne çekti:

— Budalalığın sırası değil, diye fısıldadı.

Bond onun vücudunu mümkün olduğu kadar kendi vücuduyla örtmeye çalıştı. Fakat Gala'nın ayak bilekleriyle kendi ellerini gizlemesine imkân yoktu. Gömleğini yakasından çekerek başlarını örtmeye çalıştı. Sonra sıkı sıkıya birbirlerine sarıldılar.

Havalandırma menfezinin içi çok sessizdi. Aşağıdakiler herhalde binanın makine dairesindeydiler. Walter buhar hortumunun kazanın valfına bağlanmasını denetliyor olmalıydı. Şimdi uzaktan sesler gelmeye başlamıştı. Ne taraftan başlayacaklardı acaba?

Pek uzak olmayan bir yerden uzun boğuk bir fısıltı geldi. Çok uzaktan geçen bir trenin cılız düdüğünü andıran bir ses.

Tekrar o uzun, haşin fısıltı duyuldu. Sonra bir kere daha.

Bond Gala'nın kalbinin tam kendi göğsü hizasında küt küt attığını duyuyordu. Genç kız ona güveniyordu. Bond tekrar onun kulağına:

— Canımız yanabilir, dedi. Ama ölmeyiz. Bizi öldürmez bu. Metin ol. Sakın ses çıkarayım deme.

Gala öfkeyle:

— Ben iyiyim, hiçbir şeyim yok, merak etme, dedi.

Yine de Bond onun kendisine biraz daha sokulduğunu hissetti.

Foşş. Ses yaklaşıyordu.

Foşşş. İki menfez öteden gelmişti bu kez ses.

FOŞŞŞŞŞ. Bitişikten bu defa. Nemli bir buhar kokusu genizlerini yalar gibi oldu.

Birdenbire, alt taraftan müthiş bir hava basıncı ve sıcaklık geldi. Kulakları korkunç bir uğultuyla gürledi. Sonra bir an kahredici, kavurucu bir acı vücutları yalayıp geçti.

Sonra bir ölü sessizliği, soğuk hava akımıyla birlikte bilek ve ellerindeki yanma hissi onları kasıp kavurdu. Sırılsıklam ıslanmışlardı. Akciğerlerine saf hava çekebilmek için çırpındılar.

Şimdi cayır cayır yanıyor ve kendiliğinden birbirlerinden uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Solukları boğazlarında hırıldıyor, beton duvardan açık ağızlarına sular akıyordu. Nihayet yan döndüler. Altlarında biriken sular, yanmış ayak bileklerinden süzülüp menfezin dik duvarından aşağılara aktı.

Buhar hortumunun uğultusu artık onlardan gittikçe uzaklaşıyordu. Ses yeniden fısıltıya dönüştü ve sonunda kesildi. İnatçı solukları ve Bond'un saatinin tıkırtısından başka ses çıkmıyordu.

İki vücut yanyana, yattıkları yerde yaralarını yoklayarak beklediler.

Yarım saat -daha doğrusu yarım yıl- sonra, Walther, Krebs ve Drax altlarındaki kapıdan tek sıra halinde, çıktılar. Fakat her ihtimale karşı, roket rampasında nöbetçi bırakmışlardı.

XIX. BÖLÜM
VE SIFIR

— Öyleyse hepimiz hemfikiriz.

— Evet, Sir Hugo.

Bunu söyleyen İaşe Bakanı idi. Bond uzun boylu, gayet şık giyimli adamı tanımıştı.

— Şunlar ayrılma ayarları. Teknisyenlerim onları bu sabah Havacılık Bakanlığı'nın yaptığı hesaplardan tamamen ayrı olarak yaptılar.

— Öyleyse son sapma ayarlarını yapmak fırsatını bana veriniz.

Drax, elindeki kâğıt parçasını havaya kaldırdı, rampanın bulunduğu binaya dönecekmiş gibi yaptı.

— Öyle durun Sir Hugo, tam öyle. Çok rica ederim, eliniz havada olsun.

Gazetecilerin flaşları patladı. Kameralar vızır vızır çalıştı ve son defa çıtırdadı. Sonra Drax döndü, kubbeye doğru birkaç adım attı. Bir an Drax gözlerinin içine bakıyormuş gibi geldi Bond'a.

Bond saatine baktı: 11.45. "Çabuk tut elini Tanrının belası", diye geçirdi içinden.

Buhar banyosundan sonra geçen acılı saatler boyunca Gala'nın kendisine öğrettiği sapmalara ait rakamları belki yüzüncü defa kendi kendine tekrarladı ve belki de yüzüncü defa kan dolaşımını sağlamak için bacaklarını uzattı.

Gala'nın kulağına:

— Hazır ol! diye fısıldadı. Bir şeyin yok ya?

Bond saatine baktı: 11.47.

— Vakit tamam, dedi.

— Şansın açık olsun! diye karşılık verdi Gala.

Bond kaymaya başladı. Kayıyor, vücudu sivri demir uçlarına çarparak yaralanıyor, sıyrılıyordu. Yanık vücudu kaba betona sürtündükçe dayanılmaz acı

duyuyordu.

Son üç metrelik yükseklikten aşağıya atladı. Bu arada belinden yaralandı. Bir ayağını demir çıkıntılardan birine çarptı. Bir saniye sonra, arkasında kanlı ayak izleri ve omuzunda açılan derin yaradan damlayan kan lekelerinden oluşan bir çizgi bırakarak çelik zeminden merdivene doğru koşuyordu.

Sonu gelmeyen helezoni merdivenleri nefes nefese, kan ter içinde inerken yukarıya baktı, gittikçe incelerek bir iğne halini alan roketin ucunun nerede bitip göğün nerede başladığını kestirmek güçtü.

O pırıl pırıl dev mermiyi kucaklayan sessizlik içinde, Bond hızlı, kahredici tik-tak seslerini duyuyordu. Drax ateşleme yerindeki bir kolu çektiği anda, iki yüz metre uzaktan roketin beynindeki bir cihaza bir sinyal gelecek, beyin o sinyali alır almaz tıkırtı duracak, sonra roketin karnında hafif bir vınlama sesi duyulacak, türbinlerden biraz duman fışkıracak, roket gök gürültüsüyle ve uluyan bir alev sütununun üzerinde ağır ağır yükselecek, nihayet rotasına girip gittikçe korkunç bir hızla göklere doğru yükselecekti.

Vincin tamponlu kolları henüz roketin gövdesini kavramadan, Bond roketin merdivenini nefes nefese iki büklüm emekler gibi tırmanmaya başladı. Vincin ucundaki incecik köprüden rokete koştu. O madeni bir lira büyüklüğündeki halka tam Gala'nın tarif ettiği yerde duruyordu. Bas! Çıtırtı! Sonra füzenin gövdesindeki minicik kapı "çıt" diye açıldı. İçeriye gir oğlum. Dikkat et, boynunu kesmeyesin. Pusula güllerinin bakışları altında pırıl pırıl parlayan tutamaklar. Çevir, bük! Tamam! Bu ayar sallanma için! Sonra dalgalanmayı önlemek için ayrılma! Çevir! Kıvır! Son derece hafif çevir. Tamam! Son bir bakış...

Bond saatine bir göz attı. Daha dört dakika vardı. Telaşlanma. Geri geri çık! Kapı çıt diye kapandı. Sonra Bond kedi çevikliğiyle vinç kolunun üzerinden geriye koştu. Aşağıya bakma. Vinci çek duvarın önüne. Duvara çarparsa büyük gürültü çıkar. Şimdi sıra

merdivende.

Tik-tik-tik-tik...

Bond hızla inerken Gala'nın kireç gibi yüzünü bir an görür gibi oldu. Gala, Drax'in bürosunun dış kapısını açık olarak tutuyordu. Tanrım, ne kadar da acıyordu Bond'un vücudu! Son bir sıçrama. Kapıyı kaparken boğuk bir mırıltı duydular. İç kapı da kapandı. Sonra koşarak odaya geçtiler, duşun altına girdiler. Su, birbirlerine sarılmış hızla soluyan vücutlarının üzerine bütün hışmıyla akmaya başladı.

Bond, suyun şırıltısının ve kalp atışlarının gümbürtüsü içinde birdenbire bir radyodan gelen parazitleri duydu, sonra banyonun incecik duvarlarından birkaç santim ötede, Drax'in odasındaki büyük telsizden BBC spikerinin sesi geldi.

Tatlı, heyecanlı ses radyodan:

— Beş dakikalık bir gecikme olacak, diye anons yaptı. Sir Hugo mikrofon başına gelerek İngiltere ve dünya halklarına hitaben birkaç kelime söylemeyi kabul ettiler...

Bond duşun musluğunu kapattı. Ses şimdi onlara çok daha net geliyordu:

— Sir Hugo Drax kendinden çok emin görünüyor. Şimdi İaşe bakanının kulağına bir şeyler fısıldıyor. İkisi de gülüyorlar. Tam deneme gününe layık bir hava var. Hah!.. Ha!.. İlerde Sahil Muhafaza İstasyonu'nun yanında toplananlar epey yanacak bugün. Binlerce kişi var orada. Walner Plajı da karınca gibi insan dolu. Wimbledon'dan çok meraklı var buralarda. Hey, orada iskelenin yanında ne oluyor öyle? Vay canına, iskelenin yanıbaşında aniden suyun yüzüne bir denizaltı çıktı. Ne muhteşem bir manzara. Herhalde en büyük denizaltılarımızdan biri olmalı. Sir Hugo'nun bütün ekibi de iskelede. Teftiş vermeye hazırlanıyormuş gibi sıralanmışlar. Şimdi tek sıra halinde denizaltıya geçiyorlar. Mükemmel bir disiplin. Herhalde ateşlemeden hemen sonra ekibin bir denizaltıya binmesi Amirallikçedüşünülmüş bir şey olacak. Ekip ateşlemeyi Manş Kanalı'nın

açığında çok daha güzel bir şekilde seyredecek. Şimdi Sir Hugo bize doğru geliyor. Bir saniye sonra sizlere hitaben konuşacak. Bugün onu hepimiz candan alkışlamak istiyoruz. Ateşleme yerine geliyor. İşte geldi.

Bond Gala'nın sular akan yüzüne baktı. Dilleri tutulmuştu. Bir heyecan fırtınası içinde ürpererek birbirlerinin kolları arasında sırılsıklam ve kan revan içindeydiler.

Radyodan gelen ses hem yumuşak, hem de kabaydı:

— Majeste Kraliçe, İngiltere'nin kadınları ve erkekleri! diye başladı. İngiltere'nin kaderini değiştirmek üzereyim. Birkaç dakika içinde Ay Harekâtı sayesinde hepinizin hayatları değişecek. Bazılarınızınki ise kökten değişecek. Bu güçlü intikam okunu ateşleme görevine beni seçmiş olduğunuz için gurur duyuyor, hem de seviniyorum. Bugünün, ana vatanımın düşmanlarına kaderlerini tozla, külle, gözyaşı ve kanla yazılacağını gösteren ebedi ihtar olacağını umarım. Beni dinlediğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Radyodan hayli kararsız bir alkış yükseldi. Sonra tekrar spikerin berrak sesini duydular:

— Sizlere hitaben konuşan Sir Hugo Drax'ti. Şimdi Sir Hugo ateşleme kolunun bulunduğu yere gitti. Mikrofonu İaşe Bakanlığı'nın uzmanı Filo Komutanı Tandy'ye bırakıyorum. Ondan sonra da sözü hedef alanındaki donanma devriye gemilerinden HMS Merganzer'de bulunan spiker arkadaşım Peter Trimble alacak. Filo Komutanı Tandy huzurunuzda.

Bond saatine baktı, Gala'ya:

— Sadece bir dakikamız kaldı, dedi. Ah, şu Drax'i bir elime geçirebilsem.

Sonra eğilip sabun kalıbına uzandı: Tırnaklarıyla bir parça sabun koparıp Gala'ya uzattı:

— Al şunu. Kulaklarına bundan bir parça tıka. Roket ateşlendiği anda korkunç bir ses çıkacak. Ateşleme kuyusunun çelik duvarları inşallah o basınca dayanır.

Gala ona baktı, gülümsedi:

— Beni kollarının arasında sıkı sıkı tutarsan, sonucun fena olmayacağına bahse girerim.

— ...Ve şimdi Sir Hugo Drax şaltere uzandı. Kronometreye bakıyor.

— ON! Başka bir ses spikerin sesini kesti. Bu çok gür ve berrak bir sesti!

Bond duşu sonuna kadar açtı. Su, birbirine sarılmış vücutların üzerinden vargücüyle akıyordu.

"DOKUZ" Ateşlemeyi bildiren işaretçinin sesi tekrar duyulmuştu.

"SEKİZ"

— Herkes kulaklarına tıkaç tıkıyor. Ateşleme yeri beton bir bina. Onun tahrip olmasına imkân yok.

"YEDİ"

— Önce, gönderilecek telsiz sinyali roketteki türbinlerin yanıbaşındaki saatli ayarları durduracak ve minicik bir pervaneli çark harekete geçecek. O da diğer bir dizi çarkı devreye sokacak.

"ALTI"

— Valflar açılacak. Sıvı yakıtın, gizli bir formüle hazırlanmış bu yakıtın müthiş bir gücü var. Dinamit gibi...

"BEŞ"

— ...yakıt roket motorlarına geldiği an otomatik bir cihazla ateşlenecek...

"DÖRT"

— ... bu sırada peroksit ve permanganat karışımının meydana getirdiği buhar türbin pompalarını çalıştıracak...

"ÜÇ"

— ... cayır cayır tutuşan yakıtı roketin tabanındaki motorun içinden basınçla geçirerek egzoz tüneline sevkedecek muazzam bir hareket... 3500 derece...

"İKİ"

— Sir Hugo kolu indirmek üzere ateşleme yerindeki gözetleme deliğinden rokete bakıyor. Alnında boncuk boncuk ter birikmiş. Mutlak bir sessizlik çöktü buraya.

Sinirli bir hava var.

"BİR"

Birbirine sarılmış iki insanın üzerine hızla akan suyun sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

"ATEŞ"

Bond'un yüreği ağzına geldi. Gala'nın da ürperdiğini hissetti.

— Sir Hugo ateşleme noktasını terketti. Sakin adımlarla yarın kenarına yürüyor. Asansöre bindi. Aşağıya iniyor. Anlaşıldı. Mutlaka denizaltıya gidiyor. Televizyon ekranlarında roketin kuyruğunun altından ufak duman bulutlarının fışkırmaya başladığı görülüyor. Sir Hugo da iskelenin üzerinde şimdi. Geri döndü, elini havaya kaldırdı. Mert insan Sir Hu...

Bond ile Gala'nın kulaklarına önce bir gök gürültüsü geldi. Sonra bu gürültü artmaya başladı. Artıyor, artıyordu. Banyonun fayans zemini ayaklarının altında titremeye başlamıştı. Kasırga çığlarından daha korkunç bir sesti bu. Duvarlar sarsılıyor, duvarlardan buhar çıkıyordu. Bacaklarına hakim olamıyorlardı artık. Sıkı tutun. Sıkı tutun! Dursun bu sarsıntı. Dursun bu ses!

Tanrım, bayılacaktı! Su kaynamaya başlamıştı. Musluğu kapatmalıydılar... Hayır, hayır, borular patlamıştı. Buhar kokusu. Demir boyası...

Çıkar Gala'yı burdan! Çıkar onu! Çıkar!

Sonra etrafa sessizlik çöktü. İnsanın eliyle tutabileceği, gözüyle görebileceği, üç buutlu bir sessizlikti bu. Kendilerini Drax'in bürosunda yerde buldular. Yalnız banyodaki elektrik hâlâ yanıyordu. Dumansa, artık dağılmaya başlamıştı. Koca çelik duvar büyük bir su kabarcığı gibi içeriye doğru göçmüştü. Gala gözlerini açmış gülümsüyordu. Peki, ya roket? O ne olmuştu? Ya Londra? Ya Kuzey Denizi? Telsiz çalışıyor muydu acaba? Bir şeyi yok gibiydi. Kulaklarını sabunla tıkadığını hatırladı. Hemen parmağını kulağına sokarak sabunu kazıyıp çıkardı.

— Ses duvarını aştı. Radar ekranının tam ortasında mükemmel bir şekilde seyrediyor. Kusursuz bir

ateşleme. Önce egzoz tünelinin alt ucundan denize doğru büyük bir alev sütunu fışkırdı. Sonra füzenin ucu şaftın kubbesinin üzerinden hafifçe yükselmeye başladı. Sonra büyük bir gümüş kalem gibi Ay Harekâtı gözlerimizin önüne çıktı. Tabanından fışkıran alevler beton pistin üzerinde yüzlerce metrekarelik bir alanı yalıyordu. Yardan muazzam parçalar çöktü. Geniş beton pist örümcek ağı gibi parçaladı. Toprak titriyor. Sonra Ay Harekâtı hızını gitgide artırarak yükselmeye başladı. Saatte yüz altmış kilometre yapıyor. Bin altı yüz kilometre yapıyor. Ve... Evet ve şimdi saatte on altı bin kilometreyi aşan bir hızla seyrediyor. Tabii, sesini duyamıyoruz artık. Sadece tabanından fışkıran alev sütununu birkaç saniye için görebildik. Bir yıldız gibiydi. Sir Hugo şu anda mutlaka eseriyle gurur duyuyordur. Şimdi kendisi Manş Denizi açıklarında bulunuyor. Spiker bir an durdu ve:

— Denizaltı roket gibi hareket etti. Şimdi Goodwin açıklarında olmalı. Kuzeye doğru seyrediyordu. Hem ateşlemeyi gördüler, hem de roketin inişini görecekler. Bu denizaltı yolculuğu gerçekten sürpriz oldu. Donanma makamları bile hayli şaşırdılar. Şimdi sözü, hedef dubasının çevresinde devriye gezen HMS Merganzer gemisindeki spikerimiz Peter Trimble'a bırakıyorum, dedi.

Drax'in bürosunda sular içinde yatan iki vücudun hayatta olduğunun tek işareti inip kalkan göğüsleriydi. Fakat bir yandan da telsizden parazitli gelen sesleri kulak kesilmiş dinliyorlardı. Hayatları pahasına yaptıkları işini sonucunu öğreneceklerdi.

— Ben Peter Trimble... HMS Merganzer gemisinden sesleniyorum. Nefis bir gün yaşıyoruz. Deniz çarşaf gibi. Bir parça olsun rüzgâr yok. Güneş ışıl ışıl. Hedef alanı gemilerden tamamen temizlenmiş durumda. Öyle değil mi Kaptan Edwards? Evet, kaptan da görüş alanının tamamen net olduğunu söylüyor. Roketi radar ekranlarımızda ancak bir saniye görebileceğiz. Roketin yükselişini gördük. Müthiş bir manzaraydı. Gök

gürültüsünü andıran bir uğultuyla yükseldi. Buyurun Kaptan. Ha, evet, anlıyorum. Çok enteresan bu. Açığımızda gezinen denizaltı hakkında hiçbir bilgimiz yok. Herhalde Sir Hugo ile adamlarının bindikleri denizaltı olacak. Kaptan Edwards, denizaltıya özel sinyal verildiğini, fakat denizaltının karşılık vermediğini bildiriyor. Bayrak da çekmemiş. Çok esrarengiz bir şey bu. Şimdi onu iyice görüyorum. Dürbünle net bir şekilde görünüyor. Kaptan durmasını söylüyor. Bir yabancı gemi olduğu kanaatindeyiz. Aaaa! Bayrağını çekti. O da ne? Aman Tanrım! Kaptan teknenin bir Rus denizaltısı olduğunu söylüyor. Tamam, tamam, evet, şimdi de bayrağını indirdi. Dalıyor. İşittiniz mi? Kayboldu, o da ne? Gemimizin operatörü, denizaltının suyun altında çok daha hızla seyrettiğini söylüyor. Yirmi beş mil yapıyormuş. Müthiş bir şey bu. Denizaltı şu anda tam hedef alanının ortasına girmiş bulunuyor. Saat, öğle üzerini on iki dakika geçiyor. Ay Harekâtı yolundan dönmüş ve artık inmeye başlamış olmalı. Şimdi bin altı yüz kilometre yüksekte. Saatte on altı bin kilometre hızla iniyor. Neredeyse buralarda bir yere inecek. İnşallah bir facia olmaz. Çünkü Ruslar tamamen tehlike bölgesinin içine girdiler. Radar operatörü elini kaldırıyor. Roket inmek üzere yani. İniyor. İNİYOR. Aman Tanrım, bir fısıltı bile yapmıyor. Tanrım, o da ne? Dikkat! Dikkat! Müthiş bir patlama. Havaya simsiyah bir sütun yükseliyor. Büyük bir med dalgası bize doğru geliyor. Önüne gelen her şeyi yıkıp devirecek bir med dalgası bu. Denizaltı göründü. Tanrım! Denizin altından su üstüne havaya fırladı, havada tersine döndü. Dalga şimdi bize doğru geliyor. GELİYOR!

XX. BÖLÜM

SIFIRDAN SONRA

— Şu ana kadar saptanan ölü sayısı 200'e ulaştı, bir o kadar da kayıp var, dedi M. Doğu sahillerinden hâlâ dalganın yol açtığı hasar konusunda haberler alıyoruz. Bizim kayıplarımızın çoğu batan devriye gemilerinden. İki gemimizde alabora olmuş durumda. Biri Merganzer. Geminin kaptanı kayıp. BBC spikeri de öyle. Goodwin Fener Gemisi demir taramış. Hollanda, Belçika ve Fransa'dan henüz hiçbir haber yok. Kayıpların kesin bilonçosu yapıldığı zaman hükümet epey tazminat ödemek zorunda kalacak.

Bu konuşma ateşlemenin ertesi günü öğleden sonra oluyordu. Bond koltuğunun yanında ucu lastikli bir baston, yeniden başlangıç noktasına dönmüştü. Yani kendisini yüz yıl önce bir gün Blades Kulübü'nde bir akşam yemeği ile bir briç partisine davet etmiş olan soğuk gri gözlü şefinin bürosundaki masanın karşısına.

Elbiselerinin altında bütün vücudu plasterlerle kaplıydı. Ayaklarını kıpırdattığı anda müthiş bir acı duyuyordu. Sol yanağında ve burnunda derin birer yara izi vardı. Eldivenli ellerinden birinin parmakları arasında beceriksizce bir sigara tutuyordu. İnanılmaz dı, ama M. ilk defa olarak ona sigara ikram etmisti.

— Denizaltıdan haber var mı? diye sordu Bond.

— Yeri tesbit edildi, dedi M. memnun bir şekilde. Otuz kulaçta kumlar üzerinde yan yatıyor. Roketin kalıntısını çıkarmakla görevli kurtarma gemisi şimdi orada bulunuyor. Denizaltıya dalgıçlar indirildi, bordasına çekiçle vurularak verilen sinyallere hiçbir cevap gelmedi. Sovyet Büyükelçisi de bu sabah Dışişleri bakanını ziyaret ederek görüştü. Baltık Denizi'nden hareket eden bir tahlisiye gemisinin neredeyse olay yerine varacağını bildirmiş, fakat batan denizaltının

deniz trafiği için tehlike oluşturduğu gerekçesiyle bekleyemeyeceğimiz bildirilmiş kendisine.

M. muzip muzip güldü:

— Ehh, Manş'ı otuz kulaç dipten geçmeye kalkışacak her gemi için denizaltının büyük bir tehlike oluşturduğunu kimse inkar edemez! Yine de şu anda bakan olmadığıma memnunum. Hükümet, radyo yayınının sona erdiği andan beri toplantı halinde. Vallance Drax'in Edinburghlu hukuk müşavirlerine bıraktığı hayat hikâyesini dünyaya açıklanmadan önce ele geçirdi. Ele geçen belge korkunç bir şeymiş. Vallance belgeyi dün gece bakanlar kurulu toplantısına götürmüş. Olayın bilinmeyen yönleri hakkında açıklamalarda bulunmak üzere bütün gece başbakanlıkta kalmış.

Bond:

— Biliyorum, dedi. Gece yarısından sonra sık sık bana telefon ederek olayla ilgili ayrıntıları sordu. Bir sürü uyuşturucu iğne yaptıklarından doğru dürüst düşünebilecek halde değildim. Şimdi ne olacak?

— Hükümet, tarihinin en önemli kamuflaj hareketlerinden birine girişmiş bulunuyor, dedi M. Roketin, havada yakıtının yalnızca yarısını kullanmış olduğu konusunda bir sürü "bilimsel" hikâye uyduruluyor. Yine roketin hedef bölgesine düştüğü anda bu kadar büyük bir patlamanın beklenmediği de vurgulanıyor. Ölenlerle kayıpların ailelerine, zarar ve ziyana uğrayanlara tam tazminat ödenecek. Sir Hugo Drax ve ekibinin ölümünün ülkemiz için büyük kayıp olduğu özellikle belirtiliyor. Anlıyorsun ya? Bu büyük yurtseverin ve denizaltılarımızdan birinin kaybı nedeniyle ulusal yas ilan edilecek. Denizaltının deneme yapan en son tipte bir gemimiz olduğu açıklanacak. Geminin aldığı emri yanlış anladığı belirtilecek. Hükümetin üzüntüsünün büyük olduğu, bereket versin ki, denizaltıda çok az mürettebat bulunduğu da eklenecek. BBC spikerinin kaybı da çok acı bir olay. Spikerin denizaltının çektiği beyaz forsu Sovyet Donanma Forsu sanarak hata yapmış olduğu açıklanacak. Beyaz fors ise denizin altından çıkarıldı.

— Peki ya atomik patlama ne oldu? Patlama sırasında etrafa yayıldığı söylenen radyasyon, atomik küller falan? Sonra patlama sırasında oluşan o meşhur mantar biçimindeki bulut? Bütün bunları örtbas etmek o kadar kolay olmayacak herhalde.

— Hükümet şimdilik o konular üzerinde fazla durmuyor. Mantar biçimi bulut o çapta bir patlamadan sonra meydana gelmesi normal bir bulutmuş gibi geçiştirilecek. İaşe Bakanlığı her şeyi öğrenmiş durumda. Mecbur oldular onlara söylemeye. Bakanlık teknisyenleri dün gece sabaha kadar araçlarla sahilleri taradılar, radyasyon görüldüğü şeklinde bir haber gelmedi.

Bond acı acı gülümsedi:

— Anlıyorum, dedi.

— Tabii, diye devam etti M. birçok tatsız söylenti de çıkacak. Çıkmaya başladı bile. Seninle Brand'ın rampa binasından sedyeyle çıkarıldığınızı epey gören olmuş. Sonra hasara uğrayan kâğıt bobinleri yüzünden Bowater Şirketi'nin Drax aleyhinde açtığı dava var. Alfa Romeo'da ölen gencin ölümü hakkında da adli makamlar soruşturmaya girişiyorlar. Ayrıca, birinin çıkıp, yol kenarındaki korkuluklar arasında bulunan senin arabanın oraya nasıl girdiğini açıklaması gerek. Arabanın içinde uzun namlulu bir de Colt tabanca bulunmuş. Ayrıca bir de İaşe Bakanlığı mensupları var. Vallance dün, Ebury Caddesi'ndeki evi temizletmek için bakanlık adamlarından birkaçını çağırmak zorunda kaldı. Ne yapalım, Almanya ile başımız derde mi girsin? Rusya ile savaşa mı kalkalım?

M. sözlerine ara verdi, sonra piposunu yaktı. Düşünceli düşünceli:

— Bu yalanı yutturabilirsek, bu işten pek de zararlı çıkmış olmayacağız. Rusların iyi hız yapan denizaltılarından birini ele geçirmeye çalışıyorduk. Ayrıca imal ettikleri atom bombalarının özelliklerini de öğrenmiş olacağız. Ruslar oynadıkları oyunu kaybettiklerini bildiğimizi biliyorlar. Bu fiyasko Kremlin'de yeni bir

temizliğe bile yol açabılir. Almanlara gelince, savaş sonrası Almanya'sında bile Nazizmin güçlü bir etkiye sahip olduğunu biliyorduk. Bundan sonra bizim hükümet de Almanya'nın yeniden silahlandırılması konusu üzerinde daha dikkatle durur, dedi.

Bond düşünceli:

— Peki basın bu konu üzerinde durmayacak mı? diye sordu.

M. omuzlarını silkti:

— Başbakan bu sabah bütün gazetelerin sorumlularıyla görüştü. Ülkenin genel çıkarlarının söz konusu olduğunu belirterek bu konu üzerinde fazla durmamalarını istedi. Hepsi de razı olmuşlar.

M. nin masasındaki dahili telefondan bir vızıltı duyuldu. Kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı. M. ahizeyi aldı, öne doğru eğildi, ''Buyurun'' dedi. Sonra bir duraklama oldu. Hükümetin direkt hattından konuşacağını söyledi, sonra masasının üzerinde yanyana dizili dört telefondan beyaz olanını aldı.

M:

— Evet, dedi, benim.

Bir sessizlik oldu, M. telefonun üzerindeki küçük bir düğmeye bastı. Kulaklığı kulağına iyice yapıştırmıştı. Bond en ufak bir ses bile duyamıyordu. Epey uzun süren dinleme boyunca M. sol elindeki piposundan aman zaman bir iki nefes çekiyordu. Sonra pipoyu ağzından çıkardı:

— Sizinle aynı fikirdeyim, efendim, dedi. Ajanım şüphesiz bununla gurur duyacaktır. Ancak bizim bir ilkemiz vardır. Benim fikrimi soracak olursanız, bunun hiç de akıllıca bir davranış olmayacağını söylemek isterim.

Bir kararsızlık anı geldi geçti, sonra M. nin yüz hatları gevşedi:

— Teşekkür ederim efendim. Tabii, Vallance için böyle bir sorun yok. Gala Brand ise çok daha fazlasını haketti.

Yeniden bir sessizlik oldu. M. devam etti:

— Anlıyorum efendim. O konudaki emriniz yerine getirilecektir. Çok naziksiniz, efendim.

M. telefonu kapattıktan sonra, bir süre daha konuşulanlar hakkında kuşkuları varmışçasına ahizeye baktı. Sonra koltuğunu masadan uzağa çevirdi ve dalgın dalgın pencereden dışarısını seyretmeye başladı.

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Uzaktan trafik uğultusu geliyordu.

Bu uğultunun bir anda dinivermesine ne kadar az kalmıştı! Bütün bu şehrin yerinde şimdi çirkin bir siyah leke ile portakal rengi gök ve yanan vücutların kokusu olacaktı. Hâlâ enkazın altında olan insanların çığlıkları ve cankurtaranların düdüklerinden başka bir şey duyulmayacaktı. Bu şehrin mahvolmasına ramak kalmıştı. Londra caddelerinde ölen bir kuşak insanın etrafındaki uygarlık enkazının belki de yüzyıllarca kaldırılması mümkün olmayacaktı.

Ve bir adamın manyak kafasının ihtirasını tatmin için iskambil oyununda hile yapmamış olsaydı, Bond'un kafasından geçen bütün o korkunç ihtimaller gerçekleşmiş olacaktı. Blades Kulübü'nün başkanı hilenin farkına varmamış, M. eski bir dostun yardıma karar vermemiş ve Bond vaktiyle usta bir kumarbazdan aldığı ve ancak yarısını hatırlayabildiği bazı numaraları unutmuş, Vallance tedbirli davranmamış, Gala sapmalarla ilgili o rakamları ezberlememiş ve ufak tefek birçok şey yolunda gitmemiş olsaydı, milyonlarca insan bir anda Londra ile birlikte kavrulmuş olacaktı.

Ne büyük bir rastlantı dizisinin eseriydi bu kurtuluş.

M. nin koltuğu tekrar geri dönerken bir gıcırtı yaptı. Homurdanır gibi:

— Başbakandı telefon eden, dedi. Senin ve Brand'ın hemen İngiltere'den uzaklaşmanızı istiyor. Yarın öğleye kadar ikiniz de yurtdışına çıkmış olacaksınız. Nereye isterseniz gidin. İkinize de sınırsız ödenek ayrılmış bulunuyor. İstediğiniz ülkenin dövizi emrinize hazır. Bir ay buralarda görünmeyin. Gözden ırak olun. Ortalıkta dolaşmayın. Aslında bugün yurt dışına çıkarılacaktınız,

ama Gala'nın yarın sabah 11'de bir randevusu var. Sarayda bulunması gerekecek. Kendisine George Haçı Madalyası veriliyor. Fırsat düşerse, ilerde onunla tanışmak isterim. İyi bir kıza benziyor. Doğrusunu söylemek gerekirse...

Başını kaldırıp Bond'a baktı. M. nin yüzündeki ifade nin anlamını çözmek imkansızdı:

— Evet, doğrusunu söylemek gerekirse Başbakan seni de ödüllendirmeyi düşünmüş. Bizim burada böyle şeylere başvurmadığımızı unutmuş. Onun için kendisi adına sana teşekkür etmemi istedi. Gizli Servisimiz hakkında da gayet güzel şeyler söyledi. Son derece ince bir adam.

M. nin yüzünde pek seyrek görünen o gülümsemelerden biri bütün yüz hatlarını aydınlattı. Bond da ona bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bond artık gitme zamanının geldiğini anlamıştı . Ayağa kalktı:

— Çok teşekkür ederim, efendim. Gala için de çok memnun oldum.

M. konuşmanın sona erdiğini gösteren bir ses tonuyla:

— Pekâlâ öyleyse, dedi. Hepsi bu kadar. Bir ay sonra görüşürüz. Unutmadan söyleyeyim, gitmeden önce bürona uğra. Orada benden bir armağan bulacaksın.

James Bond asansörle kendi katına indi. Sonra topallaya topallaya bürosuna yürüdü. Odada sekreterini masanın üzerinde bazı evrakları düzeltirken buldu.

Loelia'yı görünce gülümsedi:

— Yine gidiyorum, dedi.

— Ya, dedi Loelia. (Çabucak Bond'un yüzüne baktı.) Biraz dinlenmeye ihtiyacın var gibi.

Bond:

— Ben de öyle yapacağım zaten, dedi. Bir aylık sürgün. (Gala'yı geçirdi aklından.) Harika bir tatil olacak. Bana bir şey var mı?

— Yeni araban aşağıda seni bekliyor. Çok cici bir araba. Ha, az kalsın unutuyordum. M. nin bürosundan

bir paket geldi. Açayım mı?

— Evet, aç da görelim bakalım neymiş.

Masanın başına geçip saatine baktı, beşti. Yorulmaya başlamıştı.

Sekreteri elinde ağırca iki mukavva kutuyla odaya döndü. Kutuları Bond'un masasının üstüne koydu. Kutunun üstünde bir kart vardı: ''Bunlara ihtiyacın olabilir.'' Altında imza yoktu.

Bond ambalaj kâğıdını açtı, sonra içinden çıkan gıcır gıcır yeni Beretta tabancayı avucunda tarttı. Bir hatıra. Çok önemli bir olayı hatırlatan bir şey. Omuz silkerek tabancayı boş kılıfına yerleştirdi. Sonra yorgun argın ayağa kalktı.

Sekreterine:

— Öbür kutuda da uzun namlulu bir Colt olacak, ben gelinceye kadar sana emanet, dedi.

Kapıya yürüdü:

— Hoşça kal Lil, dedi. Fransa'da olacağım. Adresimi istasyondan alabilirsin. Ama, ancak çok ivedi bir durum olursa?

— Ne kadar ivedi? diye sordu gülerek Loelia.

— Mesela, sakin bir briç oyunu daveti!

Sonra aksak adımlarla odadan çıktı.

Yeni Jaguar'ı üstü açık spor bir arabaydı.

Eski arabası şu anda bir garaja çekilmiş durumdaydı. Arabayı denemek için sürecek olan şoförün yanına oturdu.

Şoför yarım saat sonra Birdcage Yolu ile Queen Anne'in kapısının birleştikleri köşede onu yardımla indirdi.

Bond:

— Arabayı alıyorum, dedi. Yalnız bir şartla. Onu yarın akşama kadar karşı kıyıda Calais'deki arabalı vapur iskelesine götüreceksin.

Deneme şoförü sırıttı:

— Kabul, dedi. Oraya ben bizzat götüreceğim. Rıhtımda buluşuruz efendim.

— Anlaştık, dedi Bond. A20 yolunda fazla hızla

gitme. Dover Yolu son günlerde epey tehlikeli oldu.

— Siz merak etmeyin efendim, dedi şoför.

Bond gülümsedi:

— Öyleyse Calais'de görüşürüz.

Sonra cevabını beklemeden bastonuna dayanarak topallaya topallaya parktaki ağaçların arasından süzülen akşam güneşinin içinde yürüdü. İlerde, parktaki gölün tam karşısına gelen kanepelerden birine oturdu. Tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı. Saatine baktı: altıya beş vardı. Gala randevusuna tam zamanında gelen kızlardandı. Akşam yemeği için son kez randevulaştıkları, ama buluşamadıkları lokantada yer ayırtmıştı. Peki sonra? Önce uzun uzun o lüks tatilin planlarını yaparlardı. Gala ne yapmak isterdi acaba? Nereye gitmek isterdi? Nerelere gitmişti şimdiye kadar? Almanya'ya? Tabii gitmişti. Ya Fransa'ya? Şimdilik Paris'i düşünmemek lazımdı. Dönüşte uğrayabilirlerdi oraya. Birinci gece Londra'dan mümkün olduğu kadar uzağa gitmeliydiler. Pas de Calais'den uzaklaşmalıydılar. Yavaş yavaş ve keşfederek yol almalıydılar. Bond kendini toparladı. Ne keşfedecekler? Birbirlerini mi? Yoksa bu ilişkiyi fazla ciddiye almaya mı başlamıştı?

— James!

Berrak, tiz, oldukça sinirli bir sesti bu. Bond'un beklediği ses değildi.

Başını kaldırıp baktı. Gala birkaç adım ötesinde duruyordu. Başında ona esrarengiz bir hava veren siyah bir bere vardı. Bu haliyle öylesine çok arzulanan, ama öylesine de ulaşılmaz bir hali vardı ki!

Bond ayağa kalktı, birbirlerinin elini tuttular.

— Yarın orada olmanı isterdim James, dedi.

Genç adama bakarken gözlerinde yumuşacık bakışlar vardı.

Gülümsedi:

— Yarın sabah mı, yarın gece mi?

Gala kıpkırmızı olmuştu:

— Saçmalama, diye güldü. Saraydan söz ediyorum.

— Peki ondan sonra ne yapacaksın?

Gala onun omuzunun üzerinden ileriye baktı. Bond arkasını döndü. Otuz metre kadar ilerde uzun boylu, sarı kısa saçlı genç bir adam vardı. Onlara sırtını dönmüş ağır ağır volta atıyor ve bekliyordu.

Bond başını tekrar çevirdi. Gala onun gözlerinin içine dimdik baktı bu defa:

— Onunla evleniyorum, dedi sakin bir tonla. Yarın öğleden sonra.

Sonra başka bir açıklamaya gerek yokmuş gibi ekledi:

— Adı Vivian. Özel Büro'da başmüfettiş.

Bond,

— Oooo, dedi. (Kaskatı gülümsedi.) Anlıyorum.

Bir anlık bir sessizlik oldu. Bakışları birbirinden uzaklaşıp uzaklara kaydı.

Bond kendi kendine düşündü: "Ne ummuştun ya budala? Ne vardı ortada umutlanacak? Bir öpücük ve korku içinde iki vücudun tehlikenin ortasında birbirine sarılması. Hepsi bu işte. Ve sen ne olmadık umutlara kapıldın bu olağan yakınlaşmalardan!"

Peki şimde ne olacak? Omuzlarına çöken yenilginin yükünden kurtulmak istercesine silkeledi omuzlarını. Bu yük, başarının verdiği mutluluktan çok daha ağırdı. Evet, bu iki genç insanın arasından çıkıp gitmeli ve soğuk kalbini avutmak için başka yerler aramalıydı. Hiçbir şey belli etmemeliydi, yanlış bir duygusal tepki göstermemeliydi. Tam onun beklediği gibi davranmalıydı şimdi. Dünyanın en sert adamını, gizli ajanını oynamalıydı. Yalnızca bir insan silüetiydi o, başka hiçbir şey değil...

Gala gergin bekliyordu. Kalbinin kapısına adımını atmak üzere olan bu adamın gerilimi düşürmesini, kendini rahatlatmasını bekliyordu.

Sonunda Bond sıcak bir gülümsemeyle baktı ona:

— Kıskandım, dedi. Yarın akşam için başka planlarım vardı ikimiz için.

Genç kız, sessizliğin bozulmuş olmasından dolayı rahatlamıştı. Gülümsedi.

— Nasıl planlardı bunlar?

— Seni Fransa'da bir çiftlik evine götürecektim.

Gala güldü:

— Üzgünüm ama gelemem, dedi. Fakat kendilerini alıp götürecek erkeği bekleyen daha pek çok kız olduğunu unutma.

Bond:

— Evet, herhalde, dedi. Her neyse, hoşça kal Gala.

— Güle güle James.

Elleri son bir defa buluştu. Sonra birbirlerine arkalarını döndüler ve kendi hayatlarına doğru yürüdüler.

Başlangıçta her şey basitti. Bond'un görevi; halk kahramanı, büyük vatansever ve İngiltere'nin geleceğini yönlendirecek "Ay Harekâtı" programının yaratıcısı, mültimilyarder Sir Hugo Drax'in briçte yaptığı hileyi bulmaktı... Sonunda bu küçük oyun, büyük ve korkunç bir gerçeği ortaya çıkardı... Şimdi, bu gerçeği kanıtlamak yine 007 James Bond'a düşüyordu...

"Fleming, aklın sınırlarını zorlayan kendine özgü kurgusuyla yine inanılmaz harikalar yaratıyor..."

NEW STATESMAN

250 LİRA